

ЛОРЪН СЕЙНТ ДЖОН СРЕЩА В РУСИЯ

Част 4 от „Загадките на Лора Марлин“

Превод от английски: Ирина Манушева, 2014

chitanka.info

На майка ми, която ми даде три от най-големите подаръци, които може да получи едно дете — любов към книгите и пътешествията и вяра в силата на мечтите.

1.

— Стоп! — изкрещя режисьорът. — Стоп, стоп, стоп!!!

Беше слаб изпит мъж, с оредяваща коса и малки кръгли очилца на гърбавия нос, които му придаваха вид на разтревожен гарван. Под силния морски вятър лицето му се зачерви и както седеше на стола, скочи и се нахвърли върху злощастния дресьор на кучето, свил се в края на снимачната площадка. Актьорите и останалата част от екипа гледаха да се дръпнат от пътя му колкото може по-бързо.

— Идиот такъв! И ти ми се правиш на дресьор на животни?! Не можеш да научиш дори мишка да яде сирене! Не можеш да научиш кон да пасе! Не можеш да научиш птица да лети или пантера да гони антилопа, или риба да плува! Какво ти казах вчера, Ото?! За петдесети път ти казах да ми доведеш куче, в което ще се влюбя! Куче с излъчване! Куче, което ще накара зрителите по цял свят да викат от радост, а в следващия момент да ровят из джобовете си за кърпички! А ти какво правиш? Водиш ми хрътка, която може да се концентрира не по-дълго от златна рибка. Имахме и затлъстял голдън ретривър, ама беше твърде мързелив да направи и един номер, но пък му идваше цялата енергия на света, щом стане дума да излапа сандвичите с пушена съомга от кетъринга! Имахме и рахитично бордър коли, и неуравновесен кокер шпаньол, и бултериер, дете без малко да откъсне ръката на една от поддържащите ми актриси! Боже! Ако не беше луда по животните, делото в съда щеше да ни докара до фалит! — Режисьорът сви юмрук. — Още един шанс, приятелю! Ако следващият пес, който ми доведеш, не става за „Оскар“, уволнен си!

Зад възетата, които държаха зяпачите настрани от снимачната площадка, се беше насъбрала тълпа. Жената до Лора завъртя очи.

— О, боже! Ако и следващата сцена се обърка, Брет направо ще гръмне! Мислила ли си да му предложиш твоето куче за ролята? Изглежда невероятно. Малко прилича на вълк, но е добричко. Всеки би се влюбил в него!

Лора засия от гордост. Прегърна Скай, трикракото си сибирско хъски, а кучето затупка възторжено с опашка.

— Няма да повярвате! И според мен той е най-удивителното куче на света, но...

— И аз мисля така — обади се Тарик, най-добрият приятел на Лора.

— Но какво? — попита жената. Беше облечена простишко — с дънки и светлосиня риза, но имаше стойката и фотогеничните черти на актриса.

— Ами мисля, че Скай е съвършен, но не всички смятат така — отвърна Лора. — Вашият режисьор изглежда много придиричлив. Ако не харесва дебел ретривър, надали ще иска хъски без един крак...

Жената се засмя.

— О, не обръщайте внимание на Брет. Той само вдига пара. Малко е ексцентричен, но е изключително талантлив! Един от най-добрите режисьори в Холивуд! Този филм предизвиква големи вълнения, снимаме едва от седмица, а вече се говори и за награди.

— Как се казва филмът? — попита Тарик.

За двамата с Лора беше истинско щастие да открият още на първия ден от лятната си ваканция, че в околностите на Сейнт Айвс, тяхното градче на брега на морето, за една нощ е изникнала филмова площадка. Искаха да се поглежат и започнаха със закуска в кафене „Слънчево утро“, но щом преглътнаха последната вкусна хапка, помолиха вуйчото на Лора за разрешение да отидат на скалите и да погледат снимките. „Да не избягате в Холивуд“, засмя се Калвин Редфърн, но ги пусна.

— Заглавието е „Крадецът аристократ“ — обясни жената. — Действието се развива през деветнайсети век. Един богат човек, известен и уважаван в най-висшите кръгове, открадва шедьовър от Ермитажа — прочутата галерия в Санкт Петербург, Русия. Там ще бъдат и следващите ни снимки.

— Щом действието се развива в Русия, какво правите в Корнуол? — любопитства Лора.

— Заснемаме английската част. Момичето във филма е сираче, родено в красиво градче на брега на морето, има куче, което обожава, и то играе много важна роля във филма. Затова е истинска катастрофа, че

не можем да намерим подходящо куче. — Жената се усмихна. — Не се представих, казвам се Кей Олбрайт.

Лора стисна ръката ѝ.

— Аз съм Лора Марлин, а това са най-добрият ми приятел, Тарик, и хъското ми, Скай. Имате ли нещо против да попитам дали сте актриса?

— Бях... Много отдавна! Сега работя това, за което съм мечтала цял живот — сценарист съм, правя проучвания и пиша самия филм. Предизвикателно е и често е трудно, но го правя с голямо удоволствие.

Внезапно Скай замръзна на място. Сините му очи бяха вперени в дресъора, който носеше джафкащ померан към снимачната площадка, и Лора стисна здраво нашийника му.

— Кротко, Скай! — скара му се тя. — Вече закуси.

Зад камерите се виждаше лагер от палатки и каравани, както и фургонът на кетъринга с навес на червени и бели райета. Вратата на най-голямата каравана се отвори и от нея излезе дванайсет-тринайсетгодишно момиче с дълга, лепеноруса коса и раздърпана рокля от бял муселин. Поразителната ѝ красота контрастираше със смръщеното ѝ отегчено изражение. За радост на дресъора обаче то се стопа в мига, в който видя померана.

— О, колко е сладък! — изписка момичето с американски акцент. — Как се казва?

— Бритни — отвърна облекчено дресъорът. — И е същинска малка актриса — обожава да е центърът на вниманието. Трябваше да използвам нея от самото начало... Дори имате еднакви коси.

— Това е Ана-Мария Тайлър, която играе сирачето — прошепна Кей на Лора и Тарик. — Съвсем малка е, но вече има пет успешни филма. И съответното поведение... — добави тя полугласно.

Режисьорът се показва между декорите.

— Това ли е най-доброто, което успя да измислиш, Ото? Померан? Боже, дай ми сила! Колко пъти да ти обяснявам, че ми трябва куче, способно да спаси живота на момичето или да спре изпечен злодей?! Това тук не може да изплаши и канарче!

Ана-Мария се нацупи и притисна Бритни към гърдите си.

— Да, но е куче, за което публиката ще пощурее, а ти каза, че това е важно.

— Вярно, така е. Е, добре, ще дадем шанс на мис Бритни. Пусни я, за да може Ото да я сложи на мястото ѝ. Всички по местата! Ана-Мария, готова ли си? Камера, начало!

Камерите забръмчаха и Лора и Тарик обърнаха нетърпеливо глави, за да виждат по-добре, а от гърлото на Скай се откъсна тихо ръмжене. Момичето го успокои и стисна по-здраво нашийника му. Май си мислеше, че от Бритни би станала вкусна втора закуска...

Ана-Мария вървеше по скалите под слънчевите лъчи и се възхищаваше на искрящото море. Померанът беше при Ото, извън полезрението на децата. Ана-Мария се наведе да откъсне няколко диви цветя от разлюлените под вятъра треви. Опита се да стигне до един мак, но той се оказа малко по-далеч, момичето се приближи до ръба и се протегна.

Лора знаеше, че това е просто сцена, но нервите ѝ бяха опънати. В мига, в който пръстите на Ана-Мария стиснаха мака, се чу смразяващ пукот. Скалата, върху която бе коленичила, изведнъж се отцепи и момичето полетя с писък надолу. Лора неволно извика.

— Не се тревожи — прошепна Кей. — Това е част от сценария. Пада върху специално построена тераса, напълно безопасно е. Освен това отдолу има опъната мрежа, в случай че нещо се обърка.

— Надявам се да са добре подсигурени — притеснено се обади Тарик. — Ако наистина падне, със сигурност ще се убие. Ако не се размаже на скалите, ще се удави... Теченията тук са невероятно силни.

Лора потрепери. Тарик говореше от собствен опит. Само преди шест месеца двамата едва не загинаха в Залива на мъртвеца, на един хвърлей от мястото, на което бяха сега. Още потръпваше от ужас от силата, с която я засмука морето, опитвайки се да я отвлече в ледените си дълбини.

Ана-Мария се беше вкопчила с пръсти в каменната площадка:

— Помощ! — крещеше тя. — Помощ!

Померанът Бритни се втурна към ръба, лаейки с все сила. Ролята на кучето беше да се отзове на вика на Ана-Мария, да разбере, че момичето има проблем, и да доведе помощ. Поне такъв беше сценарият.

За жалост, никой не го беше обяснил на Скай. Хъското мерна Бритни, която подскачаше като зайче във високата трева, отскубна се от ръката на Лора и се спусна след нея.

Лора притисна ужасено ръце към устата си. Не смееше да повика Скай, докато камерите снимат, но как иначе да го спре? Кей и Тарик също се вцепениха. Всички гледаха онемели катастрофата, която се разиграваше пред очите им.

Когато Бритни стигна до актрисата, някакво шесто чувство я предупреди за приближаващата опасност. Тя погледна през рамо и изквича, като видя хъското, което всеки миг щеше да я връхлети. Осъзнала, че не може да избяга, тя реши да скочи от ръба и да се приземи на площадката при Ана-Мария.

— Ау! — изписка Ана-Мария, когато ноктите на Бритни се впиха в ръката ѝ, и се пусна. Това не би трябвало да има значение, понеже стоеше на широка дървена платформа, боядисана така, че да се слива със скалите и да е невидима за зрителите. За нещастие, от рязкото движение сглобките, които придържаха платформата за скалите, поддадоха. Площадката мръдна леко, Ана-Мария изгуби равновесие и едва не падна. Този път смразяващият ѝ писък не беше игра.

— Стоп! — изкрещя Брет, но като че ли никой не слушаше режисьора.

— Скай! — викна Лора. — Скай!

Тя се мушна под въжетата и затича към ръба, следвана от Тарик и Кей. На снимачната площадка настъпи хаос.

— Направи нещо! — изкрещя Брет Ейвъри на координатора на каскадите. — За какво ти плащам? Слез и я вземи! Обадете се на бреговата охрана, обадете се на пожарната, обадете се на кралицата, ако трябва, само върнете звездата ми на твърда земя!

После предпазливо надникна от ръба.

— Ана-Мария, миличка, не гледай надолу!

Ана-Мария мигом погледна към морето, което бушуваше под нея, и запищя още по-силно. Померанът скимтеше и виеше, каскадьорът се мъчеше да се навре в сбруята си и крещеше на асистента си да донесе въже, за което да се хване Ана-Мария.

Изведнъж отнякъде изникна и майката на Ана-Мария, която плачеше истерично и заплашваше със съд.

Тежестта на хората, струпали се на скалния ръб, предизвика още по-голямо отцепване. Върху Ана-Мария и Бритни се посипа дъжд от камъни, померанът неистово джафкаше, а момичето хлипаше и трепереше.

— Защо, по дяволите, се бавиш? — кресна режисьорът, но каскадьорът не отговори, загледан объркано в сбруята си.

— Не разбирам — измърмори той, — нищо не разбирам!

— Нещо става — прошепна Тарик на Лора, докато възрастните се караха. — Като че ли е изгубил нещо.

Ана-Мария нададе писък, който можеше да счупи стъкло. Вятърът се усиливаше и заплашваше да я откъсне от скалата.

В същия миг асистентът на каскадьора дотича с резервното въже.

— Хвани го и се дръж здраво! — извика той към Ана-Мария. — Спокойно, насам идва спасителна лодка, освен това отдолу има опъната мрежа, така че няма страшно!

В този момент се случи най-страшното. Силен повей на вятъра изхвърли Бритни от платформата, Ана-Мария, която стискаше отчаяно въжето, не разбра какво става, докато косматото тяло на Бритни не прелетя край нея. Кученцето падна във водата, изрита няколко пъти с крачета и изчезна във вълните. Ужасът от видяното бе толкова силен, че краката на Ана-Мария се подкосиха, тя залитна и се озова над пропастта, подминавайки обезопасителната мрежа.

Каскадьорът обезумя.

— Дръж се здраво, Ана-Мария! — кресна той, докато актрисата се гърчеше на въжето. — Ще те издърпаме! Само не се пускай!

Но Ана-Мария нямаше достатъчно сила за това. При първото подръпване на въжето ръцете ѝ се плъзнаха и тя полетя надолу. Удари се във врящите вълни и изчезна.

— Това го нямаше в сценария — едва успя да каже Кей.

2.

Майката на Ана-Мария, доста емоционална колумбийка, припадна, а режисьорът се свлече на колене, сякаш се молеше. Ото, дресьорът на животни, толкова се ошашави, че изскуба поне половината от оставащите му двацет и шест косъма на главата му.

Всички трепереха в паника и не беше чудно, че хъското първо се окопити. Преди Лора да разбере какво става, Скай се отскубна от ръката ѝ и направи три бързи скока към ръба на скалата.

— Не, Скай! — извика Лора, но беше късно.

Вдигна се висок стълб от пръски и океанът погълна хъското също както и Ана-Мария и померана преди това.

— Скай! — запищя Лора, а около нея десетки гласове викаха Ана-Мария. Само един самотен вик отекна за Бритни.

— Скай! Някой да повика спасители! Трябва да слеза долу и да го спася — викаше Лора.

— Мисля, че е малко късно за това, дете — заяви мениджърът на продукцията Джефри. — Докато спасим Ана-Мария, кучето ти сигурно ще е станало храна за рибите. Съжалявам, но това е положението.

Тарик беше момче с мек характер, но изгледа Джефри с най-убийствения поглед, на който беше способен.

— Не му обръщай внимание, Лора — успокои я той. — Скай е най-умното куче на света! Нямаше да скочи, ако не мислеше, че ще успее!

— Лора, виж! — извика внезапно Кей.

На стотина метра под тях Скай се беше показал на повърхността и плуваше енергично. Беше захапал парче бял плат. Пяната от вълните беше толкова гъста, че им отне няколко секунди да разберат, че това е роклята на Ана-Мария и че Скай дърпа самата актриса. Борейки се с течението, хъското стигна до скалите и изпълзя на брега. Ана-Мария остана да лежи на камъните като мъртва.

На върха на скалите се беше събрала тълпа, която окуражаваше Скай, докато той вече търсеше дадения се померан. Радостни възгласи посрещнаха измъкването на малкото кученце от водата. Хъското внимателно положи животинчето на камъните до Ана-Мария. Точно тогава иззад скалите с рев се зададе спасителната лодка.

За броени секунди един набит, белобрад спасител пренесе Ана-Мария на борда, загърна я с топли одеяла и й даде чаша горещ подсладен чай. Друг, по-млад спасител, взе Скай и треперещата Бритни и също ги уви в одеяла. После лодката се отдалечи, следвана от ликуващите възгласи на насъбралото се множество.

Когато накрая всички се разотидоха, Брет Ейвъри попита с разтреперан глас:

— Откъде се взе това хъски? Чие е? Някой да намери стопанина му и да ми го доведе! Веднага!

Лора се сви зад Кей. Вече виждаше как осъждат вуйчо й и му вземат всичко, което притежава. Представи си как изгубват дома си на „Океански изглед“ № 28 и напускат Сейнт Айвс, за да се заселят на някое по-евтино място. Социалните служби щяха да върнат Лора в дома за момичета „Горски поляни“ — отчайващо скучно сиропиталище, където тя прекара първите единайсет години от живота си.

— Хъското е на тази млада дама — обясни Кей с усмивка и избута Лора напред. — Не беше ли чудесно? Човек не може да измисли подобно нещо, нали, Брет? Това само показва, че истинският живот винаги е по-невероятен от измислицата.

— С-с-съжалявам, че Скай обърка сцената и предизвика суматоха — заекна Лора. — Аз го държах, заклевам се, че го държах, но той е невероятно силен и като видя Бритни... Мистър Ейвъри, вуйчо ми няма много пари и не можем да ви платим... Може би ще мога да компенсирам загубите, като мия чиниите във фургона за кетъринг или нещо такова?

— Да ми платите ли? Да ми платите? Хлапе, аз трябва да ви платя! Имаш ли представа какъв подарък направи на студиото? — Брет се разсмя. — Идея си нямаш за какво говоря, нали? Нека ти обясня — и той махна с ръка на един работник. — Ей, Чад, направи ми услуга и донеси два от най-хубавите шейкове за нашите приятели.

След малко Лора и Тарик седяха на столовете, на които беше седяла не една легенда от света на киното, и си бърбраха с Кей Олбрайт и Брет Ейвъри — един от най-прочутите холивудски режисьори. Отпиваха от шейковете с манго и кокос и слушаха Брет с нарастващо удивление. Оказа се, че когато режисьорът извикал „Стоп!“, операторът не спрял камерата, а записал цялата драма.

— Знаете ли какво означава това? Това е злато! Чисто злато! С малко редакция ще използваме цялата сцена във филма, сякаш Кей я е написала.

Лора беше слисана.

— Ами Ана-Мария? Тя можеше да загине! Надали ще иска зрителите да видят всичко това.

Брет Ейвъри се разсмя.

— Напротив, рекламата много ще ѝ хареса. Запомни думите ми: тя ще получи „Оскар“ за това изпълнение! — Брет сложи ръка върху ръката на Лора. — И тук стигаме до теб, скъпа. Твоето куче герой ми трябва за филма! Очевидно не бихме могли да използваме тези сцени, ако трябва да търсим ново куче. Може да намерим и друго хъски, но надали ще е трикрако. А и твоето куче е точно това, което търсех: куче с излъчване, куче, в което зрителите ще се влюбят! Искам да го купя. Колко искаш за него?

— Той не се продава! Не бих се разделила със Скай и за всичките пари на света!

— Разбира се — отвърна спокойно Брет, — но още не си чула предложението ми. Готов съм да платя хиляда лири за него.

Лора направи всичко по силите си да прикрие удивлението си.

— Не се продава. Независимо от цената!

— О, ето една дама, която се пазари сериозно! Пет хиляди. Ще ти дам пет хиляди за кучето!

Лора помисли за вуйчо си и колко добре биха му дошли тези пари, но Скай беше не по-малко важен за нея. Поклати глава.

Усмивката на режисьора се стопи.

— Очевидно обичаш кучето си и това е чудесно, но може би трябва да помислиш какво означават тези пари за другите. Спомена, че вуйчо ти няма много средства. Готов съм да ти платя десет хиляди лири за хъското. Това е последното ми предложение и то може да промени живота на вуйчо ти.

— Скай означава за Лора толкова, колкото и вуйчо ѝ — осведоми го Тарик в този момент. — Той е част от семейството! Човек не продава семейството си.

Брет Ейвъри изгуби търпение.

— Не говори глупости! Животните не са ценни колкото хората. Да, може да са сладки, но не могат да се сравняват...

— А какво мислите за наем? — прекъсна го бързо Кей. — Лора, какво ще кажеш да вземем Скай назаем за няколко седмици за снимките в Русия? Студиото ще ти плати добре, а ти ще получиш кучето си обратно, преди да се усетиш. А когато „Крадецът аристократ“ излезе по кината, ще можеш да се хвалиш пред всички с прочутото си хъски.

Преди Лора да успее да отговори, по хълма с подскачане се приближи джипът на спасителите и от него слезе Ана-Мария — бледа, крехка и разярена. Златистата ѝ коса висеше на кичури като опашки на мокри плъхове.

— Опитавме се да я убедим да я закараме в болницата — каза спасителят на Брет Ейвъри, — но тя настоя да говори първо с вас.

Режисьорът прегърна актрисата, от която още се стичаше вода, дръпна я настрана, заговори ѝ нещо настойчиво, но тихо. Лора се чудеше дали не ѝ разказва как операторът е записал всяка подробност от падането и че тя без съмнение ще спечели „Оскар“ за това... Момичето изведнъж грейна, после се обърна и впери строго очи в Лора и Тарик.

Лора беше така погълната от сцената, че мокрият и покрит с пясък Скай, който скочи от джипа и се втурна към нея, едва не я събори. Тя приклепна и кучето сложи лявата си лапа на рамото ѝ, а после започна да я ближе по лицето.

— Ти си абсолютен герой! Ти си най-доброто и най-смелото куче в света и аз не бих се разделила с теб за всичките пари на Холивуд!

— Внимавай, Лора — предупреди я Тарик, — Брет Ейвъри идва. Бас лоя, че ще се опита да те уговори.

— Нека се опита, нищо няма да получи!

Ухилен до уши, Брет Ейвъри побутна очилата си нагоре.

— Съжалявам, деца, трябваше да видя как е нашата звезда. Истински войник! Малко е насинена и намръзнала, но шоуто трябва да продължи. Излишно е да ви казвам, че се е влюбила в Скай. Ще се

зарадвате да научите, че е напълно съгласна с вас. Не иска и да чуе за взимане на кучето, дори назаем.

— Наистина ли? — изненада се Лора. — Ами сцената със спасяването? Ще успеете ли да намерите друго трикрако хъски?

Брет Ейвъри ги поведе обратно към столовете и поръча сладолед за всички.

— Седнете, деца! Как ви бяха имената? Лора Марлин и Тарик Али, така ли? Деца, няма да повярвате, но въпреки травмата Ана-Мария обърна внимание на нещо, което аз трябваше веднага да забележа — и може би щях, ако ситуацията не беше толкова критична.

— Какво е то? — попита Тарик, като отказа сладоледа. Годишите, които беше прекарал като роб в една кариера в Бангладеш, го бяха направили недоверчив към възрастните.

— Трябваше да забележа, че изглеждате страхотно! Ще бъдете идеални за филма. Хващате окото — Лора с прасковената си кожа и светлорусата си коса и Тарик с черната си коса и карамелената си кожа. Истински удар! Вие сте родени за актьори. Разбира се, ще трябва да поискаме разрешение от настойниците ви, но какво ще кажете да участвате във филма заедно със Скай? Утре приключваме снимките тук, в края на седмицата заминаваме за Санкт Петербург и ще ни трябват за около десетина дни. Ще ви платим щедро, ще поемем всичките ви разходи и в крайна сметка ще си изкарате безплатна ваканция в един от най-красивите градове на света. А най-хубавото е, че Скай ще си остане с вас. Какво мислите?

През дългите години в сиропиталището, когато ѝ се струваше, че ще остане завинаги в този мрачен сив град, Лора беше жадувала за вълнения и приключения, повече от всичко копнееше да види екзотични места, а малко страни изглеждаха по-загадъчни от Русия. Тя хвърли поглед към Тарик — колкото и да се стараеше да не го показва, очите на момчето блесяха от вълнение. Тарик бе имал още по-трудно детство от нейното и също мечтаеше да види света.

Лора прегърна Скай.

— Трябва да попитам вуйчо си, а Тарик — да говори с приемните си родители, но ще обмислим предложението ви, мистър Ейвъри.

— Брет! Казвайте ми Брет.

На връщане към „Океански изглед“ Лора сякаш летеше. Ясно помнеше мечтите си да стане детектив, когато порасне. За разлика от повечето ѝ познати момичета, никога не бе имала желание да стане актриса. А ето че сега неочаквано ѝ се отваряше такава възможност. Киното не беше сред мечтите ѝ за кариера, размишляваше тя, но винаги е хубаво човек да опита различни неща.

3.

— Статисти!? Брет Ейвъри не каза, че ще сме статисти. Каза, че ще ни направи звезди.

Калвин Редфърн сподави смеха си, наля чаша с какао и една с кафе и ги занесе на масата в кухнята, заобикаляйки Лоти, хрътката, която се припичаше пред радиатора.

— Добре дошла в Холивуд, Лора! Мистър Ейвъри се опита да каже същото и на мен, но се боя, че аз съм доста по-скептичен. Като го притиснах, каза, че Скай със сигурност ще има роля във филма, а вие двамата с Тарик ще бъдете статисти.

— Какво значи това?

— Че ще участвате в масовите сцени, а в надписите ще се появите като „Момиче с червена шапка“ и „Момче с количка“. Когато излезе филмът, ако мигнете в неподходящия момент, може и да не се видите...

— О! — въздъхна разочаровано Лора. Очакваше да види физиономиите на съучениците си, когато двамата с Тарик се върнат от лятната ваканция като прочути филмови звезди. „Не сте ли чули? — щеше да попита нехайно тя. — Откриха ни, след като моето хъски спаси живота на Ана-Мария Тайлър. Режисьорът каза, че сме родени таланти.“

— Не се муси! Откога те е грижа за слава и богатства? Доколкото знам, винаги си мечтала да станеш детектив като Мат Уокър от онези книги, които толкова обичаш. Не ми казвай, че това се е променило след едно кратко докосване до звездите!

Лора се усмихна смутено. Тя наистина харесваше детективите — както инспектор Уокър от романите, така и собствения си вуйчо, който пет години подред бил най-добрият детектив на Скотланд Ярд, преди да изгуби съпругата си, докато водел разследване срещу „Асовете“ — една от най-страховитите банди в света. Съкрушен и изпълнен с чувство на вина, чичо ѝ напуснал работата си и избягал в Корнуол. Сега работеше под прикритие за Инспектората по риболова.

— Разбира се, че няма да се откажа от мечтата си. Просто актьорството ми прозвуча забавно, пък и щеше да е готино да видим имената си на екрана. Освен това Тарик беше толкова развълнуван, че ще види Русия, та без малко да започне да прави циганско колело. Сега сигурно няма да ни пуснеш да заминем.

— Напротив, ще се радвам да отидете.

— Шегуваш ли се?! — скочи радостно Лора.

Калвин Редфърн отрязва две парчета от легендарния ябълков пай на домашната им помощница Роуина, намаза ги с яйчен крем и подаде купичката на Лора.

— Не, не се шегувам, всъщност и аз имам новини, но се опитвах да събера смелост да ти ги кажа.

— Какви новини?

Последните шест месеца в Сейнт Айвс с вуйчо й, когото обожаваше, и с любимото й хъски, бяха най-хубавите в живота на Лора! Беше просто вълшебно! А пък срещата й с Тарик се оказа черешката на тортата. Затова една малка част от Лора постоянно се страхуваше, че заровете на съдбата ще се обърнат и ще попадне отново в дома за момичета „Горски поляни“.

— Не се притеснявай, новината не е лоша, само моментът е неподходящ. Може би си чувала, че вицепремиерът на Великобритания, Едуард Лукас, заминава на среща в Русия за следващите няколко седмици. Той ще бъде в Москва, не в Санкт Петербург, където ще снимате вие. Двата града са на огромно разстояние един от друг, така че вероятно няма и да разбереш за присъствието му в страната, вероятно това не е лошо, защото покрай подобни събития винаги има голяма охрана.

— Не разбирам... Какво общо има визитата на Ед Лукас с теб?

Вуйчо й преглътна хапка пай.

— Както знаеш, докато работех в полицията, натрупах значителен опит в работата с престъпни банди като „Асовете“...

Лора мълчеше. Настръхваше само като чуеше името на бандата. „Асовете“ бяха гениални престъпници... В зависимост от гледната точка можеше да се каже, че бяха най-добрите сред добрите или най-лошите сред лошите — банкови обири, уреждане на конни надбягвания, робски труд и незаконна търговия със застрашени

видове... Три пъти досега с Тарик бяха допуснали грешката да ги разсърдят и всеки път едва не бяха заплатили с живота си.

— Продължавай.

— Преди месец с мен се свързаха от разузнаването. Получили информация, че руската мафия планира атентат срещу Ед Лукас по време на посещението му. По дипломатически причини е важно пътуването да се осъществи, затова от Министерството на външните работи ме помолиха да им сътруднича като специалист по престъпните мрежи.

— Как планираш да заловиш потенциалния атентатор? — попита развълнувано Лора, забравила за миг за „Асовете“, защото обожаваше заплетените криминални случаи. — Ще трябва ли да ходиш в Москва?

— Не, не се налага. Но властите искат да съм в Лондон, докато Ед Лукас е в Русия, за да ръководя британската страна на операцията. Опитвах се да откажа с обяснението, че всичко това вече е зад гърба ми, но те положиха много усилия и ми предложиха доста пари, за да ме убедят. Съжалявам, Лора, не знаех как да ти кажа, че ще отсъствам няколко седмици по средата на ваканцията ти. Знам, че ме мислиш за работохолик.

— Ами ти наистина си такъв...

Вуйчо й се усмихна горчиво.

— Но не мислиш ли, че ако двамата с Тарик решите да се включите във филма, това може да се окаже идеалното решение за всички? Проверих киностудиото — „Тайгър Пикчърс“, репутацията им е добра. Имали са финансови проблеми, но са се оправили. Брет Ейвъри е темпераментен човек, но като цяло го обичат и уважават. Освен това ми даде дума, че Кей Олбрайт, вашата приятелка сценаристка, ще отговаря лично за вас. Имахме дълъг разговор тази сутрин и тя ми изглежда прекрасен човек. И може би най-важното е, че Скай ще бъде с теб. Както Ана-Мария Тайлър установи, няма по-добър телохранител от него!

Хъското тупкаше щастливо с опашка под масата и Лора го погали по ушите. Приемният баща на Тарик беше ветеринар и прегледа Скай обстойно след сто двамайсет и седем метровия скок. Колкото и чудно да беше, Скай беше като нов. Героизмът му стана основна тема на разговорите в града, а местният вестник изпрати фотограф да го снима.

— Значи остава само един въпрос — заяви Калвин Редфърн.

— Какъв?

— Искаш ли да заминеш за Русия, или не? Искаш ли да прекараш десет дни в работа като статист в един от най-очарователните градове на света, с поети разходи, заедно със Скай и Тарик, или предпочиташ да прекараш цялото си лято на плажа в красивия Сейнт Айвс?

Лора погледна през прозореца. Валеше проливен дъжд. Ако ѝ гарантират слънце, без съмнение щеше да избере да мързелува на плажа Портмиър. За жалост, този юни беше най-мокрият в историята на метеорологията, а прогнозите за юли изглеждаха по същия начин.

От друга страна, Санкт Петербург — град, пълен с история и прекрасни паметници, вълшебни нощи и дълги разходки из Ермитажа — звучеше невероятно привлекателно. Също и участието във филмовата продукция, пък дори и в крайно неинтересните роли на „момиче с червена шапка“ и „момче с количка“.

— Много бих искала да замина за Санкт Петербург, но само ако и Тарик дойде.

Вуйчо ѝ сложи още крем върху пая.

— О, не мисля, че трябва да се тревожиш за това. Приемните родители на Тарик са заети хора и смятат, че това е чудесна възможност да види Санкт Петербург безплатно и да натрупа незабравими спомени. Освен това знаят, че вие сте неразделни.

Настъпи миг тишина, в който и двамата се замислиха защо Роб и Рена са толкова спокойни по отношение приключенията на Тарик и Лора — и двамата тънеха в блажено неведение за срещите им с похитители на деца, банкови обирджии, вулкани, акули и други смъртни опасности, защото от съображения за национална сигурност всичко трябваше да се пази в тайна.

— Значи е решено — каза Лора.

Кой знае защо, стомахът ѝ се сви, чувстваше се неспокойна още откакто тръгнаха от снимачната площадка предишния ден, но не можеше да разбере защо.

Вуйчо ѝ отнесе чиниите и чашите в мивката и започна да ги мие.

— Да, решено е, но при едно условие.

— Знаех си, че има уловка.

— Няма уловка. Искам само да обещаеш, че няма да се забъркваш в неприятности. Всички чужди страни могат да бъдат опасни, но Русия държи първенството.

Лора скочи на крака и прояви неочакван интерес към подсушаването на чиниите. Как да му обещае такова нещо, след като неприятностите сами я намираха? Денят, който прекара на филмовата площадка, бе идеален пример за това — в един миг гледаше младата актриса да бере цветя, в следващия хъското ѝ беше въввлечено в драма на живот и смърт.

— Лора?

Трапчинките ѝ се вдлъбнаха.

— О, вуйчо Калвин, няма да има никакви неприятности, ще снимаме холивудски филм и Кей ще се грижи денонощно за нас. Пък и както сам каза, Скай е най-добрият телохранител.

Вуйчо ѝ се засмя и ѝ подаде една чиния, силните му ръце бяха покрити със сапунена пяна.

— Сигурен съм, че си права. Поне ми обещавай, че ще си почиваш и ще се забавляваш, а няма да търсиш загадки навсякъде.

Лора се успокои. Това вече можеше да обещае.

4.

— Ще вали сняг или да си взема къси панталони? — попита Лора, загледана безпомощно в гардероба си. — Ами дънки? Два или три чифта? И как ще успея да побера купата за храна и кучешките лакомства на Скай в куфара? Още не съм прибрала и половината си багаж, а той вече тежи цял тон...

Тарик се беше изтегнал на леглото, с глава върху косматите хълбоци на хъското вместо възглавница. Той вдигна поглед от страниците на руския пътеводител, който прелистваше.

— Според тази книжка Санкт Петербург е най-северният град в света. Ние ще бъдем там по време на прочутите бели нощи, когато е светло почти двацет и четири часа в денонощието, а слънцето едва се скрива под хоризонта. Яко, нали? Някои хора въобще не си правят труда да си лягат. Разхождат се покрай река Нева и висят по кафенетата или в Ермитажа, един от най-големите музеи в света. В него има над три милиона произведения на изкуството.

— Звучи страхотно, но още повече се обърках. Наричат ги бели нощи, защото са мразовити, или защото е като лято по цяла нощ? Или нещо по средата?

— Според пътеводителя температурите могат да бъдат между 13 и 23 градуса. Аз си взех всички дрехи, които имам, макар да не са много, и ти трябва да направиш същото. Не мисля, че ще е достатъчно топло за къси панталони. И сигурно няма да ти трябват лакомства. И в Русия имат кучета все пак, не може да няма магазини за животни.

— Да, но тези са му любимите и...

Звънецът на вратата заглуши думите ѝ, а гръмният лай на Лоти отекна по стълбите.

Скай скочи от леглото и излетя от стаята, а Тарик седна на леглото.

— Очакваш ли някого?

Лора затвори куфара.

— Не. Вуйчо щеше да ми спомене, преди да тръгне за работа сутринта. Може би е пощальонът.

Лора бързо слезе долу, следвана от Тарик. Скай и Лоти ръмжаха и душеха пред предната врата. Лора надникна през шпионката. Видя само голям букет цветя, който скриваше приносителя.

Отстъпи назад. Последния път, когато някой дойде с доставка, се оказа клопка от бандата на „Асовете“, за да я отвлекат. Не беше от преживяванията, които ѝ се искаше да се повторят.

Тарик също надникна през ключалката. Звънецът иззвъня отново и Лоти пак залая оглушително.

— Това е координаторът на каскадите от филма. Какво ли иска?
— каза тихо Тарик.

— Не знам, но каквото и да е, явно е спешно.

Лора отключи вратата и отвори с усмивка. Мъжът вече слизаше обратно по стълбите. Когато го повика, той се обърна със странна неохота, сякаш беше размислил и се радваше, че няма никого в къщата.

— Извинете! Съжалявам, че толкова се забавих. С какво мога да ви помогна?

— Аз... това е за вас, мис Марлин. — Той ѝ подаде цветята. — За благодарност. Не знам дали ме помните от снимачната площадка. Аз съм Андре Марч, каскадьорът.

Лора смаяно го гледаше над уханните макове, рози и метличини.

— Много мило от ваша страна, но не знам какво съм направила, за да го заслужи.

Мъжът погледна към Тарик, който стоеше на най-горното стъпало и държеше Скай за нашийника.

— Не толкова вие, колкото вашето хъски. То спаси живота на Ана-Мария. Ако не беше то, повече никога нямаше да мога да работя в киното. Животът ми щеше да бъде съсипан. И сега напускам. Брет Ейвъри не ме е уволнил, но ми показва ясно, че трябва да си вървя.

Сърцето на Лора се изпълни със състрадание към него.

— Много съжалявам! Разбирате ли, Скай — моето хъски, той всъщност причини инцидента, като се втурна след померана... Взе го за играчка. Аз съм виновна. Трябваше да го държа по-здраво...

Наближаваше буря, духаше остър, студен вятър, но по челото на Андре бяха избили капки пот. Той ги избърса с ръкава на ризата си и хвърли притеснен поглед към мисис Крабтрий — съседката на Лора,

която излезе в градината си, за да събере прането от простора, и каза тихо:

— Може ли да влезем вътре и да поговорим насаме?

На върха на езика ѝ бе да откаже, но каскадьорът добави:

— Приятелят ви и кучето могат да чуят това, което имам да ви кажа. Не ви мисля злото, искам само да ви върна услугата, която ми направихте.

— Прекрасни цветя, Лора! — извика мисис Крабтрий, облечена цялата в лилаво. — От киностудиото ли са? Не ми казвай, че вече се държат с теб като със звезда! И със статистите ли го правят? По мое време нямаше такива работи. Хората, които се снимаха в масовите сцени, се появяваха в надписите накрая като „Момиче, метящо улицата“ или „Куцащ джебчия“, не получаваха цветя и безплатни екскурзии до Санкт Петербург. Но може би това е твоята награда за героизма на Скай. Тази Ана-Мария не-знам-коя-си можеше да се убие...

По ръката на Лора закапа дъжд.

— Извинете ни, мисис Крабтрий — каза тя и буквално избута Андре нагоре по стълбите. — Имаме спешна среща с координатора на каскадите.

— Каскади ли? Надявам се, имаш застраховка...

Дъждът заплющя и принуди мисис Крабтрий да грабне прането си и да избяга. Лора и Андре Марч влязоха в къщата, следвани от Тарик и Скай, а Лоти ръмжеше и лаеше, докато Лора не я успокои. Обикновено не би ѝ хрумнало да покани почти непознат вътре, докато вуйчо ѝ го няма, но имаше доста защитници плюс съседката за свидетел.

— Да ви предложи нещо за пиене? Имаме чай, кафе и сок. Мисля, че е от манго.

Андре поклати енергично глава и остана до вратата.

— Нямам време. Искях само да... — Той млъкна. — Това е грешка. Трябва да си вървя.

— Няма нищо — успокои го Тарик, — кучетата няма да ви ухапят, ние също.

— Сигурен ли сте, че не искате чаша вода? — попита Лора. — Не изглеждате добре. Да нямате мигрена или нещо такова? Моля ви, не се притеснявайте, че трябва да връщате каквито и да било услуги.

Радвам се, че Скай спаси положението, но той действаше по инстинкт. Това няма нищо общо с мен.

— Може би, но той е вашето куче. Задължен съм и на двамата. Само че... — Той отново избърса потта по челото си. — Не съм сигурен, че ще ми благодарите за това. Ще помислите, че съм луд, също като останалите.

Лора и Тарик се спогледаха. Тя вече съжаляваше, че е пуснала Андре вкъщи. Държеше се толкова странно, че не можеше да вине колегите му.

— Няма да ви помислим за луд — излъга Лора. — Какво искате да ни кажете?

Андре си пое дълбоко въздух.

— Знаете ли, че има филми, за които се казва, че са прокълнати?

— Никога не съм чувал, но наскоро правих проект по египтология в училище и там имаше едно проклятие — отвърна Тарик. — Когато археологът Хауърд Картър отворил гробницата на Тутанкамон през 1923 година, се случили куп страхотии. Почти всички, които присъствали на отварянето, по-късно станали жертви на инциденти, необясними заболявания и смърт.

Андре не беше впечатлен.

— Работил съм върху един филм за Тутанкамон и знам историите за древното проклятие, изпратено да покоси всеки, който обезпокои гробницата на момчето фараон. Проучванията ни показаха, че почти всичко е било теория на конспирацията. Самият Картър умрял от старост. Единствената страшна история е тази на лорд Карнарвън — човека, който финансирал разкопките. При отварянето на гробницата го ухапал комар. Мястото се инфектирало и той се разболял тежко. В същия миг, в който починал в Египет, кучето му в Англия надало смразяващ вой и също паднало мъртво.

Скай, който гледаше Андре с яркосините си очи, наклони глава и изскимтя. Лора я побиха тръпки.

— Но какво общо има това с вашия филм? — попита Лора, решена да поддържа разговора в сферата на реалното. — Казвате, че „Крадецът аристократ“ е прокълнат, така ли?

— Не филмът, а снимките. Чувал съм истории за снимки, които привличат беда след беда. Повечето са свързани с филми на ужасите. Тъй като самият аз не съм техен фен, винаги съм приемал такива

приказки с недоверие. Някои случаи звучат по-правдоподобно, но винаги съм бил убеден, че дори тези, които са истински, се дължат единствено на случайността. Когато снимаха „Гарванът“, се случиха множество странни неща, включително пожар и електрически удар, а Брандън Лий, синът на легендата в бойните изкуства Брус Лий, беше трагично застрелян с оръжие, което трябваше да бъде заредено с халосни патрони. По време на снимките на „Спектър на утехата“, от поредицата за Джеймс Бонд, главният актьор Даниел Крейг поряза лицето си и се наложи да му направят осем шева. Седмица по-късно отрязва връхчето на пръста си по време на каскада, на площадката избухна пожар, а двама каскадьори бяха ранени в различни автомобилни катастрофи. Единият загадъчно влезе със спортен „Астън Мартин“ в езерото Гарда, в Италия. Сега стигам до главното — побърза да каже Марч, забелязал нетърпението на Лора. — Може би сте забелязали, че когато Ана-Мария падна от скалите вчера, аз изглеждах объркан. Уверявам ви, че не ми е присъщо. Моята работа е да запазвам самообладание в критични моменти, всеки ден надзиравам каскадьори и актьори, които се палят, блъскат се с коли и се хвърлят от скали.

— Но нали тези неща не се случват наистина? — озадачи се Тарик. — Всичко това са ефекти.

— Така е, но много от каскадите могат да бъдат опасни за живота, ако не се изпълнят както трябва.

— Какво се обърка вчера? — попита Лора.

Лека усмивка разсея мрачното изражение на Андре.

— Искате да кажете, освен това, че хъското ви взе Бритни за вкусна закуска?

— Да, освен това.

— Три неща, и трите — потенциално смъртоносни. — Той ги преброи на пръсти. — Първо, въжетата на осигуровката ми бяха прерязани.

Кръвта кипна във вените на Лора. Ето че най-последна стигнаха до същественото.

— Нарочно? Искам да кажа, не са били износени или нещо такова?

Той я изгледа язвително, сякаш искаше да каже: „Хайде стига. Все пак съм професионалист“.

— Бяха срязани с нож нарочно. По-нарочно от това няма накъде. Второ, когато се спуснах по-късно по скалата, за да се опитам да разбера защо каскадата се оказа такъв проблем, открих, че площадката, на която стоеше Ана-Мария и която аз сам бях монтирал, е развинтена на две места. Това значи, че не е можела да издържи тежестта ѝ. И трето, средата на обезопасителната мрежа беше внимателно протрита с бръснач. Дори да я беше уцелила, щеше да пропадне.

Тарик беше смаян.

— Някой се е опитвал да я убие?

— Ако това бяха единствените неща, които са се объркали от началото на снимките, и аз щях да си направя същия извод. Но не са. Имаше толкова много странни инциденти, че не знам откъде да започна. Вечерта преди заминаването ни от Лос Анджелис петима членове на екипа получиха хранително отравяне и се наложи да ги оставим. И нещата не свършиха дотам. Първата вечер в Сейнт Айвс главният оператор се спъна в някакъв обърнат стол в тъмен коридор и счупи и двете си китки. Вчера пък неидентифициран автомобил засече с голяма скорост камиона с оборудването ни и той се обърна. За щастие, шофьорът се отърва само с дребни наранявания, но беше унищожена апаратура за хиляди лири.

— Имате ли някаква представа кой или какво стои зад всичко това? — попита Лора. — Казвате, че продукцията е прокълната. Мислите, че са духове ли?

Андре глухо се засмя.

— Мис Марлин, аз не вярвам в призраци, зли духове или други свръхестествени и фантастични неща. Вярвам обаче, че някой — човешко същество — иска продукцията да бъде спряна, и е готов на всичко, за да го постигне.

— Но кой би предприел такива крайни мерки? — попита Тарик.

— И защо? — добави Лора.

— Не знам и не възнамерявам да остана, за да разбера. — Андре Марч погледна притеснено часовника си. — Заминавам с влака в 2:33 часа за Нюкей. Не мога да го изпусна. Колкото по-скоро се върна в Лос Анджелис, толкова по-добре. Но не можех да тръгна, без да ви предупредя. Вие и хъското трябва веднага да се откажете от филма. Ако заминете за Русия, сигурен съм, че ще се случи нещо лошо.

— Не можем. Вече подписахме договор — отвърна Лора.

— Филмовата компания е купила самолетните билети и е резервирала стаи в хотел — додаде Тарик. — Утре ще ни вземе кола, която да ни закара до летището, всичко вече е организирано.

— Тогава го анулирайте. Животът ви може да зависи от това! Вие сте само статисти. Никой няма да усети липсата ви.

— Хм, мерси — отвърна сухо Лора, — но не забравяте ли нещо?

Тя сложи ръка на главата на Скай. Той гледаше лицата им, сякаш разбираше всяка дума.

— Ние може и да не им липсваме, но Скай ще им липсва. Брет Ейвъри плати цяло състояние за визи и транспорт само заради него. Съмнявам се, че ще му върнат и стотинка. Дори да искахме да се откажем от договора, което ние не искаме, той вероятно би съдил вуйчо ми. Няма да допусна това само заради няколко странни случки, които може дори да нямат връзка помежду си.

— Аз също — заяви твърдо Тарик.

— Благодаря ви, че дойдохте, Андре. Ще заминем за Санкт Петербург, но не се тревожете, ще бъдем внимателни. Как беше пословицата? „Предупреден значи въръжен.“ Ще бъдем нащрек — обеща с усмивка Лора.

Андре стисна устни.

— Така да бъде. Никой да не ме обвинява после, че не съм изпълнил дълга си. Тръгвам си с чиста съвест, но ви предупреждавам, че правите сериозна грешка. Има много начини да се измъкнете от договора. Може да се престорите на болни или да увиете бинт върху лапата на кучето и да кажете, че е счупена. Ако ви се случи нещо лошо, сами сте си виновни.

Той отвори вратата с изражение, близко до ужаса.

— Желая ви късмет, мис Марлин! Ще имате нужда от него.

5.

Лора притисна нос в стъклото на илюминатора на самолета и се загледа в равното напукано руско поле, осяно с фабрики. Самолетът докосна пистата и край него се плъзнаха островърхи ели, напомнящи на обърнати метли.

— Как мислиш, дали постъпихме правилно, като не се съобразихме с предупреждението на Андре и дойдохме тук? — попита Тарик, докато чакаха багажа си край лентата.

Вече бяха получили печати в паспортите си от един навъсен служител с бяла униформа и звездички на еполетите.

— Първо, не може да се каже, че имахме избор — отвърна Лора. — Бяхме подписали договора, билетите бяха купени и всичко беше уредено. Второ, това си е загадка за разгадаване. Така ще имаме какво да правим през дългите часове, когато не сме на снимките. А те май ще са доста.

— Вуйчо ти нали каза да не се забъркваш в неприятности?

— Да, но освен това ни заръча, и то няколко пъти, да се грижим един за друг и да се пазим. Ако не направя малко разследване, за да се уверя, че никой няма да пусне тухла на главата ти или да отрови Скай, ще си наруша обещанието.

— Какви са тези приказки за отравяне и тухли по главите? — Кей се приближи с една количка за багаж до тях. — Много детективски романи четете. Бях в Санкт Петербург, докато правех проучванията си за „Крадецът аристократ“, и установих, че това е един от най-цивилизованите градове на света, а също и един от най-красивите. Величествен е! Почакайте само да видите.

През по-голямата част от дългото пътуване от летището до хотела Лора си мислеше, че и Кей, и авторът на пътеводителя имат нужда от очила, щом намират това място за привлекателно. Всичко ѝ се виждаше сиво — бездушни бетонни сгради, скупчени покрай шосета с надлези като виещи се змии, огромна статуя на Ленин — комунистическия водач, който станал управник на Съветския съюз

през 20-те години на ХХ век, и всичко това, покрито с дебел пласт кафяв прах, от който автомобилите и сградите изглеждаха още безлични.

Лора прегърна Скай, който скочи на задната седалка между двама им с Тарик, след като го взеха от товарното отделение, и оголи зъби, когато шофьорът — намусен руснак, който почти не говореше английски, се опита да възрази.

Лора се извини, но отказа да свали кучето с обяснението, че то има нужда да бъде близо до нея след дългия полет.

— Той е много добричък. Просто е пътувал двацет и четири часа и не е във форма.

Кей се намеси и каза на шофьора, че Скай не е обикновено хъски.

— В Англия той спаси живота на едно момиче. Нещо повече: скоро ще стане известен като Ласи. Чували ли сте за Ласи? Не? Вижте, ако ще сте по-спокоен, той може да седи на палтото ми, но няма да тръгнем без него! Той е един от нас и ще се вози с нас.

Шофьорът запали двигателя с ръмжене, съперничещо на това на Скай, а Лора погледна с благодарност Кей. В нея имаше някаква прямота, почтеност и мекота, заради които човек не можеше да не я харесва.

Щом влязоха в същинския град, Лора не можа да повярва на очите си. Сякаш бяха пристъпили в друг свят. Носеха се по трилентов булевард, заобиколен от великолепни здания. Сякаш най-красивите сгради и паметници от Париж, Рим, Прага, Лондон и други големи градове бяха събрани като в шепка от основателя на града, цар Петър Велики, и положени в Санкт Петербург.

Цветовете също се промениха. До ресторант в резедаво се кипреше пепелно розова сграда с кремави ъгли, редяха се статуи, музеи, къщи и магазини, боядисани в ръждиво червено, бебешко синьо и синапено жълто. В центъра на града ги очакваха още наслади за окото. Покрай каналите, пълни с лодки, лебеди и диви патици, трополяха файтони, беше почти седем вечерта, а слънцето още грееше на електриково синьото небе.

— Можете ли да повярвате, че името на този град е било променяно три пъти? — попита Кей. — През 1914 година започнали да го наричат Петроград, а десет години по-късно — Ленинград. Едва

през 90-те години на ХХ век му върнаха името Санкт Петербург. На мен лично то ми е любимото.

Пътуването им отне близо час и Лора се зарадва, когато най-после стигнаха до хотел „Пушка“, който щеше да бъде техен дом през следващите десет дни. Още по-щастлива бе, когато видя стаята, която щяха да делят с Кей и Скай. От тавана висеше бляскав полилей, а френските прозорци бяха закрити от червени кадифени завеси. Лора си избра леглото до прозореца, което беше толкова меко, че едва не я погълна, когато седна. Банята беше розово-бяла и имаше джакузи.

Най-хубавото бе балконът, изнесен над един канал. Скай изтича на него и изръмжа гладно, когато отдолу мина лебед.

— Ей сега ще те нахраня и ще те изведе на разходка — обеща му Лора, — но само ако стоиш далеч от всякакви дребни същества. И от големите също. В Русия имат мечки, Скай. Не искам някоя да те изяде.

Тарик беше настанен в самостоятелна стая до тяхната и дойде да ги види.

— Леглото ми е толкова голямо, че направо ще се изгубя в него. Може ли да взема Скай назаем за през нощта?

— Разбира се, стига да нямаш нищо против да спиш с космат термофор. И да знаеш, че и малко да се отместиш, веднага ще се опита да ти завземе възглавницата.

— Не е ли прекрасно? — провикна се Кей, като излезе на балкона. — Намираме се на покрива на света. Санкт Петербург се намира на една линия на картата с Хелзинки във Финландия. Толкова близо сме до Арктика, че можем да я докоснем.

И тя хвана Лора под ръка.

— Ела, съквартирантке! Да нахраним красивия ти вълк, а после ви каня с Тарик на вечеря.

* * *

Минаваше десет, когато Лора най-после си изми зъбите и облече пижамата. Беше уморена, но не ѝ се спеше, сигурно заради какаото, което пи на вечеря. Беше толкова гъсто, че трябваше да го гребеш с лъжичка. Само това ѝ стигаше, за да реши, че след Сейнт Айвс Санкт Петербург е най-любимото ѝ място на света.

— Страхотно е! — каза тя на вуйчо си, когато ѝ се обади на връщане към хотела. — Хотелът е красив, а храната е много вкусна. Мислех си, че всяка вечер ще ядем варено зеле и картофена супа, но имаше супа с цвекло. Казват ѝ борш. Яде се със заквасена сметана и черен ръжен хляб. Звучи гадно, но всъщност е божествено. После ядохме ябълков сладкиш и пихме страхотно какао.

Той се засмя.

— Радвам се да го чуя. Санкт Петербург винаги е бил сред първите в класацията ми на градовете, които искам да посетя. А мислиш ли за бедния си вуйчо? Отседнал съм в един лондонски хотел, прекрасен като тъмница, и работя денонощно за сигурността на Ед Лукас. Истински кошмар! И той е истински кошмар. Понякога ми се струва, че просто иска да бъде убит. Държи се така, сякаш отива на почивка, иска да посети този музей и онази галерия, да яде в еди-кой си ресторант... Заминава за Москва утре рано сутринта, а организацията не е готова и наполовина.

— Звучи досадно. Но ако някой може да го защити, това си ти.

— Дано си права, Лора. Спокойни сънища и поздравя Скай и Тарик от мен. Липсват ми и тримата!

— И ти ни липсваш, вуйчо Калвин! Иска ми се да беше с нас!

— На мен също, Лора, на мен също...

Лора изплакна устата си от пастата за зъби и се погледна в огледалото. Вуйчо ѝ често казваше, че с късата си руса коса и със сериозните си сиви очи е копие на майка си — неговата сестра, която починала при раждането на Лора. От баща ѝ, за когото се смяташе, че е американски моряк, нямаше и следа. Години наред Лора се надяваше, че някой ден той ще се появи в дома за момичета „Горски поляни“ и ще я отведе у дома, при любящото ѝ семейство. Сега обаче се радваше, че не е станало. Калвин Редфърн беше най-добрият татко, за когото едно лудо по загадките момиче, решено да стане детектив, можеше да си мечтае.

Чувстваше се виновна обаче, че не му каза за посещенията на Андре, нито пък за предупрежденията му. Оправдаваше се, че вуйчо ѝ има други, по-важни неща на главата си. Но истинската причина да не му спомене бе, че се уплаши да не би с Тарик да си останат вкъщи, вместо да се качат на самолета.

На вратата на банята се почука.

— Лора, добре ли си, или изтече в канализацията?

Лора се ухили и излезе.

— Извинявай, Кей! Банята е мястото, където най-добре мисля.

— В такъв случай от тук нататък аз ще влизам първа. После можеш да си мислиш на спокойствие.

Лора се засмя и скочи в прекрасното меко легло. Скай беше в съседната стая при Тарик. Странно бе да мисли за сън, докато слънцето навън грее. Лора взе пътеводителя и зачете за прочутите бели ноци в Санкт Петербург. Явно веднага беше задрямала, защото няколко минути по-късно я събуди гласът на Кей:

— Ти ли остави това тук, Лора, или е някакъв местен обичай да поздравяват гостите с карта?

Лора отвори стреснатото очи. Кей седеше на ръба на леглото ѝ и държеше карта за игра. Не каква да е, а жокер със злобна усмивка.

Кръвта на Лора изстина.

— Къде я намери?

— Беше мушната под възглавницата. Защо? Какво има? Не изглеждаш добре.

Преди да отидат в ресторанта, Лора остави пижамата си на леглото на Кей. Всеки, който би влязъл в стаята — например шпионин от персонала, автоматично би решил, че тя спи там, а не Кей.

Лицето на Лора замръзна, но тя се насили да се усмихне.

— Дългият ден ме умори, чувствам се като размазана. Може ли да погледна картата?

Кей се прозина.

— Заповядай, но да знаеш, че след трийсет секунди гася лампите. Ако остана будна още малко, ще се превърна в тиква.

Лора взе картата. Още като я докосна, по тялото ѝ пробягаха тръпки. Все едно държеше малко парче зло. Кей няма как да знае и Лора нямаше никакво намерение да ѝ обяснява, че жокерът е знакова карта на бандата на „Асовете“. Няма откъде да знае и че бандата се е заклела да отмъсти на Лора, Тарик и Калвин Редфърн заради залавянето на редица от високопоставените ѝ членове.

При всички тези арести главатарят на „Асовете“, тайнствена фигура, известна като мистър А., винаги успяваше да се изплъзне. Нямаше и един полицаи на света, който да има представа как изглежда мистър А. Дори членовете на собствената му банда твърдяха, че никога

не са го виждали. Той управляваше всички клонове на „Асовете“ по интернет и с кодирани съобщения — също като паяк в центъра на зловеща мрежа.

Ужасното бе, че мистър А. явно познава Лора. През юни, след като тя помогна за осуетяването на банков обир в Кентъки, той ѝ беше изпратил съобщение по телефона. Именно тези думи се върнаха сега в съзнанието на Лора:

Браво, Лора Марлин! Ти си достоен противник. До нови срещи... Мистър А.

— Лека нощ — каза сънено Кей и угаси лампата, — сладки сънища!

Но Лора не можеше да заспи. Тя лежеше в мрака и съжаляваше, че Скай не е при нея.

Картата беше послание. В това нямаше и капка съмнение.
„Асовете“ знаеха, че е в Русия, и я чакаха.

6.

— Не трябваше да идваме — каза Лора на Тарик на закуска, когато Кей стана от масата и отиде до бюфета. — Трябваше да послушаме Андре и да измислим някакво оправдание — например, че Скай е болен или ранен. В Русия има хиляди сибирски хъскита. Сигурно все на някое му липсва един преден крак.

Тя замълча, защото сервитьорката дойде с две чинии, отрупани със златисти палачинки, които тук наричаха блини. Усмивката на Тарик можеше да освети цялата зала. Момчето веднага поля с мед и сметана порцията си, а Лора съжали, че е поръчала и за себе си. Гадеше се й се от умора и притеснение.

— Можехме да измислим някаква история и да се измъкнем от договора — съгласи се Тарик, — но нямаше да е почтено. Освен това се вълнувахме от екскурзията. Каза, че ще е приключение.

— Да, но преди да разбере, че „Асовете“ ни чакат в засада. Сега искам просто да си хвана следващия самолет за дома.

Вилицата на Тарик замръзна във въздуха.

— Лора Марлин, не мога да повярвам, че го каза! Така ли щеше да постъпи Мат Уокър на твое място — да избяга?

Лора се вторачи в една пращинка на покривката.

— Това не е бягство, а... благоразумие.

Тарик сложи ръка на челото й.

— Топла си, сигурно се разболяваш. Или е това, или някое руско извънземно е обсебило най-добрата ми приятелка.

Лора блъсна ръката му.

— Сериозно, Тарик! Помисли си на какво ни подложиха „Асовете“ до момента. Заради тях два пъти ни отвличаха, едва не се удавихме и почти бяхме изпържени от вулкан.

Той взе вилицата и ножа и отново се залови с блините.

— Да, но благодарение на теб оцеляхме. Ти си удивителен детектив — поне колкото Мат Уокър. Добре, да кажем, че картата е била послание за теб. Калвин Редфърн казва, че „Асовете“ оставят

жокера на шега. Така показват на полицията или другите, които се опитват да ги хванат, че са планирали нещо голямо и са сигурни, че ще им се размине.

— И какво по-точно искаш да кажеш? — попита Лора и потопи едно парченце блин в купичките с мед и сметана, а после предпазливо го сложи в устата си. Съчетанието на вкусовете се оказа неочаквано добро.

— Какво би направил Мат Уокър в тази ситуация?

Лора хапна още няколко залька, преди да отговори. Нейният герой, детективът Уокър, често се хващаше на работа, която му позволяваше да държи под око заподозрения, докато направи важен ход. И едва тогава отвърщаше на удара.

— Сигурно това, което правим и ние. Би започнал работа, която ще му позволи да се слее с тълпата, и да наблюдава, без да наблюдават него. Би станал например статист във филм. Междувременно щеше да помисли и за поредицата от инциденти, за да установи дали зад тях стои някой или нещо. Предполагам, че хубавото на нашите невзрачни роли във филма е, че ще имаме много време да се разхождаме из Санкт Петербург и да разберем какво са намислили „Асовете“. За съжаление жокер означава, че „Асовете“ вече ни наблюдават. Това ни отнема елемента на изненада. Освен ако...

— Освен ако не се престорим, че не си я получила?

— Именно! Ако сме весели и се държим така, сякаш нищо не се е случило, най-вероятно ще свалят гарда. Досега са се опитвали да ни навредят само когато сме навлизали в тяхна територия. Може да се преструваме, че сме толкова увлечени от филма и чудесата на Санкт Петербург, та дори сме изгубили интерес към решаването на загадки.

— Значи ли това, че все пак няма да се качиш на следващия самолет за Англия? — подразни я Тарик.

— Кой? Аз? Няма, разбира се! Добре де, мина ми през ума, но после си спомних, че Мат Уокър никога не бяга. Вуйчо също. Но наистина трябва да сме внимателни, Тарик. Ако видим нещо подозрително, в никакъв случай няма да се замесваме. Веднага ще се обадим на вуйчо Калвин, за да предупреди властите.

— Да, капитане! — отдаде чест момчето.

— На какво се хилите вие двамата? — Кей седна при тях с табла, пълна със здравословни храни — кисело мляко, плодове и мюсли. —

Изглеждате палави, какво сте намислили?

Лора я дари с ангелска усмивка.

— Палави ли? Изключено! Просто се подготвяме за новите си роли. Може да сме само статисти, но ще бъдем най-добрите статисти! Ще видиш.

* * *

Лора не можа да повярва на очите си, когато излезе от хотела и видя, че обикновената улица от предната вечер е преобразена в историческа сцена за филма. Имаше дилижанси и мъже с елечи и бричове. Една жена с дълга червена рокля говореше по мобилния си телефон и пиеше кафе пред фургона на кетъринга. Наблизо друг актьор с цилиндър на главата играеше на айпада си.

— Сцени като тази ми носят особено удоволствие, когато работя върху драми от отминали епохи — каза Кей. — Забавлявам се, като гледам актьори с костюми от деветнайсети век да правят неща от двайсет и първи, например да ядат хамбургери, да пият кока-кола или да играят на телефоните си.

— Какво ще снимате днес? — поинтересува се Тарик.

— Сцената, в която Оскар де Хавиер, крадецът аристократ, среща сирачето Вайълет и трикракото й хъски Флаш. Както вече знаете, Ана-Мария играе момичето, а Скай ще бъде Флаш. В тази сцена Вайълет за малко да попадне под колелата на каретата на Оскар. Следва конфликт.

Кей сниши глас.

— Това е Уилям Рейвън — актьорът, когото избраха за Оскар де Хавиер. Спорен избор според мен.

Лора проследи погледа ѝ. Мъж с прошарена коса, дълго черно палто и лъснати до блясък обувки, разговаряше с режисьора. Брет Ейвъри държеше бележник в ръка и драскаше трескаво. На теория той беше шефът, но високият ръст на актьора и красивото му надменно лице му придаваха излъчване, пред което Брет изглеждаше направо задръстен.

Режисьорът вдигна очи и ги видя. Или по-точно, видя хъското.

— Деца! Деца! Доведете Скай тука!

— Всички актьори, участващи в следващата сцена, вече са гримирани, но Скай си е достатъчно хубав и така — засмя се Кей. — Вървете да се запознаете с Уилям Рейвън, ще ми е интересно да чуя впечатленията ви.

„Няма да са хубави“ — помисли си Лора, като се приближиха. Мъжът ги огледа с хладен поглед, пронизващ като прожектор в стая за разпит.

— Това е кучето, за което ти разказвах. — Брет Ейвъри говореше с момчешки ентузиазъм. — А това са прекрасните деца, неговите собственици. Чудесни млади актьори. Деца, запознайте се със звездата на нашия филм, Уилям Рейвън — бъдеща холивудска легенда, ако все пак и аз имам нещо общо.

Тъй като никога не ги бе виждал в роля, Лора реши, че режисьорът преувеличава, за да прикрие факта, че явно е забравил имената им.

Брет погали предпазливо Скай по главата.

— Как ти се струва, Уилям? Страхотна находка е. Публиката ще се стича на тълпи, за да го види. Той спаси живота на Ана-Мария, скочи от една скала и я извади от бушуващото море. Беше изключително!

Актьорът се усмихна със заучена усмивка.

— Чух за това. Не бях разбрал, че е инвалид...

Лора избухна.

— Скай не е инвалид! Когато бил малък, го блъснала кола и не успели да спасят крачето му, но е петдесет пъти по-енергичен, силен и бърз от повечето кучета с четири крака! И много по-полезен от всички хора, които съм виждала, били те известни, или не!

Брет Ейвъри се притесни.

— Разбира се, разбира се, нали това казвам и аз? Хм, не видях колко късно е станало. Ще ни извиниш ли, Уилям? Сигурен съм, че Лора не искаше да засегне никого. Съжалявам, извинявай, ще се видим след малко!

Той избута децата настрана и стисна Лора за рамото. Щом се отдалечиха достатъчно, така че актьорът да не ги вижда, Брет спря и ги изгледа убийствено. Намести очилата на кривия си нос и още повече заприлича на сърдит гарван.

— Вие сте нови в екипа, така че ще ви се размине с предупреждение. Ако още веднъж дръзнете да говорите така на главния ми актьор, ще накарам охраната да ви изведе от площадката и да ви качи на първия самолет за Англия. Ясен ли съм?

— Но той обиди Скай! — възмути се Лора. — Аз не съм го обидила. Той обиди нас.

— Не ми пука, ако ще да каже, че пралеля ти Бърта прилича на кит. Усмиваш се и си траеш! Уилям Рейвън ни плаща заплатите. Или поне брат му, който е продуцент на филма. Мистър Рейвън е човек с... как да го кажа... с голяма чувствителност. Сега ще трябва много бързо да го убедя да не ви уволнява. Ако отново го разстроите и той си тръгне, с филма е свършено и сто и шейсет актьори, статисти и екип остават без работа. Разбрахте ли?

— Да — измърмориха децата.

— Съжалявам! — добави Лора.

— Добре, да го забравим. Ако мистър Рейвън ви каже да скачате, единственият ви въпрос трябва да бъде „Колко високо?“. — Брет погледна часовника си. — Веднага заведете Скай при Ото, нашия дресьор. Ще ни трябва за следващата сцена.

— Ами ние? — попита Тарик. — Ние ще ви трябваме ли?

— Определено не. Имате късмет, че не ви изхвърлих. Стойте далеч от екипа и актьорите и не казвайте нищо, ако не ви питат.

7.

— Изпуснах ви за няма и пет минути от поглед и... Как успяхте да ядосате великия Уилям Рейвън?

Сърцето на Лора се сви. Изобщо не искаше да се кара с Кей — единствената им приятелка в Русия. Тъкмо се канеше да се впусне в извинения, когато сценаристката я смушка в ребрата и се засмя.

— Не се шашкай, изобщо не ви виня. Доста е нагъл. Скай струва колкото стотина като него. Както и да е, радвам се, че някой му се опъна. Откакто сме започнали снимките, той се държи с всички, включително с Брет, като със слуги. Вижте как му помагат да се качи в каретата за следващата сцена, човек би помислил, че е аристократ, а не просто актьор в ролята на аристократ.

Тя прегърна децата и ги заведе до един сребрист сандък с апаратура, на който да се качат и да гледат как екипът подрежда сцената на уличния пазар. Каретата беше спряна малко по-далеч. Тарик обожаваше конете и беше като омагьосан от великолепните черни животни, впрегнати в нея. Беше топъл ден и по вратовете на животните вече се стичаше пот. Притеснен, конярят ги бършеше и сресваше гривите им.

От другата страна на улицата Скай бе седнал послушно до дресъора. За Лора беше странно да гледа как някой друг се разпорежда с кучето ѝ, но се радваше, че Ото искрено обича животните, а и хъското изглеждаше доволно. От време на време поглеждаше към Лора, но през повечето време, също като Тарик, беше погълнато от трескавата дейност на улицата.

Докато чакаха, един тийнейджър от Калифорния на име Чад Макфърлейн намусено занесе студена напитка на Уилям Рейвън. Чад беше зашеметяващо красив, също като футболна звезда в гимназията или член на момчешка поп група, но цялото му поведение говореше, че смята работата си на момче за всичко под своето ниво.

Лора остана с впечатление, че я върши само с надеждата да бъде забелязан от някой търсач на таланти, който ще го превърне в

суперзвезда. Според Кей кафето му не ставаше за пиене, а уменията му да прави сандвичи бяха под нулата.

Уилям Рейвън се отпусна на седалката на каретата и сложи шапката и пелерината, които го превърнаха в аристократа Оскар де Хавиер.

— Кей, ти спомена, че мистър Рейвън бил спорен избор за ролята — каза небрежно Лора. — Защо мислиш така?

Кей хвърли поглед през рамо.

— Поверително е и ако ви кажа, трябва да си остане между нас тримата. Става ли?

— Разбира се!

— Всичко започна преди шест седмици — в деня преди заминаването ни за Великобритания, където трябваше да започнат снимките. Кастингът мина, беше нает екип, багажът ни беше готов. Сутринта, когато пристигнахме в студиото, намерихме няколко души от екипа, потънали в сълзи. Студиото „Тайгър Пикчърс“ фалирало за една нощ. И сякаш това не стигаше, ами главният актьор — голяма холивудска звезда, но ако ви кажа името му, ще трябва да ви убия, се оттеглил без всякакво обяснение. Всички бяхме съсипани, но най-вече аз и Брет. Борихме се пет години за този филм, дори „Холивуд Рипортър“ писа за мъките ни. След броени дни обаче се случи чудо: потърси ни друга продуцентска компания. Бяха готови не само да финансират филма, но и да ни дадат парите още на следващия ден. Постоянно търсехме уловката, но такава нямаше. Мик Едуардс, новият продуцент, имаше само едно условие.

— Да вземете негов роднина или приятел за главната роля — предположи Тарик.

— Умно момче! Уилям Рейвън е добър актьор, така че не се усъмнихме в таланта му, но поради рекламни съображения бихме предпочели утвърдена холивудска звезда. Освен това знаехме, че причината мистър Рейвън да не е станал голямо име, е, че зрителите го намират твърде хладен като излъчване.

Лора наблюдаваше актьора, който седеше в каретата. Беше твърде далеч, за да види изражението му, но още усещаше как беше настръхнала кожата ѝ под пронизителния му поглед.

— За съжаление, няхахме избор. На практика ни беше заповядано да го наемем. По онова време той работеше като

илузионист, което не ни изпълваше с голямо доверие, но бяхме между чука и наковалнята. Или двамата с Брет трябваше да се откажем от всичко, на което бяхме посветили пет години труд, или да се съгласим да вземем Уилям за главната роля. За добро или за зло, казахме „да“.

— И за добро ли е било, или за зло? — попита Тарик.

— Откровено казано, като изключим, че се държи малко като примадона, Уилям се оказа страхотен. Той ни е най-малкият проблем. Случиха се обаче редица други инциденти, които ни причиниха много повече главоболия. Но не ви трябва да се затормозявате с тях. Наистина са дреболии. О, гледайте, започват да снимат!

Лора искаше да я притисне с още въпроси за инцидентите и причинените от тях главоболия, вероятно същите, които бяха подлудили Андре Марч, но някой извика: „Камера, начало!“ и камерите се завъртяха.

Облечена като сирачето Вайълет, Ана-Мария поведе Скай по улицата, претъпкана с дрипави търговци.

Сергиите бяха отрупани с плодове и зеленчуци, сирене, колбаси, газени лампи и топове шарени платове. Едно момче с мърляво лице просеше.

По паважа затрополи лъскавата карета, теглена от прекрасните черни коне. Вратовете им бяха извити, а гривите им се вееха, докато минава покрай сергиите, пришпорвани от камшика на кочияша. Оскар де Хавиер се виждаше като сянка в задната част на каретата.

Докато каретата трополеше по улицата, един мъж с кафез с пилета залитна и блъсна Ана-Мария точно пред конете.

Това беше част от сценария.

За нещастие обаче, кафезът се отвори и пилетата се разхвърчаха по улицата, а конете се замяха уплашено. Кочияшът падна на земята. Ужасеното лице на Уилям Рейвън се показа за миг на прозореца, преди каретата да полети по улицата, дърпана от обезумелите коне.

Всички се разпищяха.

Кей скочи.

— Мили боже! Това не може да се случва! Лора, бързо! Тичай да хванеш Скай, преди да подгони пилетата.

— Направи нещо, Ото! — изкрещя Брет Ейвъри. — Спри конете! Спаси Уилям! Ако каретата стигне до главната улица, всички ще загинат.

За жалост, Ото беше закръглен като надуваема топка и се задъхваше само като види някой да тича. Единственото, което можеше да направи, беше да мучи отчаяно и да скубе малкото си останала коса.

Надолу по пътя двама яки мъже от екипа се опитаха да хванат юздите на препускащите коне, но животните се извъртяха и каретата се наклони застрашително.

Конярят ги подгони, но беше висок и непохватен човек и конете с лекота набираха преднина.

Отчаяните викове на Уилям заглъхваха:

— Спасете ме! Помощ!

— Аз ще го направя! — скочи Тарик.

Преди Кей да успее да го спре, момчето се втурна през паркинга, заобиколи камионите и прескочи дебелите макари с кабели. Опитваше се да мине напъйко, за да стигне до конете, преди да са излезли на булеварда.

С изключение на Кей и Лора, никой не го забеляза. Повечето не откъсваха очи от каретата, която летеше към сигурна гибел.

Брет Ейвъри беше почервенял от гняв.

— Направете нещо, идиоти такива! — крещеше той. — О, боже, с мен е свършено! Свършено е...

Лора стискаше здраво нашийника на Скай и примижаваше срещу слънцето, а в гърлото ѝ беше заседнала огромна буца. Струваше ѝ се невъзможно Тарик да стигне до изплашените коне, преди движението на главната улица да ги погълне. Но дори да успее, не смееше да мисли какво ще стане с него.

Малцината смелчаци, които се опитаха да спрат конете, бяха изхвърлени настрани. Един получи сериозна рана на крака, а друг изглеждаше така, сякаш са го нападнали диви глигани.

— Какво си мисли Тарик, че прави? Ако се озове в спешното, аз ще съм отговорна — гневеше се Кей.

Един от операторите чу думите на Кей и насочи обектива към тичащото момче. Червената лампичка за „запис“ светна.

— Не съм виждал друго хлапе да тича толкова бързо. Все едно е на олимпиада. Но няма шанс да пресече пътя на конете. Докато мине моста, те вече ще... Не може да бъде!

Осъзнал, че няма шанс да пресрещне конете, ако мине по моста, Тарик скочи от брега върху един движещ се шлеп. Без да обръща

внимание на гневните викове на екскурзовода, който тъкмо разказваше за чудесата на Санкт Петербург на двайсет и осем японски туристи, той претича по дължината на съда и скочи върху един вързан катер. От него се прехвърли върху някаква лодка, която се клатеше от вълните, образувани от шлепа, и едва не падна във водата. Успя да се закрепил, като се хвана за някакво желязо в стената на канала. Когато се измъкна на брега, мълвата за него се беше разнесла по снимачната площадка.

Камерите записваха и погледите на всички бяха приковани в Тарик.

— Без съмнение ще се убие! — каза една жена, облечена като продавачка на пазара.

Тарик застана право на пътя на конете и съвсем близо до грохота на булеварда, а Кей закри очите си с ръце.

— Моля те, кажи ми, че няма да се прави на щит. Ще го размажат!

— Не познаваш Тарик — успокой я Лора. — Той има дарба да общува с конете — изобщо с всички животни. Няма да го наранят. Не могат!

— Дано да си права! — Кей стисна ръката ѝ.

На снимачната площадка се възцари гробна тишина. Всички погледи бяха вперени в бенгалското момче и връхлитащите го коне.

Сърцата на всички спряха, когато каретата и конете за миг го скриха от погледа им, и Лора реши, че може би все пак са го прегазили. После се случи нещо изумително. Каретата рязко спря. Когато отново видяха конете, вече ги водеше Тарик, а една ръка помахваше немошно от прозореца на каретата. Уилям Рейвън все пак беше преживял изпитанието.

Понесоха се радостни възгласи. Десетки хора се втурнаха да изкажат съчувствието си на актьора и да похвалят Тарик, но ги спря викът на Брет:

— Ако държите на работата си, ще си стоите по местата, докато каретата не се върне на площадката и конете не бъдат вързани. Обградите ли каретата, можете да си търсите друга работа.

Лора умираше от желание да изтича при Тарик, но не посмя.

Когато приятелят ѝ приближи, тя видя как се движат устните му, докато говори на животните. Едва когато стигна до снимачната

площадка и предаде конете на Ото и коняря, Лора видя колко блед и разтреперен е Тарик.

— Толкова се гордея с теб! Ти си невероятен. Истински герой! — прегърна го Лора.

Тарик се изчерви. Не обичаше да се суетят около него.

— Нищо особено не съм направил. Всеки друг на мое място би сторил същото.

— Да, но само ти го стори! — развълнувано го прекъсна Кей.

Уилям Рейвън приближи и подаде ръка на Тарик.

— Благодаря ти, младежо. Ти предотврати катастрофа. В най-добрия случай ми спести продължителен престой в болница.

Изглеждаше искрен, но очите му бяха ледени. Лора се зачуди колко ли хора ще изгубят работата си заради този инцидент още преди залез-слънце.

Тарик смутено стисна ръката на актьора.

— Няма за какво, мистър Рейвън. Радвам се, че успях да помогна.

Брет Ейвъри дотича при тях.

— Да помогнеш ли? Ти не просто помогна, ти му спаси живота! За втори път тази седмица ти и Лора Марлин, или по-точно, нейното хъски, измъквате моя звезда от лапите на смъртта. Надявам се да е просто съвпадение, че когато се появите на снимачната площадка, следват драми! — Той се изсмя нервно. — Шегувам се! Длъжник съм ви. Операторът снима през цялото време, така че сега имаме още сцени като за „Оскар“. Не смяташ ли, Уилям? Задължени сме на тези деца.

Белите зъби на актьора проблеснаха.

— Наистина сме им задължени, а аз винаги плащам дълговете си!

Двамата мъже се отдалечиха, а Лора се зачуди как едни толкова добри думи могат да прозвучат толкова злокобно.

8.

При други обстоятелства Лора би започнала разследването на последния инцидент веднага, но Брет Ейвъри взе мегафона и обяви, че отменя снимките за днес, за да се вземат мерки за безопасност и да се гарантира, че няма да има други подобни инциденти.

— Това е официалната причина — отбеляза Кей. — Истинската е, че ни дава почивка, понеже Уилям Рейвън не иска да е наоколо, докато Брет уволнява Ото, дресъора на животни, и статиста, който носеше билетата, и коняря, който не успя да хване конете, и... схванахте мисълта ми, нали?

Лора се ужаси.

— Но нали Брет няма да го послуша и да уволни всички тези хора?

— Не, разбира се. Брет се пали лесно, но всъщност е много добър човек. Ще се наложи обаче да размести виновниците на други длъжности, така че звездата да остане доволна, че желанията ѝ се приемат сериозно. Притеснявам се само, че ако има още такива... инциденти, в екипа няма да остане никой.

— Какви инциденти? — попита невинно Лора.

Кей не можеше вече да крие тревогата си.

— Всички продукции си имат своите драми — пожари, травми, скандали... но при нас те май са повече. Сигурна съм, че е случайност, но заради високия дух на екипа би било добре да има няколко дни, в които всичко върви гладко.

— Така ли мислите — че е случайност? — попита Тарик.

Кей го погледна учудено.

— Какво друго? Никой не можеше да предвиди, че билетата ще изскочат от кафеза точно в този момент и ще подплашат конете. Лош късмет, това е всичко. А сега, след като целият ви следобед е свободен, какво ще кажете да ви организирам посещение в Ермитажа?

* * *

— Лош късмет? Случайност? Лично аз не вярвам в тези неща. Мат Уокър — също! — отсече Лора, докато пресичаха канала, за да изминат краткото разстояние до Ермитажа. Тя сниши глас, за да не я чуят нито руският им гид, Владимир, нито шарената групичка кинаджии, които също отиваха в галерията. — Тези „инциденти“, както Кей ги нарича, могат да бъдат предизвикани само от човек, който познава в детайли програмата за всеки снимачен ден. Как иначе ще ги планира? Трябва да разберем кой е този човек, или пък хора, преди някой сериозно да пострада.

— Ами ако не успеем?

— Ще успеем — заяви Лора с такава решителност, че дори Тарик, който я смяташе за най-добрия човек, когото познава, усети, че го побиват тръпки.

В същия миг свиха зад ъгъла и видяха Ермитажа — един от най-големите и великолепни музеи на света, и забравиха за всичко останало.

— След мен, след мен! — подвикваше Владимир, веселяк с щръкнали черни мустаци. С чар и груба сила той си проправи път сред туристите, тълпящи се на входа на музея. Един ухилен пазач им даде знак да минат през бариерите.

Владимир запухтя нагоре по ослепителното парадно стълбище от гранит, мрамор и злато.

— Сред всички великолепни забележителности на Санкт Петербург Ермитажът е едно от онези, с които най-много се гордеем. Музеят е създаден през 1764 година от Екатерина Велика, а за посещение е отворен през 1852-ра. Тук са събрани повече от три милиона произведения на изкуството...

— Три милиона? — възкликна Лора. — Можем да обикаляме с месеци.

Мустаците на Владимир потрепнаха.

— ... от които днес ще видите само малка част...

Лора обичаше изкуството и очакваше посещението в Ермитажа с не по-малко нетърпение от Тарик. Но нищо не би могло да я подготви за невероятните му мащаби и за възхитителните съкровища, които се

криеха в него. Монологът на Владимир ги караше да ахкат и да се смеят, докато той умело ги водеше през четири от историческите сгради — онази част от музея, която беше отворена за посещения.

Всяка следваща зала изглеждаше по-великолепна от предишната, но на Лора особено любим ѝ стана Зимният дворец, където някога живели руските императори. Влюби се и в една картина на Ван Гог, която сякаш се движеше, все едно в нея бушува свирепа буря. Тарик изпадна в захлас от египетските зали, йероглифите, мумиите и статуята на Аменемхет III, живял 2100 години преди Христа.

Видяха фрески на ученици на Рафаело, също и каретата, използвана при коронацията на Екатерина Велика. Талантлив майстор на гоблени, Тарик остана зашеметен от религиозните гоблени, а Лора — от ярките цветове на картините на Матис, Гоген и Кандински. Забележителна беше и статуята на Микеланджело — „Клекнало момче“. Изглеждаше толкова живо, че Лора очакваше всеки момент то да стане и да тръгне...

Разхождаха се три часа. Към пет следобед, когато Владимир предложи да спрат за чаша какао и тортичка, Лора беше готова да се разплаче от облекчение. Имаше мехури по краката от новите си обувки.

По това време на деня кафенето беше тихо и лесно намериха маса. Владимир се извини и се заговори със свой приятел, а Тарик помогна на Колин, един слабичък статист, да донесе още столове. Всички седнаха заедно в малко неудобен кръг, под светлината на прозореца на тавана.

Лора стрелна с поглед другите посетители в кафенето. Откакто Кей намери картата, постоянно се оглеждаше за хора, които биха могли да са шпиони на „Асовете“. Досега не бе забелязала нищо необичайно, но трябваше да е нащрек.

Замисли се кой или какво тероризира снимачния екип. Докато се опитваше да реши как да повдигне темата за инцидента с каретата, Пеги, петдесет и три годишна дама от Норфък, го направи вместо нея.

— Ти си героят на деня, Тарик. Какво е твоето мнение? Трябва ли да се обадим на полицията, или имаме нужда от ловци на духове?

— Моля? — заекна Тарик, притеснен, че се е оказал в центъра на вниманието.

— Чудех се — продължи на висок глас Пеги, — какво мислиш, дали зад последния „инцидент“ на снимачната площадка стоят престъпници, или пък става дума за нещо свръхестествено?

Тя забодде вилицата в тортата си.

— Двамата с Лора нямате никаква представа за какво говоря, нали? Нека ви разкажа. Това, което се случи тази сутрин — дето конете подивяха и Уилям едва не загина, е четвъртата или петата беда от началото на снимките. Имахме отровени колеги, счупени китки на ръце, загубихме половината си оборудване в катастрофа. И ако не беше твоето хъски, Лора Марлин, прекрасната малка Ана-Мария можеше да се удави в Корнуол.

— Хората казват, че продукцията е прокълната — рече Колин с приглушен глас.

Себастиан Райт, млад британски актьор, спряган за бъдеща звезда, се развесели. Той се облегна на стола и сложи ръце зад главата си.

— Наистина ли вярвате в тези суеверни глупости!?

Чад Макфърлейн вдигна поглед от парчето пица пред себе си.

— А какво? Ти не вярваш ли в проклетия?

— По-скоро бих повярвал в Дядо Коледа и Феята на зъбките! Не, приятелю, аз вярвам само на фактите. Тук виждам две възможности. Или някоя откачалка се е заела да унищожи филма — но защо ли? — или става дума за откровена некомпетентност от страна на екипа.

— Може да се окажат шутове не само по име, но и по нрав — подхвърли Боб Реджис, пенсиониран застрахователен брокер. По-рано той сподели с Лора, че жена му не обича да пътува, а работата като статист му позволява да види света.

— Да вземем това, което се случи тази сутрин — продължи Себастиан, без да му обръща внимание. — Някой не е затворил добре кафеза с пилетата. Ако аз бях режисьор на филма, щях хубаво да подплаша конете с камшика и завинаги да се отървем от този глупак Уилям Рейвън.

Настъпи неловко мълчание.

— Ужасно бе да го кажете — окопити се най-после Пеги. — Вярно е, че Уилям е малко самовлюбен, но нали не искате да умре?

— О, стига, Пеги, не бъди наивна! Всички в тази продукция искат нещо да му се случи, но само аз съм достатъчно откровен да го

заявя. Този човек е непоносим.

— Ако нещо се случи със стария Рейвън — намеси се Чад, — дали „Тайгър Пикчърс“ ще върнат Джон Елис-Хардинг?

Лора и Тарик вече бяха научили, че той е холивудската звезда, заменена след фалита на студиото.

— Това дърто минало величие — изсумтя Себастиан. — По-добре да вземем Скай за ролята. Кучето е по-добър актьор от него.

— Ти ми напомняш на някого, Чад — обади се Боб Реджис. — Тормоси ме, откак те видях. Случайно да си роднина на Хюго Портър, който играеше в онзи филм за пазача на фара?

Вбесен от коментарите на Себастиан, Чад като че ли не го чу.

— Как може да говориш така? Джон Елис-Хардинг е един от най-великите актьори на всички времена. И е хиляда пъти по-добър от теб.

Боб Реджис се изправи.

— Мисля, че чух достатъчно! Ако потрябвам на някого, ще бъда в магазина за сувенири.

Лора му се усмихна, а Тарик помести стола си, но другите не обърнаха внимание на тръгването му.

Лора наблюдаваше младите мъже, които се бяха изправили един срещу друг. Те всъщност бяха пълни противоположности. Себастиан, възпитаник на „Кеймбридж“, от богато семейство и изгряваща звезда, често се появяваше по кориците на списанията. В „Крадецът аристократ“ играеше амбициозен млад художник, който използва таланта си, за да фалшифицира шедьовър.

Чад, от друга страна, беше момче за всичко — една от най-ниските длъжности в екипа. Лора вече чу неколцина, които му се присмиваха. „Не е най-ярката светлина в пристанището“ — каза един от тях.

Външно Чад имаше шансове да успее като кинозвезда — замечтани сини очи, руса коса, златиста кожа и тяло на олимпийски плувец. Себастиан пък беше дребен, с хилави крайници. На лицето му изпъкваха дългите мигли и очи като на басет.

Кей обаче обясни на Лора и Тарик, че грешат, ако си мислят, че някой търсач на таланти би избрал Чад. „Разходете се по булевард «Сънсет» в Лос Анджелис и ще видите толкова много съвършени образи, че ще решите, че ги произвеждат в завод. За да станеш голям

актьор обаче, трябва да бъдеш различен. Камерата обожава Себастиан. На улицата може да остане незабелязан, но във филма е като хамелеон: способен е да изиграе и емоционален, романтичен герой, и мрачен, магнетичен злодей. Чад може най-много да се появи в някоя реклама на чипс, докато за Себастиан няма граници“ — заключи Кей.

Себастиан, който добре знаеше всичко това, усърдно сипваше сол в раните на Чад.

— Поне ми плащат, за да играя във филми. Не правя кафе и не чистя конски фъшкии по цял ден.

Чад сви юмруци и бутна стола си назад. Красивото му лице беше изкривено от гняв.

— Ах, ти!

— Починахме ли си добре? — попита Владимир, който в този момент се приближи с широка усмивка. — Съживиха ли ни се краката? Хапнахме ли тортичка? Много е вкусна, нали? Добре. Значи сте готови за нещо специално. Ще ви заведе да видите една от най-специалните картини в Ермитажа. Векове наред я смятали за изгубена, когато я намерили, целият свят на изкуството заплакал от радост. Това е безценен шедьовър. Парите не могат да покажат колко е ценен, колко е уникален, колко задълбочен, колко тайнствен...

— За бога, човече, да си дойдем на думата — прекъсна го Пеги. — Ще ни покажете ли тази картина, или не?

— Разбира се, че ще ви я покажа, госпожо! Но тук говорим за изкуство, не за зарзавати. Към изкуството винаги трябва да се проявява уважение. А сега, моля, елате.

9.

Лора беше впечатлена повече от залата, където беше изложена картината, отколкото от самата нея.

Първото, което я порази, бяха осветлението и размерът на прозорците. Вратите бяха украсени с костенуркови коруби, злато и месинг, а залата беше по-просторна от всички други в Ермитажа. Светлосините инкрустации върху мраморната камина имаха невероятния лазурен цвят на морето в Портмиър в ясен ден, а стенописите на тавана преливаха от живот.

Въпросният шедьовър — „Мадона Беноа“, или „Мадоната с цветето“ на Леонардо да Винчи, изглеждаше почти невзрачна. Лора се изправи на пръсти, за да я зърне през редиците от посетители, но не можа да разбере за какво е цялото това прехласване.

Много по-интересно ѝ се видя, че картината е разположена непосредствено до прозорец без решетки, който гледа към река Нева и в момента е леко откренат. Предположи, че около картината има аларма и че по коридорите обикаля охрана, която веднага ще се намеси, ако някой се опита да я открадне, но все пак ѝ се стори, че творбата е доста уязвима. Владимир обаче я увери, че Ермитажът е недосегаем.

— За всичките тези години от основаването му досега само веднъж крадци са успявали да вземат нещо. Били са вътрешни хора от музея. В продължение на месеци изнасяли малки произведения — керамика, статуетки и други подобни. Вярвайте ми, наказанието им е послужило като предупреждение за всички.

Лора скри прозявката си и се наведе да разхлаби връзките на обувките си. Тъкмо се чудеше дали да закуцука към „Мадона Лита“, когато един старец привлече вниманието ѝ. Той седеше на пейката, стиснал дървената дръжка на парцал за миене на пода. Лора имаше чувството, че ако не се подпира на нея, ще се превие на две, главата му се клатеше като на онези кученца в колите, а лицето му беше

съсухрено, ала той се усмихваше беззъбо на всички преминаващи. Изглеждаше твърде стар, за да работи като чистач.

— Това е Игор — каза Владимир, който проследи погледа на Лора. — Много е стар и дори не говори, но веднъж написа името си на някакъв документ. Служителите в музея решиха, че е много смешно, че името му означава „войнствен“, а той е съвсем грохнал. Понякога се държат като деца. Измислят си истории за миналото на Игор, коя от коя по-смешни и по-фантастични.

— А той няма ли си семейство?

— Не знаем. Появи се преди година, метеше и се мъчеше да мие прозорци в отчаян опит да изкара някоя рубла. Полицията постоянно го гонеше, но дойде зимата и директорът на Ермитажа го съжали и му даде да чисти мазетата. За изненада на всички, Игор се оказа доста сръчен и сериозен и в крайна сметка му възложиха да мие и лъска подовете в музея. — Той вдигна ръка към стареца и го поздрави на руски: — Добър ден, приятелю!

Игор грейна и заклати възторжено глава.

— Обсебен е от тази зала — каза тихо Владимир. — Служителите на музея често го виждат да седи тук със сълзи в очите. Може би картините на Мадоната — те са две, както виждате — „Мадона Беноа“ и „Мадона Лита“, му напомнят за изгубеното му семейство.

— Той е изгубил семейството си? — Лора изпитваше голямо състрадание към всички хора, преживели същото като нея.

— Никога няма да разберем. Игор не може да ни каже. Сякаш вятърът го довя и сигурно по същия начин ще си отиде...

Владимир посочи с ръка „Мадона Беноа“.

— Виждам, че не сте особено заплени от нашата специална картина. Ще ми позволите ли да ви обясня защо тя е една от най-великите творби на изкуството, които светът познава? Смята се, че това е първата картина, която Леонардо завършил сам през 1478 година. Векове наред я мислели за изгубена, докато не била изложена от архитекта Леон Беноа в Русия, през 1909 година. Това предизвикало сензация. И досега картината е обгърната с мистерия — никой не знае със сигурност дали наистина е дело на Леонардо и дори дали е завършена.

Докато вървеше към картината, Лора хвърли поглед към Игор. Покрай него мина семейство с малко момченце. Детето хленчеше за бонбони и в отчаян опит да ги грабне от чантата на майка си се препъна в четката на Игор. Ръката на стареца се стрелна толкова бързо, че Лора я видя някак размазано. Той хвана момченцето, за да не падне по лице на пода. Устата на хлапето се отвори в изненадано „О!“. Родителите му обсъждаха шумно някаква картина и дори не забелязаха какво става, докато синът им, уплашен, но на крака, не нададе пронизителен писък. Смутени, те го грабнаха и бързо излязоха от залата.

Игор се надигна от пейката и бавно се отправи към вратата. Никой, освен Лора, не му обърна внимание. Изведнъж значението на името му — „войнствен“ — вече не изглеждаше толкова нелепо. Каквато и да беше историята му, Лора имаше чувството, че служителите в музея дори не подозират за нея.

* * *

— Може да си мислите, че сте видели всички съкровища на Ермитажа, но аз имам още една изненада за вас — обърна се към тях Владимир.

— О, не! — простена Пеги. — Краката не ме държат. Всяка минута тук беше възхитителна, но имам чувството, че са ме прекарали през месомелачка.

— И аз съм така — съгласи се Боб. — Удивително преживяване, но още една изненада ще ме закара в спешното.

Владимир изглеждаше съкрушен.

— Но вие дори не знаете какво ще ви покажа. Това е нещо, което се случва веднъж в живота. История, която ще разказвате на внуците си. Преживяване, което...

— Съжалявам, приятелче — прекъсна го Себастиан, — обаче е време за вечеря и чаша водка. Ще ти кажа „досвидания“. Нали така беше „довиждане“ на руски? — Той изгледа многозначително Чад. — Освен това имам да уча реплики.

Владимир изглеждаше толкова смазан, че на Лора сърце не й даде да му каже, че и тя няма търпение да се върне в хотела и да се

погрижи за мехурите по краката си.

— Двамата с Тарик много бихме искали да видим изненадата, Владимир.

— Определено звучи страхотно! — Тарик надяна най-хубавата усмивка, на която беше способен, въпреки че тази сутрин не се беше приземил добре след скока от шлепа и след четири часа ходене коляното много го мъчеше.

— Млади, любопитни умове — рече Владимир победоносно на тръгващата си група. — Какво по-хубаво от това? Това е най-удовлетворителната част от моята работа.

Но Пеги само махна уморено с ръка и след минута тримата останаха сами.

— Толкова се радвам, че решихте да останете! Обещавам ви, че няма да сте разочаровани. Вървете след мен — грееше Владимир.

Лора и Тарик може и да имаха млади любопитни умове, но след тежкия ден телата им се чувстваха поне с десет години по-стари. Вкопчени един в друг за опора, те куцукаха след неуморимия си екскурзовод. За щастие, асансьор, скрит зад една кадифена завеса, ги свали в сутерена, спестявайки им слизането по стълбите.

Сутеренът нямаше нищо общо с величието на музея горе. Беше занемарен и с лоша вентилация, а дървените подове имаха нужда от излъскване.

Изведнъж се отвори врата от стомана, зад която зърнаха склад, пълен от пода до тавана с навити платна и статуи, покрити с чаршафи.

Прегърбен мъж с рошава сива коса вдигна поглед, видя ги и тресна вратата под носовете им.

— Нищо лично — увери ги Владимир. — В тази стая има богатства, които могат да съперничат на английската банка. Той отговаря за сигурността им.

Стигнаха до една заключена врата и Владимир внезапно стана сериозен.

— Можете ли да пазите тайна?

Лора едва не се разсмя — прозвуча ѝ като в шпионски филм.

— Разбира се, че можем. Защо, какво ще ни покажете? Още един изгубен шедьовър?

— Може би това са квартири на шпионската мрежа на КГБ — пошегува се Тарик.

Владимир вдигна ръце с отвращение и се отдалечи по коридора.

— Няма да ви покажа нищо! Хайде да си вървим. Макар да сте само деца, помислих, че сте различни. Повярвах, че...

Те закуцукаха подире му.

— Владимир, извинявай! — викна Лора. — Просто сме уморени. Така се държим, когато сме уморени — шегуваме се.

— И аз се извинявам — каза Тарик. — Какво искаше да ни покажеш? Не се притеснявай, умеем да пазим тайни.

Наложи се доста да го увещават, но накрая Владимир склони.

— Добре, ще ви покажа, но трябва да знаете, че нищо от това, което видите, не бива да се споменава извън тази стая. Ако приятелите ви от продукцията бяха дошли, и те щяха да бъдат посветени. Но сега... — Той сви рамене. — Как казвате на английски? Те са извън кръга на доверие. Разбирате ли?

Лора и Тарик кимнаха.

Владимир въведе код в панела на стената. Вратата се отвори и отвътре ги лъхна застояла миризма на маслени бои, платна и терпентин, която напомни на Лора за художническите ателиета в Сейнт Айвс.

Стаята беше претъпкана с недовършени платна, отворени тубички с боя и употребявани четки. Млад мъж с буйна черна коса бе приведен над едно платно и с четка, тъничка като котешки мустак, рисуваше гривата на дорест кон.

Като видя Лора и Тарик, той изригна на руски срещу Владимир. После, успокоен от отговора на екскурзОВОДА, се залови отново за работа, без да им обръща внимание.

Владимир ги заведе до едно платно, покрито с бял чаршаф.

— „Мадона Беноа“! — ахна Тарик. — Но ние току-що я видяхме горе. Как са я свалили толкова бързо?

— Фалшификат е! — засмя се Владимир. — Но се досетихте, само защото преди няма и десет минути видяхте оригинала. Тази картина би заблудила дори най-големите познавачи в света. Художникът, Рикардо, който е италианец също като Леонардо да Винчи, е истински гений. Но той не фалшифицира прочути картини, а използва дарбата си, за да реставрира повредени шедьоври или да прави почти съвършени копия на творбите на великите майстори като

архив, в случай че бъдат унищожени от пожар, злополука или остаряване.

Тарик се приближи до картината.

— Изглежда съвсем същата. Дори е стара и избледняла като онази горе.

— Това е част от гения на Рикардо. Той използва толкова сложни техники, че картините му успяват да заблудят мнозина специалисти по въглеродно датирание — това е процесът, с който се определя възрастта на една творба. Имаме късмет, че избра да работи за Ермитажа, а не срещу нас.

Лора се вгледа в картината. Преди малко, докато се мъчеше да надникне между тълпата, красотата на картината ѝ беше убягнала. Едва сега видя как Леонардо (или в случая Рикардо) е използвал линиите и светлината, така че Дева Мария, люлееща детето си на ръце, изглеждаше, сякаш се носи във въздуха. Излъчването на картината беше невероятно! Все едно виждаше реална сцена през прозореца на историята.

— Очарователно е! Но има ли конкретна причина, поради която ни доведохте тук?

— Защото, Лора, за тази картина става дума във филма, който снимате. Не помните ли, че според сюжета един благородник открадва безценна картина? По очевидни причини Ермитажът не беше готов да даде на филмовата компания истинската картина на Леонардо. Вместо това музеят препоръча Брет Ейвъри да плати на Рикардо да направи точна реплика. Услугите му са скъпи, но както виждате, си струват всяка рубла, която получава. Режисьорът остана доволен от резултата и затова ми позволи да покажа завършената картина на неколцина души.

Тарик беше смаян.

— За мен двете картини изглеждат напълно еднакви. Как ги различавате?

Владимир се засмя.

— Невъзможно е да ги различиш с просто око. Рикардо е изумително талантлив. Вниманието му към детайлите няма равно на себе си. Елате да видите как рисува гривата на коня. Изглежда като коприна.

Лора продължи да се взира в „Мадона Беноа“.

Според екскурзовода не всички специалисти били убедени, че това е творба на Леонардо. Някои смятали, че дори да е така, изглежда, е останала недовършена. Но картината имаше разкошна нежна текстура, която приканваше да я погалиш.

Лора импулсивно я докосна. Боята беше мокра. Момичето се стресна и бързо пъкна ръката си в джоба на дънките. Върху цветето на картината остана мъничко петънце. Толкова миниатюрно, че надали някой щеше да го забележи, но за Лора то беше крещящо видимо. Рикардо несъмнено щеше да го забележи и да каже на Владимир, който пък ще осведоми Брет Ейвъри. Лора ще изпадне в немилост, ще я уволнят и ще я качат на следващия самолет за Лондон...

— Всичко наред ли е? — попита Владимир.

— Дори фантастично! — Гласът на Лора прозвуча доста пискливо.

Погледът на Тарик срещна нейния.

Нещо ѝ подсказваше, че той видя какво се е случило.

— Благодаря ви за чудесния следобед, Владимир, но може би е време да си вървим — каза Тарик. — Утре ни чака дълъг ден. Колкото по-скоро се върнем в хотела, толкова по-добре.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — съгласи се немощно Лора.

10.

— Бързай, за да чакаш! — рече Кей и потисна прозявката си. — Часове наред нищо не правиш, отегчаваш се до полуда, а после изведнъж сякаш някой запалва огън под стола на режисьора. Настъпва трескава дейност и истерия, после интензивни снимки, които понякога продължават броени секунди. После пак започваш да чакаш...

Кей седеше с кръстосани крака на старинно кожено кресло в склада, който по време на снимките щеше да служи за място, където актьорите и старшите членове на екипа си почиваше между сцените. Наричаха го „Зелената стая“. Лора и Тарик седяха на един диван, облежани на Скай. На кашон пред тях бяха струпани чаши за кафе, шишета с вода и хартиени чинийки, пълни с трохи.

— Не разбирам как повечето актьори не са станали огромни като къщи — отбеляза Лора. — Ако трябваше да правя това постоянно, щях само да ям и да чета.

— Защото, скъпа, повечето са на диета — обясни ѝ дизайнерката на костюми, която дочу думите ѝ. — Или са на строг режим, тоест, самоубиват се с глад и пият сокове от грейпфрут и целина по три пъти на ден, или се тъпчат с хапчета от Амазонската джунгла и ядат супа от водорасли. Вярвай ми, по-добре е да си хапваш торта. Както и да е, двама с Тарик трябва да идете в гримьорната. Вашата сцена скоро ще започне.

— Ура! — викна Лора и се изправи с повече ентузиазъм, отколкото изпитваше. След злополучния инцидент с картината беше убедена, че дългата ръка на закона всеки миг ще се спусне върху нея и ще я повлече към затвора или при Брет Ейвъри. Трудно ѝ беше да реши кое от двете предпочита. А Тарик изобщо не ѝ помагаше. Неясно защо той намираще цялата работа за безумно смешна.

— Не се смей, задето остави отпечатък от пръста си върху шедьовъра на Леонардо — обясни той, когато Лора се престори, че ще го тупне, — а защото изражението ти беше неописуемо. Изглеждаше като дете, хванато с ръка в буркана с бисквитки.

— Картината е безценна и вероятно ще ме накарат да я платя — ядоса се Лора. — Не виждам кое му е смешното.

— Съжалявам, но първо, това не е безценна картина, а копие. Второ, петънцето е толкова малко, че се вижда само с лупа. Никой нищо няма да те кара да плащаш, изобщо няма да разберат. Дори Рикардо да го забележи, надали ще го свърже с теб. Предвид състоянието на ателието му, вероятно ще реши, че някой плъх е минал оттам.

Лора знаеше, че приятелят ѝ е прав, но съвестта я гризеше. Докато вървяха със Скай към гардеробната, тя внезапно спря.

— Тарик, мисля, че трябва да кажа на Брет Ейвъри и да си понеса последствията.

— Лора, ако беше направила нещо на истинската картина на Леонардо или беше повредила забележимо копие, аз пръв щях да ти кажа да си признаеш на Рикардо или на музейните власти. Но няма толкова нещо. Разбирам, че си притеснена и ти съчувствам, но това беше нещастен случай. Щом искаш, кажи на Брет, но съм сигурен, че цялата работа ще се раздуха излишно. Без дори да я погледне, Брет ще реши, че си съсипала специално поръчаната картина, която му струва хиляди долари, и ще избухне като ядрена бомба.

Гримьорката подаде глава от фургона.

— Хайде, деца, готова съм за вас.

— Идваме, Глория — извика Лора и понечи да направи крачка напред, но Тарик я задържа.

— Лора, какво ще кажеш да си затраем ден-два за картината и да видим какво ще стане? Ако Рикардо види отпечатъка, ще кажа, че и двамата сме били виновни и ще понесем заедно последствията. Ако никой нищо не каже, ще си остане тайна. Когато отидем да гледаме филма в киното, може да се посмеем как си участвала в шедьовъра на Леонардо, пък бил той и само копие.

Лора усети как от сърцето ѝ пада камък. Думите на Тарик бяха съвсем разумни. Няма смисъл излишно да изнервя Брет. Не е хубаво, че остави отпечатъка си върху цветчето, но това бледнееше пред по-сериозните проблеми на режисьора, като падания от скали или отвличания на звезди от побеснели коне.

— Прав си. Ще направим, както казваш, с изключение на едно. Ако Рикардо все пак забележи повреденото цвете и се окаже, че това е

голяма беда, ти няма да поемаш вината. Грешката е изцяло моя. Ако трябва да се плати, аз ще намеря начин да го направя.

* * *

След драмите от изминалите дни Лора и Тарик се зарадваха на следобеда, който мина без инциденти. Откриха, че снимките могат да бъдат както забавни, така и обезсърчаващи, а понякога и скучни. Този следобед бяха заснети две сцени. В първата Лора играеше дъщерята на богати родители, която трябваше да ходи между тях в рокля, напомняща фея. Двамата с Тарик, който беше облечен като църковен хорист, се заяждаха кой изглежда по-нелепо.

Ала когато камерите се завъртяха, всичко стана много вълнуващо, още повече че снимаха в и около църквата „Възкресение Христово“, наричана и „Спасител на кръвта“. Църквата дължеше името си на един от най-кървавите моменти в историята на града — тук бил убит император Александър II, след като анархисти хвърлили бомба в каретата му. Въпреки страховитата история, в прекрасните куполи на църквата имаше нещо приказно.

Статистите прекараха по-голямата част от времето си в разходки на слънце. От време на време режисьорът изкрещяваше и всички заставаха нащрек, докато камерите снимат. Лора се чувстваше важна, също като истинска актриса, докато вървеше между измислените си родители, един от които беше пенсионираният застраховател Боб Реджис.

— Забавляваш ли се? — попита я той и тя усети, че наистина е така.

— Да. А вие? Добре ли си изкарвате?

— О, аз съм в стихията си! Рядко изпитвам по-голямо щастие, отколкото когато снимам филм в чужда страна. Знам, че съм нищо и никакъв статист, но понякога се чувствам като истински актьор. Всъщност утре наистина ще бъда такъв. За пръв път ще имам реплики. Три доста драматични реплики! Упражнявам се пред огледалото.

Чад мина покрай тях с табличка с кафе и сандвичи. Красивото му лице беше навъсено.

— Това е! — извика Боб. — Сетих се, момче. В очите е. Изглеждаш досуц като...

— Боби Реджис! Ти си, нали? — Към тях се затича жена с жълта рокля с обръч, като се мъчеше да не се спъне в нея. — Аз съм Иви Шор. Не ме ли помниш? Заедно снимахме онзи филм за румънския вампир.

Лора ги остави да се радват на срещата си и отиде да намери Тарик. В момента го подготвяха за следващата сцена и му слагаха вакса на косата. Момчето се ухили смутено, когато вдигна очи и я видя, защото знаеше какви шеги ще последват. И той, и Лора постоянно чуваха, че макар да се заснемат стотици метри лента, само малка част от тях ще бъдат използвани. Имаше голяма вероятност кадрите с тях двамата да се озоват в кошчето за боклук.

— На кого му пука? — рече Лора. — Намираме се в Санкт Петербург и се наслаждаваме на велики произведения на изкуството. Това е важното!

Тарик се съгласи. Той се радваше, че е заедно с Лора в този невероятен руски град, но това не намаляваше недоверието му към развлекателния бизнес.

— Това е важното. На кого му пука дали някой ще ни види на големия екран? Славата бездруго се надценява. Най-много да почнат да те снимат по бански, когато изглеждаш ужасно дебел. Предпочитам да съм беден и неизвестен.

* * *

В края на деня и двамата бяха капнали от умора. Втората масова сцена, в която играеха мърляви хлапета, които редят плодове върху сергия, продължи цяла вечност. Скай също беше зает и коремът му вече къкореше от глад.

Докато прекосяваха фойето на хотела заедно с Кей, телефонът на Лора иззвъня.

— Здравсти, вуйчо Калвин! — зарадва се тя и подаде повода на Скай на Тарик. — Как вървят нещата в Лондон?

— Започнах още повече да ценя Сейнт Айвс. Тук всички са толкова намусени и се държат така, сякаш животът е състезание. Тичат

нагоре-надолу по ескалаторите в метрото, наливат се с кафе с мляко и нагъват закуски, обеди и вечери в движение. Признавам, че съм работохолик, но сред тези хора изглеждам ленив. Как е в слънчевия Санкт Петербург?

— О, нали знаеш, блясък и магия — пошегува се Лора. — Само ни глежат. Лимузини, банкети, петзвезден кетъринг...

Вуйчо й се засмя.

— Да, представям си. Е, стига да се отнасят добре с вас и да се забавлявате...

— Много се забавляваме. Вчера прекарахме целия следобед в Ермитажа. — Тя реши да му спести причината, поради която им се усмихна тази възможност, а именно, че Уилям Рейвън едва не загина на снимачната площадка. Нямахме смисъл да го тревожи излишно.

В другия край на линията се чу стон.

— Не ми говори за Ермитажа. Последните четирийсет и осем часа се мъча да пренаредя програмата на Ед Лукас, защото той реши, че иска да отскочи до Санкт Петербург в името на изкуството. Екипът ни по сигурността в Русия преживява истински кошмар. Човек би казал, че Ед Лукас нарочно иска да си навлече неприятности.

Мнението на Лора за заместник министър-председателя се свлече надолу. Той изглеждаше твърдоглав, егоцентричен и несъобразителен. Ако такива хора управляват Великобритания, нищо чудно, че вестниците постоянно пишат за хаос в сраната. Въпреки това й беше чудно, че има политик, който може така сляпо да флиртува с бедата.

— Снимачната площадка е само на една-две пресечки от Ермитажа — обясни тя. — Може би ще го видим.

— С облекчение мога да кажа, че няма — отвърна вуйчо й. — Уредихме му закрито посещение. От съображения за сигурност не мога да ти кажа кога, но няма да е в същия ден, когато снимате там. Единствената публична поява на мистър Лукас вероятно ще е вечерта в балетния театър. Това също е строга тайна. Нито дума на никого!

— Естествено! — увери го Лора, но склочи пръсти зад гърба си. Двамата с Тарик си казваха всичко. — Но много жалко, че вицепремиерът ще бъде в Санкт Петербург, а аз няма да го видя. Много съм любопитна.

— Лора, повярвай ми, по-добре е, че няма да го видиш. Имахме такива кошмари, докато уредим посещението му, че го кръстихме „Операция Бедствие“.

Тарик улови погледа ѝ и се потърка по корема. Кей разговаряше с колега в другия край на фоайето. Лора се ухили.

— Трябва да затварям, вуйчо Калвин. Тази актьорска работа е много тежка и умираме от глад!

Щом Лора затвори, Кей се приближи и попита:

— Готови ли сте за вечеря, суперзвезди? Да излезем и да отпразнуваме този ден, в който нищо не се обърка. А и имам страхотни новини.

— Какви са? — попита Тарик, докато се мъчеше да озапти Скай, който забеляза един сервитьор с поднос храна.

— Може би сте чели във вестниците — сниши глас Кей, — че докато ние снимаме тук, заместник министър-председателят на Великобритания е на посещение в Москва.

— Чух нещо такова — отвърна нехайно Лора.

— Е, оказва се, че ще дойде и в Санкт Петербург! Явно винаги е имал желание да разгледа Ермитажа.

Лора устоя на порива да ѝ каже, че вече знае, и то от човек от екипа по сигурността, който организира всяка подробност от обиколката на Ед Лукас в Русия.

С изключение, както се оказа, на една непредвидена спирка.

— Едуард Лукас има и още едно желание — заяви победоносно Кей, докато вървяха към асансьора. — Брет Ейвъри току-що е получил лично обаждане. Вицепремиерът иска да посети снимачната площадка на „Крадецът аристократ“ утре. Не е ли страхотно? Не сме се и надявали на такава реклама. А най-удивителното е, че се е съгласил да бъде домакин на приема, който ще дадем в Ермитажа вдругиден вечерта.

Лора използва момента да натисне копчето на асансьора, за да скрие изненадата си.

— Супер! Надявам се да го видя.

Почувства се виновна, като го каза, защото беше ясно, че поредното отклонение от плана ще увеличи главоболията на Калвин Редфърн. Реши да напише съобщение на вуйчо си, веднага щом се

прибере в стаята. Той явно не беше предупреден за това, иначе щеше да ѝ каже.

Едва когато вратите на асансьора се затвориха и той тръгна нагоре, Лора се сети, че загадъчният пакостник, който правеше поразии на снимачната площадка, още не е заловен. Ако този човек търси внимание, няма по-подходящ момент от визитата на един от най-високопоставените политици в света, за да инсценира нападение.

Ами „Асовете“? Не беше забравила за жокера в стаята си. Бандата обичаше да демонстрира злодеянията си и щеше да използва посещението на британски държавник на снимачна площадка в Русия, за да направи нещо дръзко.

Освен това трябва да се мисли за мафията, а може би и за самотни атентатори...

Не, не! Въображението ѝ отново се развихри. „Операция Бедствие“ е само кодово име, не и предзнаменование.

11.

На закуска Лора разля кафе върху пуловера си и изтича до стаята да се преоблече, а Кей, Тарик и Скай останаха да я чакат във фойето. Наложиха се да изпробва три варианта, докато реши, че единствено розовата карирана риза е подходяща за среща с държавния глава. Докато бързаше да се върне при приятелите си, погледът на Лора попадна върху сервизната количка в коридора. Сред малките сапунчета и шишенца с шампоан имаше и тесте карти, а до него — празна кутийка.

Лора замръзна на място. Вратата до количката беше отворена и прахосмукачката обикаляше покрай ъгъла на неоправеното легло вътре. Сякаш насън, Лора взе тестето. Можеше да познае този модел безпогрешно. „Асовете“ ѝ бяха оставяли жокер със същата заплетена синьо-червена рисунка на гърба поне три пъти през последните месеци. Всеки път това беше предупреждение и предвещаваше беди.

По коридора се отвори врата и някой избута табла с остатъци от закуска навън. После вратата отново се затвори. Лора прегледа тестето. Част от нея се боеше, че всичките петдесет и две карти ще се окажат жокери, но тестето беше съвсем нормално. Ако камериерките ги разнасяха, може и да беше чисто съвпадение, че Кей намери жокер под възглавницата си.

Прахосмукачката млъкна. Преди Лора да успее да помръдне, камериерката излезе, но като видя момичето с картите в ръце, се намръщи. Лора бързо ги остави.

— Извинете! Само гледах... Дали... дали случайно не знаете откъде са тези карти?

Камериерката поклати глава.

— Не английски.

Лора потупа картите.

— Имате ли още такива?

— А, вземи. Да, да, вземи!

— Не... въз, откъде ги купува хотелът? Откъде мога да си купя?
— За да обясни по-добре, Лора взе празната кутийка и показа етикета, на който пишеше „Произведено в Китай“.

Камериерката се усмихна с облекчение. Отвори едно странично отделение на количката и посочи вътре. Там бяха наредени поне четирийсет еднакви кутийки с карти.

Лора влезе във фоайето и видя Кей да стои до рецепцията и да говори оживено по мобилния телефон. Огледа се за Тарик. В този миг момчето я зърна и ѝ се нахвърли.

— Къде беше? Кей мислеше да праща отряд за издирването ти. Сега говори с Ото, който е въвн от кожата си от гняв, понеже Скай им трябва след пет минути.

— Съжалявам, трябваше да проуча нещо. Нали знаеш как се притеснявах за жокера, който Кей намери в стаята, и мислех, че е предупреждение от „Асовете“? Е, вече няма за какво да се тревожим. Не са ни последвали в Санкт Петербург, сбъркала съм!

— Откъде знаеш?

Лора тъкмо му разказваше за откритието си, че картите не са уникални, а се произвеждат в Китай и количката на камериерката е пълна с тях, когато Кей дотича при тях.

— Божичко, Лора, къде беше? С моден дизайнер ли се консултира? Ото е получил нервна криза. Вицепремиерът трябва да се появи всеки момент на снимачната площадка. Мислех, че искаш да го видиш.

— Съжалявам, че се забавих! Не можех да реша какво да облека... — рече разсеяно Лора, като се опитваше да не мисли за съобщението, което беше получила от вуйчо си сутринта относно посещението на политика:

А, пътищата ви с мистър Бедствие надали ще се пресекат (той обича големите звезди), но ако това се случи, стой колкото можеш по-далеч от него. Фанатиците постоянно си набелязват хора като него и не искам двамата с Т да сте наблизо, ако нещо се обърка.

КР

— Супер — каза Кей, — значи ли това, че най-после сме готови?
Лора погледна Тарик.
— Готови сме!

* * *

На снимачната площадка, която днес беше на Дворцовия площад до Ермитажа, очакването беше стигнало трескави нива. Нямаше го спокойствието от вчера, прекъсвано от кратки снимки. Нямаше актьори, които седят полузадрямали на диваните, или статисти, които си играят на видеоигри и пият капучино в старинни облекла. Вместо това всички търчаха притеснени нагоре-надолу, а наоколо патрулираха руски полицаи с рунтави кожени калпаци.

Всички, които нямаха важна работа на снимките този ден, бяха изгонени, докато трае визитата на Ед Лукас. На Лора и Тарик недвусмислено им бе обяснено, че трябва да помагат на Ото за Скай и конете и да си тръгнат веднага, щом приключат със задачите си.

— Забравете за среща с Едуард Лукас — заяви високомерно Джефри, мениджърът на продукцията. — Само Брет Ейвъри и звездите ще се видят с него. Не и такива като вас.

Вратата на фургона зад тях се отвори и Себастиан излезе с котешка грация. Носеше убийствен тъмносин костюм и елек с изискана бродерия по краищата. Той погледна намръщено гърба на мениджъра, който се отдалечаваше, и каза:

— Защо всички пърхат около Уилям Рейвън, все едно е суперзвезда? Това искам да знам. Признавам, че е добър актьор, но всички се държат така, сякаш е най-великият талант след Марлон Брандо. Никога няма да разбере как получи ролята. Някакъв си илюзионист... Ако се разровите под повърхността, вероятно ще достигнете до някакъв непотизъм.

— Какво значи „непотизъм“? — попита Тарик. — Звучи като болест.

— Нещо такова... Когато благодарение на роднина или семеен приятел, или друга подобна връзка някой се докопа до работа, която иначе не би получил и по всяка вероятност не заслужава.

— Значи не мислите, че той заслужава тази роля? — притисна го Дора.

— Няма да коментирам. Но ако бях на негово място, щях да проверя дали пистолетът за следващата сцена е зареден с халосни патрони, а не с истински. За кратко време успя да си създаде рекорден брой врагове.

Чад се приближи по тениска и скъсани дънки.

— Викат те за грим — каза той на Себастиан. — Дано имат достатъчно.

— Завистта няма да те докара доникъде, Чад. Както казвах на Тарик и Лора, в този бизнес са важни връзките.

— Да, нямам си богат татко, който да ме вкарва във филми.

— Дори да имаше, Макфърлейн, баща ти нямаше да може да си го позволи — подхвърли през рамо Себастиан. — Хубостта не е всичко, нали знаеш. Между другото, какви са тези дрехи? Осъзнаваш ли, че ще ни гостува британски държавен глава?

Чад изчака Себастиан да се отдалечи и измърмори:

— Някой ден някой ще си изтърве нервите и този тип ще си получи заслуженото.

Той забеляза, че Боб Реджис излиза от гардеробната в дълго палто, бричове и ботуши.

— Ей, Боб, останали са ми кафе и кроасан. Искаш ли?

— Себастиан упреква Уилям Рейвън, че е самовлюбен и си създава врагове, но и той самият се справя не по-зле в това отношение — отбеляза Тарик, докато с Лора вървяха към временните конюшни.

— Така е. Добре че „Асовете“ не ни последваха в Русия. Стига ни, че се мъчим да разберем кой от актьорите или от екипа е истинска заплаха и кой — само въздух под налягане. Дано успеем, преди да е станало късно.

12.

В 10:45 часа сутринта все още нямаше и знак от вицепремиера и неговия антураж. Брет Ейвъри, който отложи заснемането на сцената с преследването с почти два часа, за да има какво да покаже на специалния си гост, беше пред разрив на сърцето.

— Не можем ли да се обадим на хората му? — попита Кей.

— На хората му? Ти полудя ли? Не знам дори откъде да почна да ги търся. Никой не се обажда на Ед Лукас. Той се обажда. Не, нямаме никакъв избор, освен да започнем да снимаме веднага, докато светлината е идеална, и да се надяваме да дойде преди последния кадър. Актьорите и екипът — по местата!

Лора и Тарик се свиха между два фургона. В суетнята около липсващия вицепремиер всички забравиха за тях.

Боб Реджис мина край фургона на път към мястото си, видя ги и реагира с комична изненада, взря се внимателно и сложи пръст на устните си.

— Лоши деца — скара им се той на шега. — Не се притеснявайте, няма да кажа и шума! Дума де. Няма да кажа и шума. Дума... Ох, все едно!

Той се изправи и се отдалечи като войник на парад.

Тарик се загледа след него.

— Добре ли е? Като че ли е пиан.

— Хм, и на мен така ми се стори, но сигурно само така ми се струва, защото видях Чад да му носи кафе само преди час и тогава си беше добре. Пък и не изглежда такъв човек. Нямаше търпение да си каже трите реплики в сцената. Може би просто се майтапи.

— Камера, начало! — викна режисьорът.

Лора забрави за Боб и се изправи на пръсти, за да гледа сцената. Не искаше да пропусне нищичко. Това беше звездният миг на Скай и тя беше едновременно развълнувана и притеснена. В тази сцена сирачето Вайълет разбираше, че Оскар де Хавиер е откраднал безценна картина. Понеже не може да го последва пеша, тя го подгонва

с шейна, теглена от хъското. Тъй като в сцената щеше да се използва пистолет, Ото беше посветил целия предишен следобед на това Скай да привикне към пукота от изстрелите.

Камерите се завъртяха и Уилям Рейвън, или поне неговият герой — Оскар, излезе тичешком от Ермитажа с развято палто. Той прекоси Дворцовия площад в посока към реката. След него излезе Себастиан и хукна подире му. Секунди по-късно Ана-Мария, която играеше сирачето Вайълет, изскочи от музея и подсвирна. Скай, който я чакаше в една странична уличка, се втурна напред. Вайълет скочи в шейната и разтърси юздите.

— Давай, Флаш! — извика тя. — Сега всичко зависи от теб! Тичай с всички сили, момче, тичай!

На Лора ѝ беше трудно да гледа как Скай изпълнява командите на друго момиче, но част от нея си даваше сметка, че интелигентността на кучето ѝ ще бъде запечатана на лента, така че целият свят да я види. Дватамата с Тарик знаеха колко красив и смел е Скай, но е хубаво, че и други хора ще се убедят в това.

Екипът беше погълнат от действието и децата се промъкнаха напред, за да виждат по-добре. Само Тарик забеляза как един нисък, пълен мъж бързо се мушна на тяхното място между фургоните.

Оскар де Хавиер беше задигнал един кон и стреляше през рамо. Вайълет се наведе в шейната, а куршумите продължаваха да свистят и тя дръпна юздите на кучето, защото не искаше да рискува живота му. Настигнаха Себастиан, който скочи при тях и използва шейната като щит.

Боб Реджис беше обяснил на Лора, че това е моментът, когато той трябва да се появи на сцената и да извика: „След него, госпожице! Не му позволявайте да се измъкне. Кучето ви може да се грижи за себе си“.

И Боб Реджис наистина се появи, но успя да каже само:

— След него, госпо'ице! Не му...

Чу се изстрел. Боб подскочи, залитна напред и се строполи безжизнен на земята. От слепоочието му потече струйка кръв, която се запоцежда на паважа.

Проклятието, надвиснало над филма, отново ги порази.

* * *

Няколко секунди никой не помръдна. Част от присъстващите смятаха, че стрелбата по Боб е част от сценария. Останалите бяха твърде слисани, за да направят каквото и да било.

После писъците на Ана-Мария пронизаха тишината, а Ото се втурна да хване Скай.

Майката на Ана-Мария разбута операторите и осветителите и прегърна дъщеря си, като плачеше истерично. Между риданията размаха юмрук срещу Уилям Рейвън. Актьорът беше слязъл от коня и гледаше пистолета в ръката си, сякаш понятие си нямаше как се е озовал там.

— Лош човек сте вие! — извика тя. — Лош и гаден към всички, а сега станайте и убиец! Вървете в затвора, където ви е мястото.

Лицето на Уилям Рейвън беше станало пепелявосиво от шока. Той пусна оръжието на земята и вдигна ръце във въздуха, сякаш вече го арестуваха.

— Не бях аз. Искам да кажа, да, аз бях, но не бях аз. Кълна се! Кой зареди пистолета?

— Аз — обади се координаторът на каскадите, който беше постъпил на мястото на Андре Марч. Той имаше същия съсипан вид като предшественика си, когато посети Лора в Сейнт Айвс. — Беше под ключ през цялото време и два пъти проверих дали куршумите са халосни, преди да го дам на мистър Рейвън. Или той ги е сменил, или някой друг.

— Не говори глупости! — кресна разярено актьорът. — Да не намекваш, че нарочно съм се опитал да го убия? Защо да го правя?

Себастиан го изглежда с неприязън.

— Може да си се целил в някой друг. В мен например.

Брет Ейвъри си възвърна дар словото.

— Себастиан, вземи се в ръце! Егото ти излиза извън контрол. Някой провери ли дали горкият Реджис наистина е мъртъв?

Мениджърът коленичи до Боб и провери пулса му.

— Не може да е по-мъртъв.

— Много състрадателно от твоя страна, Джефри — сръза го Кей. — Какво ви става на всички? Както и да е, обаждам се в полицията.

Лора прошепна нещо на Тарик, който кимна и извади телефона си. Тя направи крачка напред.

— Преди това предлагам да погледнете по-внимателно Боб.

— Някой ще разкара ли тези деца оттук? — възмути се режисьорът. — Мили боже! Сякаш си нямаме достатъчно грижи.

Кей спря служителите на охраната, които се спуснаха към Лора и Тарик.

— Брет, трябва ли да ти напомням, че „тези деца“ вече спасиха живота на Уилям и Ана-Мария?

— Вярно е — потвърди Уилям.

— Така е — съгласи се и Ана-Мария, като се отскубна от здравата хватка на майка си. — Какво има, Лора?

— Боб Реджис не е мъртъв. Просто е мъртвопийан.

— Моля те, кажи, че се шегуваш! — простена режисьорът.

Всички заговориха едновременно.

— Стига глупости! — сопна се Джефри, мениджърът. — Нали проверих. Мъртъв е като коледна пуйка от миналата година.

В този момент Боб изохка и се обърна. Лекарят на продукцията, който се грижеше във фургона за един припаднал статист, се втурна със закъснение към него.

— Не мога да повярвам! — възкликна с облекчение Уилям Рейвън. — Помислих, че проклятието на „Крадецът аристократ“ отново ни е поразило и този път ще вляза в затвора за убийство, както майката на Ана-Мария така съчувствено предложи. А през цялото време сме си имали работа със статист, който не си знае мярката.

— Мисля, че това ще се окаже последната капка — рече Чад. — След толкова много инциденти, предполагам, че филмът най-после ще бъде спрян.

— Ти какво мислиш, Брет? — попита Кей. — Да признаем ли, че филмът ни е прокълнат, и да се приберем у дома с подвити опашки?

— Не мога да отговоря, преди да съм разговарял с продуцентската компания, но те надали ще искат да чуят, че още нещо се е объркало. В най-добрия случай ще ме уволнят, в най-лошия — ще спрат филма.

Тарик подаде телефона си на Лора, за да прочете информацията на екрана — стара статия от вестник. Тя кимна. Точно това беше очаквала.

— Не разбирате ли, че той точно това иска? — обърна се Лора към Брет и Кей. — Ако се откажете от филма, той печели.

Сценаристката я изгледа неразбиращо.

— За какво говориш? За кого говориш?

Лора ѝ подаде телефона.

— За Чад Макфърлейн. Той е сипал в кафето на горкия Боб някакъв опият. Той предизвиква всички тъй наречени инциденти, които се случват на снимачната площадка.

— Лъжкиня! — извика Чад. — Тя лъже! Не виждате ли, че двамата с приятеля ѝ и глупавото ѝ хъски съсипват всичко!

Лицето на Кей се промени, като прочетете текста на екрана. Тя подаде телефона на Брет.

— Вярно ли е написаното в тази статия, Чад? — попита режисьорът. — Вярно ли е, че си племенник на Джон Елис-Хардинг? — Хардинг беше кинолегендата, наета да играе Оскар де Хавиер, преди студиото да фалира. — Затова ли е всичко? Търсиш отмъщение?

Лицето на Чад се изкриви от гняв.

— Не знам за какво говорите! Трябва да гледате него. — Той посочи с пръст Себастиан. — Той все повтаря, че иска Уилям Рейвън да умре. Кафето, което дадох на Боб, всъщност беше за Уилям, но той каза, че не го иска. Оставих го заедно с подноса пред фургона на Себастиан и отидох да донеса кроасани. Сигурно Себастиан е пуснал нещо вътре, за да се замае Уилям и да падне от коня, или да сбърка с оръжието, или нещо друго...

— Вярно ли е, Себастиан? — не можеше да повярва Уилям.

— Не, разбира се! Той очевидно е полудял.

— Значи няма капка истина в това, дето все повтаряш, че би предпочел да съм мъртъв?

— Не! Е, може би малко... Вижте, мога да обясня всичко! Чад ревнува, това е. Това момче ще се пръсне от завист. Иска да бъде на моето място, да ходи с моите обувки, да носи моите дрехи.

— Кой би искал да бъде на твоето място, надут нещастник? — прогърмя Уилям Рейвън. — Да бях те застрелял по-добре!

— Говори си! Ако не бяха приятелчетата ти от продуцентската компания...

— Млъкни, Себастиан! — каза тихо Брет Ейвъри. — Започваш да ми лазиш по нервите. Чад, направил ли си това, за което те обвинява

Лора? За отмъщение или от завист?

— Не можеш да завиждаш на някого, който ти е откраднал живота. Можеш само да го съжаляваш или да си ядосан.

Кей се приближи до него.

— Чад, вуйчо ти обещава ли ти е роля в „Крадецът аристократ“?

Да го беше ударила с юмрук в корема, нямаше да предизвика посилен ефект. Чад се свлече на земята, прегърна коленете си и леко се залюля. Воят на приближаващите сирени почти заглуши думите му и Лора и Тарик трябваше да се напрегнат, за да ги чуят.

— Вуйчо ми обеща ролята на Себастиан. Това щеше да бъде моят голям пробив. Но не затова направих всичко. Знам, че така си мислите, но не е вярно: направих го, защото обичам вуйчо си като баща. Когато продуцентската компания фалира и му казаха, че вече не го искат за филма, той беше съсипан.

— Но ние нямахме избор — напомни му Кей. — Дватамата с Брет избрахме вуйчо ти за ролята в началото, но новите продуценти твърдо стояха зад Уилям Рейвън. И съжалявам, че ще ти го кажа, но се радвам, че стана така. Уилям е фантастичен.

По бузата на Чад се търкулна сълза.

— Но не разбирате ли? Вие на практика убихте вуйчо ми. Вярно е, че е легенда, но вече остарява и много хора си мислят, също като Себастиан, че се е изхабил. Когато го избрахте за ролята на Оскар де Хавиер, това му даде сили да става сутрин от леглото. Вуйчо ми вложи тонове усилия в проучване на ролята. А после му я отнехте без всякакво обяснение.

— Не чу ли какво каза Кей? — попита Брет. — Не беше по наша вина! Опитвахме се да му го обясним. Освен това му дадохме и доста голямо финансово обезщетение.

Чад сякаш изобщо не го чу.

— От този ден насетне той се промени. Ставаше все по-тъжен. Накрая стигна до болница. Не можеха да разберат какво му е. Лекарят предположи, че може би умира от разбито сърце. Затова реших да си намеря работа в екипа на филма — каквато и да е работа, и да попреча на заснемането му. Да ви накарам да спрете снимките...

Настъпи дълго мълчание, което накрая беше нарушено от режисьора:

— Чад, много ми е мъчно за теб и още повече за вуйчо ти, но даваш ли си сметка, че наистина можеше да убиеш Уилям и Ана-Мария, че вкара човек в болница в Корнуол и че ни накара да оставим сума членове на екипа с хранително отравяне в Лос Анджелис, което им струваше работата? Унищожил оборудване за хиляди долари. Ще пледирам за снизходителност, но се боя, че съдията може да реши, че ти е необходим затвор, за да размислиш върху поведението си.

Брет кимна на руските полицаи, повикани от охраната. Когато те се приближиха, Чад започна да ритам, да крещи и да ругае. Отведоха го, а след това отнесоха Боб Реджис с носилка към линейката.

Брет се усмихна уморено.

— Не знам за вас, но аз имам чувството, че току-що съм се бил с шампион по карате. Кой от вас мислят, че трябва да се признаем за победени и да се откажем?

Никой не помръдна.

— А кои мислят, че трябва да станем, да се изтупаме от прахта и да направим най-добрия филм, който светът някога е виждал? Да видят ръцете ви!

Във въздуха се вдигна гора от ръце.

За пръв път през този ден Брет се усмихна.

— Значи, решено! Уилям и Себастиан, настоявам да си стиснете ръцете и да забравите тази жалка история.

Възрастният актьор и напереният младеж смутено си стиснаха ръцете. Чуха се радостни възгласи.

— Браво, момчета! — възкликна Брет. — А сега да се хващаме на работа и да заснемем филм за „Оскар“!

— Не забравяш ли нещо, Брет? — попита Уилям.

— Да, не забравяш ли нещо? — обади се и Кей.

— Ъъъ... какво? Оооо! — Режисьорът си направи труда да си придаде засрамен вид. — Лора и Тарик, много съжалявам! Ако не бяхте вие, никога нямаше да разберем, че Чад е виновникът. Той щеше да продължи да ни тормози, докато не се случи наистина голямо нещастие и филмът не бъде спрял.

— Няма проблем — усмихна се Лора.

— Радвам се, че помогнахме — промърмори и Тарик.

— Любопитно ми е как се досетихте? — попита Кей. — Какво ви накара да заподозрете него?

— Нещо, което Себастиан каза за непотизма...

— Непо... какво? — не разбра мениджърът.

— Когато човек помага на роднина или приятел да получи работа, която не заслужава — обясни Тарик.

— Това ми напомни сюжета на една от любимите ми книги с Мат Уокър — продължи Лора. — Помислих си, че може да има причина Чад да е толкова чувствителен към подмятанията на Себастиан. И когато Боб припадна, вече бях сигурна. Боб беше станал опасен за Чад, защото се беше сетил, че има роднинска връзка с известен холивудски актьор.

— Нищо чудно, че се стегна така, като нарекох вуйчо му „дърто минало величие“ — спомни си Себастиан. — Макар че си е истина. Нищо чудно, че племенникът му е такава откачалка.

Брет Ейвъри се извърна рязко.

— Себастиан, ако до края на снимките кажеш и една дума, която не влиза в сценария, ще те уволня на секундата. Ясен ли съм?

Останалите актьори и екипът бурно аплодираха думите на режисьора.

Себастиан заприлича на спукан балон.

— Може ли да...

— Не! Не може! А сега се махай от очите ми! — Брет се хвана за главата. — Каква сутрин! Радвам се, че вицепремиерът не дойде.

— Напротив! — обади се niskият закръглен мъж, който стоеше тихичко между фургоните. — С удоволствие мога да кажа, че видях цялата драма. Беше много забавно. По-добро от всеки театър, за който съм си плащал билет. Браво!

13.

Режисьорът притисна очилата към носа си, сякаш заради тях не беше забелязал прочутия гост. После звучно преглътна.

— Сър... искам да кажа, господин премиер...

Кей го смушка в ребрата и тихо подсказа:

— Вице...

— Вицепремиер... Аз съм Брет Ейвъри, режисьорът. Не знам какво да кажа. Моля ви да приемете най-смирените ми извинения. Некомпетентната ми охрана не ме предупреди за присъствието ви, инак, разбира се...

Политикът наведе глава.

— Разбира се. Моля ви, не казвайте нищо повече. Аз изрично помолих визитата ми да не предизвиква внимание. Позволете ми да се представя официално. Казвам се Ед Лукас.

Уилям Рейвън и Ана-Мария Тайлър, съпроводени от внезапно развеселената майка на момичето, и унилият Себастиан излязоха напред в редица, показвайки ослепителнобелите си зъби.

— Колко се радваме да ви видим! — ахна майката на Ана-Мария.

Намусеното лице на дъщеря ѝ мигновено засия. Себастиан стисна енергично ръката на Ед Лукас, но думите на режисьора още кънтяха в ушите му и не посмя да каже нищо.

Оставаше само Уилям.

— За мен е чест! — каза той с дълбок мелодичен глас, сякаш играеше в пиеса на Шекспир.

— Удоволствието е изцяло мое — измърмори Едуард Лукас.

Докато двамата си стискаха ръцете, Лора с учудване забеляза някакъв особен поглед между тях. От мястото, на което се намираше, не можеше да каже дали изразява враждебност или възхищение, но беше сигурна, че тези двамата са се срещали и преди. Познаваха се!

Брет Ейвъри вдигна безпомощно ръце.

— Боя се, мистър Лукас, че не ни видяхте в най-добрата светлина. Тази сутрин имахме малко неприятности.

Посетителят повдигна вежди.

— Неприятности? Останах с впечатлението, че вие помислихте, че един от актьорите ви е застрелян. Това често ли се случва?

— Категорично не, сър. Това беше недоразумение. Мениджърът погрешно заяви, че най-добрият ни статист е починал, а той всъщност си беше съвсем добре. Това породило объркването.

— Доколкото аз видях, въпросният актьор беше в безсъзнание и кървеше. Мъртвопиян. Не се ли изрази така младата дама ей там?

Погледът му се спря на Лора, Тарик и Скай, които Джефри, мениджърът, се опитваше да избути от снимачната площадка. Лора тъкмо гледаше през рамо и се чудеше как е възможно такъв невзрачен, дребен човечец да се издигне до подобен пост.

Когато очите ѝ срещнаха очите на Ед Лукас, я връхлетя странно усещане — сякаш е попаднала в магнитно поле.

— Лора наистина използва думите „мъртвопиян“, но те не бяха точни, понеже Боб Реджис не е пил — заекна режисьорът, който се гърчеше като ученик, хванат да преписва на изпит. — Аз не се занимавам с такива неща. Горкият човек е пил кафе, в което е имало нещо.

Вицепремиерът обаче беше изгубил интерес към режисьора.

— Благодаря ви, мистър Ейвъри, вярвам ви. Ще бъдете ли така любезен да ме представите на младежите, които откриха, че сред вас има саботьор?

— Но те са само...

— Да?

Режисьорът се канеше да обясни, че Тарик и Лора са само статисти, но размисли.

— С удоволствие — отвърна припряно той. — Те са безценни членове на екипа ни.

Джефри прикри недоволствието си, че беше принуден да пусне Лора и Тарик, които не хареса от пръв поглед просто защото мразеше деца. За него всички деца бяха досадни сополанковци, включително това прехвалено чудовище, Ана-Мария Тайлър, която се държеше с него като с личен прислужник. Тези двамата не ѝ отстъпваха. Бяха го направили на глупак покрай историята с Чад.

— Можете да оставите хрътката — промърмори той на Лора. — Ще я заведа при Ото. Сигурен съм, че вицепремиерът не иска да бъде

олигавен от глава до пети.

Той сграбчи поводата и Скай се обърна към него със свирепо ръмжене.

— Не мисля, че му харесва да го влачи непознат — рече хладно Лора. — А вие?

Чу се гръмък смях. Двамата с Тарик се обърнаха и видяха вицепремиера, който стоеше на по-малко от метър от тях. Някак си беше прекосил цялата снимачна площадка с магическа скорост. Паникьосаният Брет Ейвъри бързаше да го настигне.

Джефри се превърна в треперещо желе. Явно беше сгафил здраво през заместник министър-председателя, който се оказа любител на животните.

— Аз само... аз просто... исках да...

— Знам — каза любезно Ед Лукас, — оценявам усилията ви.

После се обърна към Тарик и Лора.

— Както вероятно сте разбрали, аз съм вицепремиерът на вашата страна. Когато бях на вашата възраст, намирах политиката за ужасно скучна и трябва да ви призная, че и досега мнението ми не се е променило много. Ни най-малко няма да ви виня, ако никога не сте чували за мен. Можете да ме наричате Ед. Как се казвате вие?

— Ъъ... аз съм Лора Марлин, а това е... това е Тарик Али — заекна Лора, съзнавайки, че целият екип на филма е вперил удивени погледи в тях.

Вицепремиерът имаше спокойната усмивка на човек, свикнал да поръчва музиката. Тя контрастираше с пронизателните му кафяви очи, които стряскащо гледаха по-скоро през Лора, отколкото в нея, също като онези рентгени на летището.

— Много ми е приятно да се запознаем, Тарик. Истинско удоволствие е за мен да те срещна, Лора Марлин. Имаш много необичайна фамилия. Може би ще ти бъде интересно да чуеш, че имам известен опит в риболова на марлини и ако научих нещо, то е, че тези риби могат да бъдат изненадващо неуловими.

Погледът му попадна върху Скай.

— А това кой е?

Лора стисна здраво нашияника на кучето.

— Това е моето сибирско хъски Скай, но се боя, че не обича непознати, дори ако са любители на животните или шефове на

британското правителство.

— Той компенсира това по друг начин — въодушевено се намеси Брет Ейвъри, опитвайки се да замаже предишните си грешки. — Хъското имам предвид, не вас, сър. Да бяхте видели какво направи в Сейнт Айвс.

Режисьорът млъкна. Ед Лукас беше протегнал ръка към Скай, хъското изскимтя, въздъхна и наведе глава. Трудно можеше да се каже кое е по-смайващо: фактът, че вицепремиерът успя да докосне Скай, без кучето да изръмжи или да го ухапе, или че на хъското явно му харесваше. Лора никога не бе виждала кучето си да се държи толкова странно. Сякаш беше хипнотизирано.

— Прекрасно животно! — каза Ед Лукас. — Излъчва интелигентност. Как е изгубил крака си?

Лора донякъде се чувстваше поласкана от интереса на политика към Скай, но част от нея искаше да бе послушала съвета на вуйчо си и да стои възможно най-далеч от този човек. Не искаше и тя да бъде хипнотизирана.

— Било е злополука. Бил е блъснат от кола като малък.

Бледите устни на Ед Лукас се разтегнаха в усмивка.

— Случват се злополуки, Лора Марлин, особено когато имаш смело сърце и се изправяш на пътя на опасностите.

— Или ако наблизко има някой недоволенник — пошегува се Брет Ейвъри. — Поне на тази снимачна площадка. Но да се надяваме, че след ареста на Чад всичко това ще остане в миналото. А сега, сър, може би ще ви бъде интересно да поговорите с Уилям Рейвън, нашата звезда...

— Много бих искал, мистър Ейвъри, но ще ми простите, че имам още един въпрос към Лора Марлин.

Режисьорът се зачерви от раздразнение.

— Разбира се, разбира се. Давайте.

— Благодаря ви. Лора, ти спомена, че сюжетът на един роман с Мат Уокър ти е помогнал да разбереш, че Чад стои зад нещастните случаи на снимачната площадка. Да не би решаването на загадки да ти е нещо като хоби?

Лора се почувства като насекомо под микроскоп. Вече не ѝ беше чудно, че Ед Лукас е вторият по власт човек във Великобритания. Той излъчваше сила и в него имаше нещо, което я караше да говори, сякаш

са ѝ инжектирали серум на истината. На върха на езика ѝ бе да му каже, че вуйчо ѝ някога е бил най-добрият и най-смелият следовател в „Скотланд Ярд“, но подозираше, че Ед Лукас няма да остане доволен, ако някаква си статистка се окаже свързана с екипа по сигурността му.

Тя прикри колебанието си с усмивка.

— Обичам да чета криминални романи. Моят любим герой се казва Мат Уокър. Вярно, че е измислен, но за мен той е най-добрият детектив на двайтсет и първи век. Справя се с разни международни престъпници и банди, които вършат злини.

— Очарователно! — промърмори Ед Лукас. — Да, и аз обичам романите за Мат Уокър. Пресилени, но забавни.

Той погледна към Тарик.

— А кой според вас ще спечели в този свят на съвременната престъпност, мистър Али?

— Моля?!

— Кой ще излезе победител? Добрите или лошите?

Тарик отметна черната коса от очите си.

— По-умните.

Ед Лукас се засмя.

— Хитър отговор.

— Във филмите добрите винаги печелят — прекъсна ги Брет Ейвъри, който нямаше търпение да сложи край на този разговор. — Всички обичат героите.

Лора усети как странният електрически заряд на Ед Лукас се насочва към режисьора.

— Да, всички обичат героите, нали? — каза той с тихия си, твърд глас. — Колко жалко, че реалният живот не прилича на киното. От друга страна, противоречивите страни на човешката природа — светлината срещу мрака, го правят по-интересен.

— Определено — отвърна Брет Ейвъри, който се хвана като удавник за сламка за тази идея. — Това определено важи и за киното. А сега, сър, ако обичате, елате насам...

Ед Лукас погледна часовника си.

— Знаете ли, времето ми свърши. Моля ви да приемете най-искрените ми извинения, мистър Ейвъри, но имам напрегната програма. Нали знаете, проклятието на високия пост. И както говорихме по телефона, за мен ще е удоволствие да бъда домакин на

приема в чест на вашия филм в Ермитажа утре вечер — стига, разбира се, да ми позволите да гледам как заснемате някоя и друга сцена покъсно. Ще кажа на личния си асистент да уреди покани за Лора и Тарик. Много вдъхновяващо е да разговаряш с такива... мотивирани млади хора.

Лукас вдигна ръка. От сенките мигом изникнаха телохранители с тъмни очила, а Лора премигна и... вицепремиерът беше изчезнал.

14.

— Какво мислиш? — попита Лора и се завъртя. По принцип ненавиждаше роклите и не носеше нищо друго, освен дънки, спортни блузи и яке с яка от изкуствена кожа, но ѝ беше забавно да се преоблича в дрехите, които им бяха дали от гардеробната. Ярочервен копринен корсаж от деветнайсети век и пола, под която скри зимните си обувки с връзки. А гелът, който сложи на късата си светлоруса коса, ѝ придаде донякъде готически вид.

— Приличаш на кинозвезда! — възхити се Тарик, облечен в бяла копринена риза с широка синя яка и черен костюм. — Всъщност по-скоро на певица.

— О, не, изглеждам по-скоро нелепо! Но много мило от твоя страна. Ти обаче изглеждаш страхотно. Малко като рок певец от осемдесетте, но мисля, че ти отива.

— Хе-хе, благодаря!

— И двамата сте очарователни — заключи Кей, излизайки от банята с черна рокля за коктейли, която определено не беше отпреди два века. — Добре, готови ли сте?

Лора се напъха в черно палто, заето от гардеробната, целуна Скай за довиждане, а той легна с печален вид на леглото ѝ, подпрял нос на едната лапа.

— Скоро ще се върнем, Скай, обещавам! Няма да се бавим!

Преди да излезе от стаята, Лора остави телефона си в нощното шкафче. Ако вуйчо ѝ все пак реши в последния момент да ѝ забрани да ходи на приема, честно можеше да отговори, че не е получила съобщението...

Предната вечер Лора проведе един тежък разговор с него за посещението на Ед Лукас на снимачната площадка. Калвин Редфърн ѝ се обади, за да каже, че един от телохранителите на вицепремиера му е докладвал, че Лукас е разговарял надълго с двама от статистите.

— Беше сигурен, че ти си била сред тях. Разбира се, бързо го разочаровах, казах му, че очевидно се е припознал.

— Вярно е.

— Че се е припознал ли?

— Не, че Ед... искам да кажа, мистър Бедствие, разговаря с мен.

— Шегуваш се, нали?

— Съжалявам! — рече Лора. — Но какво можех да направя? Той дойде право при нас с Тарик и започна да ни разпитва за липсващия крак на Скай и за Мат Уокър.

— За Мат Уокър ли? Защо, за бога, ще те разпитва за някакъв измислен детектив?

— Дълга история.

— Опитай се да ми я разкажеш — чу се дълбока въздишка от другия край на линията.

— Защото един от статистите беше застрелян.

— С пистолет? Наистина?

— Да, с пистолет и наистина, но не се притеснявай, жив е. Проблемът е, че всички решиха, че е умрял и че Уилям Рейвън го е убил по погрешка, докато се е опитвал да застреля Себастиан. Всъщност нямаше да е толкова чудно, ако Себастиан беше убил Уилям...

— Започва да ми призлява. Да не ми казваш, че на снимачната площадка са използвали истински оръжия, докато там е бил един от най-видните ни политици?

— Не, той още не беше дошъл. Или поне ние не знаехме, че е дошъл, защото после се оказа, че е бил там през цялото време, но се е криел. Не изпадай в паника! Боб, мъртвият статист, беше просто пиан. Или надрусан. Не знаем точно.

По телефона се чу ръмжене.

— Самият аз съм на крачка от убийство. На Брет Ейвъри! Той ми даде дума, че ще бъдете в безопасност в Санкт Петербург. „В памук ще ги увия“ — така ми каза...

Лора се опита да сдържи смеха си.

— Ако щеш вярвай, но много добре се грижат за нас. Брет не е виновен, че Чад — едно недоволно момче, се оказа психар. Но ние не сме били в опасност. Той пакостеше само на хората, които са откраднали работата на вуйчо му, освен Боб, разбира се, който не беше сторил нищо.

— Спри! Май ще получи нервен срив. Може ли да се върнем към основното? Как се стигна до разговора с мистър Бедствие?

— Аз бях тази, която предположи, че Чад стои зад всички злополуки, и когато полицията го отведе, а линейката откара Боб, мистър Бедствие ме попита дали обичам да решавам загадки. Тогава му казах, че харесвам романите с Мат Уокър.

— Наистина ли?

— Да. Зададе и един странен въпрос на Тарик — кой би победил, добрите или лошите. Голям чудак, нали? Трудно ми е да си представя как човек като него е станал такава важна особа. Може би защото умее да очарова хората и е един такъв, електричен...

— Електричен ли?

— Не може да не си забелязал. Излъчва някаква странна енергия. Сякаш светкавица е влязла в най-невероятното тяло на света.

Калвин Редфърн се засмя.

— Знам какво имаш предвид. Добре де, явно си задоволила любопитството си и никой не е пострадал. Трябва да ти кажа, че нямам търпение тази визита да свърши и мистър Бедствие да се върне на британска земя. Както и ти да се прибереш вкъщи. Какво ще правите утре?

— Сутринта имаме още снимки със Скай, а после ни казаха да спим целия следобед, за да си починем за приема в Ермитажа вечерта.

— Този, на който ще бъде Ед... нашият приятел? В никакъв случай! Не ти разрешавам! Лора, казах ти, че е твърде рисковано. Докато е в Русия, може някой да нанесе удар.

— О, моля те, вуйчо Калвин, позволи ни да отидем — това ще бъде най-хубавото нещо в цялото ни пътуване! Всички звезди ще присъстват, ще сме в пълна безопасност. Кей казва, че ще има много интересни хора и страхотна храна. И ни помолиха после да помогнем за снимките в музея. Моля те, не ни забранявай, ще ми разбиеш сърцето!

От другия край на линията се чу дълбока въздишка.

— Наистина ли е толкова важно за теб?

— Да! А и Кей ще бъде там. Няма да ни изпусне от поглед.

— Този Чад... арестуваха ли го вече?

— Да, вече е зад решетки и катинари.

— Добре, можете да отидете. Само...

— Да?

— Внимавай, Лора! Не забравяй, че не сте в Сейнт Айвс. Санкт Петербург е много по-опасно място.

* * *

Вратите на асансьора се отвориха и Лора последва Кей и Тарик във флуоресцентната кабина. Мислеше си за бдителните кафяви очи на Ед Лукас, за начина, по който хипнотизира Скай, и как гледаше през нея, сякаш я разпитва. Остана с впечатлението, че този човек задава само въпроси, чийто отговор знае.

— Всичко наред ли е, Лора? — попита Кей. — Изглеждаш ми умислена.

— Да, наред е. Мислех си за приема, имам чувството, че ще е забравима вечер.

Докато минаваха край рецепцията, служителят от хотела настигна Кей.

— Мислех, че вече сте излязла, госпожо. Току-що ви търсиха по телефона. Беше човек, който отчаяно иска да се свърже с вас. Каза, че е въпрос на живот и смърт.

— Благодаря ви — отвърна Кей. — Знам кой е и ще му се обадя по-късно.

— Но...

— Всичко е наред. Ще му се обадя.

Докато минаваха през вратата, тя завъртя очи:

— Това е един руски олигарх — петролен магнат, който мисли, че може да купи на сина си звездна кариера в Холивуд. Подлуди ме през последните дни. Постоянно се обажда да пита дали не може да вкарам момчето му в сценария. Категорично няма да му позволя да ми развали вечерта.

Минаха покрай канала, пастелните цветни сгради и кафенетата с блини. Във водата пуфтяха лодки, натоварени с весели туристи. Снимачната площадка вече я нямаше на Дворцовия площад, а фургоните на Уилям Рейвън и Ана-Мария Тайлър бяха паркирани в една странична уличка заедно с камиона с камерите и осветлението.

Докато минаваха оттам, двама охранители с рунтави шапки се отместиха, за да пропуснат някаква лимузина. От луксозния автомобил слязоха четирима души — двама телохранители, мъж и жена.

— Губернаторът на Санкт Петербург и съпругата му — прошепна Кей.

Докато се отдалечаваха, Лора видя пистолет, очертан на хълбока на единия телохранител. Вечерта бе топла, но тя потрепери. Все си мислеше, че тревогите на вуйчо ѝ за възможните опасности в Русия са преувеличени. Всичко, което видя от пристигането си насам, я караше да мисли, че Санкт Петербург е дружелюбно, спокойно място, но сега разбираше, че това е илюзия. Беше красив град, но с потайно сърце.

В тъмния двор към входа на Ермитажа Лора изпита внезапно желание да чуе гласа на Калвин Редфърн. Прииска ѝ се да го успокои, че е с Кей и Тарик и той няма защо да се притеснява за нея.

Кей и Тарик погледнаха изненадано Лора, когато тя поиска телефона на приятеля си.

— Какво става? — попита Кей. — Нещо спешно ли има?

— Съжалявам — смути се Лора, — трябваше да се обадя порано. Искях само да му кажа, че с Тарик сме добре и да не се тревожи.

Гостите на приема се тълпяха към входа на музея в цялото си великолепиe.

— Препречвате пътя. Ще вървите или не? — попита един мъж с огромен корем. Смокингът му направо се пукаше по шевовете.

— Говорих с вуйчо ти тази сутрин — каза ѝ Кей. — Уверих го, че тази вечер ще бъде едно прекрасно изживяване за вас с Тарик. Казах му също, че излишно се безпокои, и накрая той се съгласи. Когато затварях, дори се смееше.

— Ще се размърдате ли най-накрая? — прогърмя едрият руснак.

Лора взе телефона на Тарик и продължи напред.

— Да, май няма смисъл да му звъня сега. И без това все още нямам новини. Ще му напиша съобщение, когато се върнем в стаята, и ще му разкажа как е минала вечерта със звездите.

15.

Приемът беше в една зала на Зимния дворец, осветена от искрящи полилеи, сякаш направени от диаманти. В единия край на залата имаше голяма стъклена витрина със златен фазан, който оглеждаше царствено тълпата с вдигнат крак. Само едно перо от него би могло да купи и обзаведе цялата къща на Калвин Редфърн...

В другия край на залата имаше малка сцена, над която бе опънат черен параван, с огромни вази отстрани и с двама въоръжени охранители. Някакъв техник с безизразно лице настройваше микрофона.

Когато пристигнаха, залата беше сравнително пълна. Жени, окичени с тежки бижута, се носеха под ръка с мъже, напомнящи пингвини със смокингите си. Звънтяха чаши, а един усмихнат келнер подаде на Лора и Тарик коктейли с личи.

Беше седем вечерта, но кадифените завеси скриваха слънцето, което още светеше над Нева. Лора и Тарик не бяха обядвали в очакване на забележителните ордъоври, затова спираха всички келнери и трупаха в чиниите си мини пици, киш и калифорнийско суши. Имаше дори мънички фунийки със сладолед за десерт. По едно време им предложиха сребърна кофичка с черен хайвер, но отказаха. Миришеше ужасно!

Облегнати на перваза на прозореца, двамата хапваха и наблюдаваха залата. С изключение на Ана-Мария, бяха най-младите гости и за ужас на Джефри, който не беше поканен, бяха и единствените статисти.

— Все едно гледам мравешка колония — въздъхна Тарик. — Всички имат някаква мисия, но се преструват, че са тук само за да се забавляват. Междувременно отчаяно се мъчат да установят контакт с някой по-богат или с повече връзки.

— Не съм сигурна, че са като мравките — отвърна Лора, загледана в Уилям Рейвън, Себастиан и майката на Ана-Мария, които се движеха сред руското висше общество и пръскаха очарование. —

Мравките са дружелюбни същества, а тези тук... „Акули“ би било по-точно определение за тях.

Докато Лора говореше, настъпи суматоха. Игор, старият чистач, се мъчеше да влезе с четката си. Мускулестите охранители на вратата, които бяха или част от екипа по сигурността на Ед Лукас, или бивши войници от руските специални сили, му препречиха пътя. Когато се опита да мине покрай тях, клатейки посивялата си глава, те станаха още по-твърди. После се засмяха, докато Игор се отдалечаваше.

— Дали да не отидем да видим как е? — обърна се Лора към Тарик.

— Кой беше това? — попита Кей, приближавайки се с две чаши искрящо бъзово вино.

— Игор — обясни Тарик. — Старият чистач на музея, когото персоналът нарича „Воинът“. Едва се държи на краката си, а охраната се отнесе зле с него.

— Няма да бъда спокойна, ако изчезнете нанякъде — напомни им Кей. — Лора, твоят красив, но много строг вуйчо ми даде ясни инструкции да следя и двама ви като ястреб тази вечер. Не знам какво си мисли, че ще се случи — музеят е затворен за външни посетители, а охраната е по-многобройна от статуите в него... Затова ще стоите тук, до мен. А и след малко започва нещо много интересно. Ще съжалявате, ако го изпуснете.

Вицепремиерът трябваше да направи специално изявление в 19:30 часа, но до 20:05 часа още не се беше появил. Брет Ейвъри, който получи разрешение само за два часа снимки в музея същата вечер, ставаше все по-неспокоен. Всеки път, когато минаваше край тях, виждаха изпъкналата вена на врата му.

— Ед Лукас може и да е голяма работа в политическите кръгове, но честно казано, ми се струва доста невъзпитан — отбеляза Кей. — Не ме интересува, че...

— Шшшт! — Една елегантна дама с тюркоозна бална рокля я изгледа строго.

Разговорите в залата бяха стихнали, като че ли някой натисна бутон. Чу се стържещ звук и от стената се спусна древна мозайка на монах. В нея се отвори врата и оттам излезе звездният гост на вечерта. Посрещнаха го радостни викове и аплодисменти.

Ед Лукас изглеждаше внушително в черния смокинг и колосаната бяла риза. Присъствието му промени настроението в залата и вниманието на всички се насочи към него. Мъжете се оживиха, жадни да направят впечатление, жените пърхаха като пламъчета на свещи.

Плавната му походка отведе Лукас толкова бързо до микрофона, че отдалеч изглеждаше, сякаш левитира. Качи се на стълбите до сцената, следван от Рикардо, художника. Към тях се присъедини спретнатият и елегантен губернатор на Санкт Петербург, после всички погледи бяха привлечени от вицепремиера.

— Ваше Превъзходителство — започна Ед Лукас, обръщайки се към губернатора, — дами и господа, момичета и момчета, нека първо се извиня за закъснението си. Надявам се, ще ми простите, когато разберете причината. А тя е, че надзиравах опаковането на специалните подаръци, които ще получите на излизане от тук. Не искам да развалям изненадата, но всеки от тях съдържа по едно инкрустирано яйце „Фаберже“...

Множеството ахна.

— Не истинско, бързам да уточня...

Избухна смях.

— За мен е чест да бъда домакин на тази прекрасна вечер, в която са се събрали най-големите и най-добрите, за да отпразнуват заедно създаването на „Крадецът аристократ“. Не знам за вас, дами и господа, но на мен това заглавие много ми харесва. За онези от вас, които не познават сюжета, ще кажа, че става дума за кражба на произведение на изкуството. Богат и високопоставен мъж открадва картина от една от най-великите съкровищници на света — Ермитажа. Почти успява да се измъкне, но едно момиче сираче осуетява плановете му.

Той размаха пръст към публиката като престорено предупреждение.

— В случай че някой от аристократите тук има идея да направи нещо подобно, трябва да ви уверя, че директорът на музея е утроил обичайните мерки за сигурност. Ще си имате работа не с момиче сираче, а с доста по-едри и страшни мъжаги.

Отново последва смях.

— Без повече церемонии, имам честта да поканя на сцената Уилям Рейвън, за да разкрие пред вас картината, която ще бъде „открадната“ от Ермитажа във филма. Това е копие на шедьовъра на Леонардо да Винчи „Мадона Беноа“. Рикардо — художникът, който се е заел с този проект, също е гениален. Готов съм да се обзаложа с всеки от вас, който смята, че може да отличи истинската картина от фалшификата.

Уилям Рейвън се качи на сцената. Лора наблюдаваше внимателно, за да види дали между него и Лукас ще премине някакъв „ток“, както на снимачната площадка, но усмивките и ръкостискането им бяха чисто протоколни.

Охраната премести паравана, който скриваше задната част на сцената. Видяха два статива с картини, покрити с черни платнища.

Ед Лукас погледна лъчезарно актьора, който беше поне два пъти по-едър от него.

— Ще ни окажете ли тази чест, Уилям?

В мига, в който Уилям пристъпи напред, се чу оглушителен трясък. Келнерът, който носеше сребърната кофичка с хайвера, се препъна и разпиля хлъзгавите рибешки яйца по роклите на съпругата на губернатора, бляскаво облечените ѝ дъщери и един руски петролен магнат. Писъците им бяха толкова пронизителни, че Лора се зачуди дали е останало здраво стъкло в залата.

След няколко минути хаос, разгневеният магнат и кресливите жени бяха изведени от залата. На Лора ѝ стана жал за келнера, който без съмнение щеше да бъде уволнен.

— Позволете да поднеса скромните си извинения и да помоля за прошка всички, засегнати от този злощастен инцидент — каза Ед Лукас, когато залата най-сетне утихна. — Обещах на губернатора да купя на съпругата и дъщерите му чисто нови рокли от дизайнер по техен избор. Разбира се, по-късно може да съжалявам за това...

В салона се разнесе смях на облекчение.

Лора отново се възхити на лекотата, с която вицепремиерът спечели хората с чара си. Чувстваше как отношението ѝ към него се затопля. Все пак той оцени Скай по достойнство.

— Сериозно — продължи Ед Лукас, — за мен ще бъде удоволствие да възмездя хората. А сега, ако няма повече хайвер за разпиляване, предлагам да се върнем към главната атракция на

вечерта. Уилям, бъдете така любезен да вдигнете платната от картините.

Актьорът вдигна двете черни плата с жестовете на матадор, развяващ плащ пред бик. Публиката го аплодира.

— Изключително! — възхити се вицепремиерът, взирайки се внимателно в картините. — По мое мнение тук имаме не един, а два шедьовъра, но аз не искам да вярвате сляпо на думите ми. Ако бъдете така добри да се наредите на опашка, ще ви поканя да ги разгледате отблизо. Рикардо е тук, за да отговаря на въпросите ви. Преди да си тръгна, бих искал да предупредя всички евентуални крадци, че музеят знае коя е оригиналната творба!

Лукас и Уилям слязоха от сцената, съпроводени от гръмки аплодисменти, и веднага бяха погълнати от кръг знаменитости.

— Искате ли да погледнете картините отблизо? — попита Кей. — Или сте доволни от това, което видяхте при обиколката с Владимир? Разбира се, тогава не сте имали възможност да ги сравните. С Брет бяхме поканени да ги разгледаме една до друга в деня след завършването на копието. Според мен изглеждат напълно еднакви.

От една страна, Лора беше любопитна да види дали отпечатъкът ѝ още стои на картината, или Рикардо го е забелязал и поправил. От друга, все още се чувстваше виновна за случилото се и продължаваше да се притеснява да не разкрият стореното.

— Веднъж ми стига — измърмори тя.

Тарик улови погледа ѝ и едва се удържа да не се разсмее.

— Да, и аз така мисля. Освен това трябва да потърсим Джефри и да видим дали няма работа за нас. С нетърпение чакам да видя как ще заснемете кражбата на картината.

Кей се усмихна.

— И аз, но не мога да се отърся от чувството, че всеки миг може да ни арестуват. Знам, че имаме разрешение и че използваме копие, но все пак ми се струва нередно да заснемаме посред бял ден кражба на прочута творба от музей... Но пък ще бъде забавно. А утре снимките ще са още по-вълнуващи. Подводницата, която сме наели за сцената на бягството, е пристигнала и вече ни чака на кея на реката.

— Подводница! — възкликна Тарик. — Страхотно!

— Кей, миличка, ето те и теб! — Брет Ейвъри тичаше превъзбуден към тях. — Трябва ми помощ. Майката на Ана-Мария

изпадна в истерия заради костюма на дъщеря си — не подчертавал достатъчно красотата ѝ. Би ли дошла да поговориш с нея, преди да я удуша с голи ръце?

16.

— Дали някой в училище ще ни повярва, ако му разкажем как тече животът на снимачната площадка? — попита Тарик, докато с Лора вървяха след режисьора и сценаристката към залата на Леонардо да Винчи на първия етаж.

— Не. А дори да повярват, може би трябва да избягваме истината, за да не им се наложи после цял срок да ходят на психотерапия. Може да се престорим, че пишем статия за списание и да им представим по-розова версия на събитията. Например, че Уилям Рейвън е мил и скромен, Себастиан не е тщеславен, а майката на Ана-Мария никога не се държи като луда...

Тарик се разсмя.

— Добре си е мисис Тайлър. Всеки родител би откачил, ако види детето си да пада от скала или да участва в престрелка.

— Прав си — призна Лора, — просто...

— Вие двамата ще работите ли тази вечер, или предпочитате да стоите и да си бърбите? — попита мениджърът. — Ако е второто, по-добре да наредя да ви изпратят до хотела.

— Ще оставиш ли на мира горките деца, Джефри? — скара му се Кей. — Имат право да се позабавляват, а не само да спасяват живота на звездите. Май забравяш, че са тук по покана на вицепремиера на Великобритания! Би ли донесъл един стол за Ед Лукас, ако обичаш? Той ще седи до Брет и ще гледа как заснемаме сцената с обира.

При споменаването на Ед Лукас Лора настръхна. Нямаше желание да го среща отново, но в същото време не искаше да изпусне заснемането на най-вълнуващите кадри от филма. Не разбираше защо човек с неговия пост се занимава с нещо толкова несериозно. Та това е само филм. Със сигурност има и по-важни грижи, като мира по света например.

От друга страна, дори и политиците имаха право да си почиват от време на време. Според Кей министрите рядко се интересуват от изкуство, така че този беше истинска находка. Въпреки това Лора се

дразнеше, че вицепремиерът създава толкова проблеми на вуйчо ѝ по време на посещението си в Русия.

Притесненията ѝ за новата среща с Ед Лукас се оказаха напразни. Той влезе в залата, заобиколен от странна компания — рекламния агент на филма, един бодигард и неколцина зяпачи. Отиде право на мястото си до Брет Ейвъри, а Лора и Тарик бяха заточени в другия край на залата от Джефри, който използва, че Кей се обърна с гръб, и им каза, че според него децата на снимачната площадка трябва да бъдат „невидими и безгласни“.

— Не съм сигурна, че имате предвид това, което казвате — отвърна Лора. — Странно се изразявате.

Той обаче я изгледа свирепо и повтори заплахата, че ако не се подчинят, ще ги изпрати в хотела.

В този момент на площадката настъпи суматоха и мениджърът трябваше да тича, за да реши проблема, възникнал заради някаква липсваща батерия за камера.

Отделени от останалата част от залата зад високите кашони на оборудването, Лора и Тарик навиваха кабели по нареждане на Джефри и надничаха през пролуките, докато екипът включваше осветлението на сцената. На мястото на оригиналната картина на Леонардо, до прозореца, висеше фалшификатът на Рикардо. Повечето от останалите творби в залата също бяха заменени с копия и по-малко ценни произведения, за да не бъдат повредени по време на снимките.

Старият Игор влезе в залата, кимаше и бършеше с парцала си.

— Извинете — обърна се към него Лора, — видях какво стана долу. Имам предвид охраната, която се отнесе толкова зле с вас. Добре ли сте? Искате ли да седнете при нас и да гледате снимките?

Главата му рязко се вдигна, напомняше стресната костенурка, а в очите му проблесна нещо неразбираемо. Докато той мърмореше несвързано, Джефри му се нахвърли:

— Не, не, не! Игор, тук ще снимаме филм, трябва веднага да си тръгнеш! Когато свършим, ще бъдем благодарни за услугите ти, но не и сега.

Вратата се затвори след Игор и Брет извика познатото:

— Камера, начало!

* * *

Лора и Тарик отместиха малко кашоните, за да виждат по-добре, но камерите, екипът, Брет Ейвъри и Ед Лукас леко закриваха гледката. Лора се надяваше вицепремиерът да не се разтопи в самото си — сценичното осветление беше толкова силно, че залата стана като пещ. Минаваше девет и половина вечерта, но навън продължаваше да грее слънце.

Уилям Рейвън, облечен като аристократа Оскар де Хавиер, влезе небрежно в залата. Закрачи бавно от картина на картина, преструвайки се, че им се възхищава. Стигна до „Мадона Беноа“ и спря да я разгледа. Покрай него мина двойка с непослушно момченце на седем или осем години, което мрънкаше, че му е скучно. Като го видя, Лора се сети за буйното дете, което се спъна в дръжката на парцала на Игор, само че това беше по-голямо.

Рошавото и разглежено момче ядоса охраната, защото пипна статуя с надпис: „НЕ ПИПАЙ!“.

Застанал до прозореца, Оскар де Хавиер се смръщи неодобрително, но това не направи впечатление на детето. То продължи да хленчи и мрънка. Майка му се скара, но то изобщо не ѝ обърна внимание, мушна с пръст една маслена картина и задейства алармената система.

При оглушителния звън на алармата в залата се стекоха дузина охранители. Аха да арестуват родителите на момчето, но аристократът се намеси и обясни, че те не са виновни. Направили всичко по силите си да удържат момчето, но то явно било решено да направи някоя пакост. За щастие, нищо лошо не се е случило, въпреки това може би е добре семейството да напусне галерията, преди да се озоват затънали в дългове, изплащайки реставрацията на някой Рембранд или Леонардо.

Охраната изведе смутените родители от залата. Другите посетители бяха избягали от притеснение или от страх от охраната. Докато охранителите се опитваха да разберат какво се е случило, алармата беше изключена.

Накрая Оскар де Хавиер остана сам в залата и на лицето му се плъзна лукава усмивка. Отвори прозореца и размаха бяла кърпичка. От покрива на Ермитажа се спусна фигура с маска, облечена в черно, и

застана на перваза, на гърба си имаше навито руло. Оскар взе рулото и разгъна платното, което трябваше да е копие на картината на Леонардо. Кей обясни на Лора и Тарик, че това всъщност е бяло платно, а по-късно ще монтират върху него образа на картината. Оскар трябваше да извади „оригинала“ от рамката и да сложи на негово място фалшификата. За целта му бяха дали и допълнителна рамка. После нави „истинската картина“ и я подаде на маскирания съучастник, който я грабна и се спусна надолу.

В мига, в който Оскар де Хавиер затвори прозореца, вратата на залата се отвори с трясък и вътре нахлу един охранител.

— Какво става тук? Чух някакъв шум!

— Не се и съмнявам — отвърна спокойно аристократът. — Алармата се задейства, едва не ми спуга тъпанчетата. Някакво непослушно момче беше решило, че трябва да пипне онзи Рубенс, ей там.

— Нямам предвид алармата. Беше подозрителен звук... стържене... сякаш се отваря прозорец.

— Така беше. Когато хората се насъбраха, за да видят какво прави ужасното дете, стана толкова задушно, че започна да ми призлява. Боя се, че отворих прозорец, за да влезе малко въздух. Извинявам се, ако не е разрешено.

— По принцип не е, но за вас няма проблем, господин Хавиер. Простете резкия ми тон, нервите на всички ни са опънати тази вечер. Гордеем се, че успяваме да опазим тези съкровища.

— Няма нищо, драги, напълно разбирам. Сега, ако ме извините, трябва да тръгна. Лека вечер.

И той излезе от залата със злостна усмивка на лицето.

— Стоп! — извика Брет Ейвъри и скочи от мястото си. — Чудесна работа, Уилям! Блестящо изпълнение!

— Съгласен съм — каза Ед Лукас и направи няколко крачки напред с протегнатата ръка. — Не знам за другите, но мен успяхте да убедите, че сте гениален крадец.

— Благодаря, мистър Лукас, това е голям комплимент за мен.

— Не съм мислил, че ще го кажа, но беше идеално изпълнена сцена — прекъсна ги Брет Ейвъри. — Ще я заснемам още веднъж, за

всеки случай, но много ми хареса как мина.

Той бутна очилата си нагоре.

— Мистър Лукас, много съм ви задължен, присъствието ви кара актьорите да играят още по-добре. Те просто надминаха себе си.

— Удоволствието е изцяло мое, мистър Ейвъри. Никога няма да забравя тази вечер.

Лора и Тарик бяха излезли иззад кашоните и старателно навиваха кабели, за да могат да слушат, без никой да ги забележи. За тяхна изненада обаче, вицепремиерът се приближи към тях.

— Как ви се стори сцената? — попита той весело. — Хареса ли ви? Видя ли ви се достатъчно хитра? Или също като Мат Уокър щяхте да разгадате плана и да го осуетите? Лично аз си мисля, че бихте могли. — И Ед Лукас им смигна.

17.

— Това пък какво беше? — попита Тарик на влизане в сутерена, който служеше едновременно за гримьорна и склад на екипа. — Защо му беше да ни задава въпрос, а после да си тръгне, без да дочака отговор?

Лора си взе шоколадова бисквитка от чинията до каната с кафе.

— Защото обича да си играе с хората. Нищо лично. Според Мат Уокър политиците се държат така — като котки. От време на време са мили с другите котки, обикновено защото искат нещо, или защото другите имат по-остри нокти, но през повечето време предпочитат да си играят жестоки игрички с много по-дребни или слаби същества от тях самите. Забавно им е.

— Какви са тези приказки за котки и мишки? — попита Кей. — Надявам се в музея да няма плъхове, които си похапват произведения на изкуството, би било катастрофа. — Тя си взе бисквитка. — Харесаха ли ви снимките? Според мен вторият дубъл беше по-добър от първия, но Брет не е съгласен. Бихме искали да имаме повече време да поработим върху сцената, но от музея искат да се махаме веднага, щом приключим със снимките на парадното стълбище, където Вайълет преследва Оскар. Брет снима там в момента и аз трябва да отида при него. Ако искате, елате да гледате, но да знаете, че това е една от онези сцени с много бързане и много чакане. Снимаме двайсет секунди, после двайсет минути подготвяме следващите кадри.

Лора, която вече беше стигнала до заключението, че животът на статист не е за нея, не можа да прикрие нежеланието си.

— Напълно те разбирам — усмихна се Кей. — Снимачните дни могат да бъдат много дълги, а в по-голямата си част и доста отегчителни. Не се притеснявай, скоро свършваме. Ако сте уморени или ви е студено, може да останете тук и да пийнете какао. Тук сте на сигурно място. Ако гримьорите не успеят да уплашат атентаторите...

— Чухме това! — извика Глория, висока руса жена с червени обувки на токчета.

— Разбрахте ли какво имам предвид? Ако Глория не уплаши лошите, охранителят ще го направи. Той е тук, за да пази „Мадона Беноа“, докато я върнат в залата на Леонардо.

Едва тогава Лора забеляза самотния мъж, който бдеше над ценната творба зад гримьорите и стилистите. Картината отново беше загърната с черно платно.

— Преди да тръгна, имам да ви кажа нещо интересно — сети се Кей. — Когато Ед Лукас посетил музея по-рано днес, забелязал, че пръстите на Игор стърчат от обувките му. Пратил един от хората си да купи на старото момче чифт маратонки. Подари му ги след края на снимките, когато всички, освен мен, си бяха тръгнали от залата с картината на Леонардо.

— Много мило от негова страна — рече Тарик. — Учудващо е, че човек с такава власт изобщо е забелязал чистача.

— И аз това си помислих, но Брет ми каза, че вицепремиерът бил останал сираче още като бебе и явно има много скромен произход. Хубаво е, че не го е забравил. Игор беше вън от себе си от щастие. Веднага ги обу. Когато излизах от галерията, миеше пода около картината на Рикардо и целият грееше.

— Къде е Ед Лукас сега? — попита Лора.

— Предполагам, че вече е в хотела. Каза, че е изтощен и готов за дълга ваканция на някое слънчево място.

В стаята се втурна новото момче за всичко, назначено на мястото на Чад.

— Кей, Брет има нужда от помощ за някаква промяна в сценария. Каза, че е спешно.

Кей бързо си взе чантата.

— Бог да ми е на помощ! До скоро, деца!

— Всъщност аз мисля да дойда с вас, ако нямате нищо против — каза Тарик. — Любопитно ми е как ще заснемат сцената. Съгласна ли си, Лора?

Тя отпи глътка какао.

— Да, ако и ти си съгласен да си остана тук и да поразпусна. Ако ми стане самотно, ще си говоря с Глория. Забавлявайте се, ще се видим след малко. О, Тарик, може ли да ми оставиш телефона си, за да изпратя съобщение на вуйчо?

Като остана сама, Лора изяде още една бисквитка и написа на Калвин Редфърн, че вечерта е минала без никакви проблеми и са си прекарвали чудесно. Тъкмо натисна бутона за изпращане, и телефонът забръмча. Беше непознат номер и Лора не вдигна. Ако бяха приемните родители на Тарик, щяха да се изпишат имената им. По-вероятно е да е някой търговец от Великобритания, който се опитва да продава стъклопакети по телефона. Ако вдигне, ще натовари сметката на Тарик за роуминг.

Вуйчо ѝ не отговори и тя реши, че е зает. Ед Лукас се прибираше във Великобритания на следващия ден и по всяка вероятност Калвин Редфърн имаше куп строго секретни срещи. Зачуди се дали е имал някакви проблеми тази вечер и дали в тълпата е дебнел някой руски мафиот.

В сутерена беше студено и Лора наметна палтото върху роклята си. Радваше се, че обу зимните си обувки, а не онези с токчетата, които жената от гардеробната се опита да ѝ натресе.

Лора скочи и се приближи до шедьовъра на Леонардо. Хубаво е да види оригинала отблизо, без да надничаша между гърбовете на разни туристи.

Охранителят се зарадва, че има с кого да си побъбри, и свали с благоговение платното.

— Хубав картина — каза той на развален английски. — Харесва? Леонардо голям гений! Това една от най-добри работи.

— Красива е — съгласи се Лора, макар и не съвсем искрено. Картината не беше започнала да ѝ харесва с времето. Да, беше майсторски шедьовър, но...

Лора замръзна. Погледът ѝ беше стигнал до цветето — върху синьото листче имаше малко петънце. Невъзможно! Това трябваше да е оригиналът!

Тя се вгледа по-внимателно. Очите ѝ явно си правеха шеги с нея. Но колкото повече се взираше, толкова по-очевидно бе петънцето. Не можеше да повярва, че охранителят не го е забелязал. Все едно да гледаш човек с огромен червен нос и да не го видиш.

— Харесва? — попита отново мъжът.

— Тъъ... да, удивителна е. Благодаря ви — отвърна разсеяно Лора.

Тя се отдалечи под смръщения поглед на охранителя и пъхна ръце в джобовете на палтото си, не искаше той да забележи, че треперят.

— Всичко наред ли е, съкровище? — попита Люк, главният стилист, докато прибираще сешоарите и мазилата си. — Изглеждаш малко напрегната.

Лора се насили да се усмихне.

— Добре съм. Беше страхотна вечер, но мисля, че вече е време да си лягам.

— Прекрасно те разбирам.

Лора седна на масата и отпи глътка от изстиналото какао. Ако това е копието, за снимките е бил използван оригиналът. И тъй като снимките минаха добре и картината не пострада, значи всичко е наред, освен ако...

Чашата затрепери в ръката ѝ... Освен ако картините не са били разменени нарочно, за да може някой да открадне истинския Леонардо.

Не, това е налудничаво!

Лора взе телефона на Тарик и провери дали улавя безплатна безжична връзка. Имаше сигнал, макар и слаб. Докато чакаше търсачката да зареди, в главата ѝ вихрено запрепусаха спомени.

Спомни си как при първото ѝ посещение в Ермитажа Игор, наглед немощен, възстар и грохнал, беше спасил буйното детенце от падане. Ръката му се беше стрелнала със скоростта на кобра.

„Сякаш вятърът го довя — каза Владимир тогава, — и сигурно по същия начин ще си отиде.“

„Кой ще излезе победител? — попита Ед Лукас Тарик. — Добрите или лошите?“

Сети се и за жокера на леглото си първата вечер — картата, за която напълно забрави, след като реши, че е просто съвпадение.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва уцелваше буквите на телефона. Два пъти обърка името, което се опитваше да въведе, после натисна прибързано бутона за търсене и трябваше да започне отначало. Чудеше се дали да се обади на вуйчо си, но той още не беше отговорил на съобщението ѝ, което значеше, че е зает. Пък и не знаеше какво да му каже. Доверието на Калвин Редфърн в нея беше безпрекословно, но дори на него ще му бъде трудно да допусне, че Ермитажът е станал

прицел на един от най-големите обира в историята на изкуството и само Лора забелязва това.

Лора опита ново търсене, но страницата отказа да се зареди — сигналът в сутерена беше прекалено слаб. Нямаше друг избор, освен да се качи на първия етаж и да отиде на мястото на снимките. Така сама щеше да се увери дали има нещо нередно. Ако оригиналът си е там — а нямаше причина да не е — може просто да дръпне Брет или Кей настрана и да им каже, че картините случайно са били разменени и че трябва да поправят грешката, преди някой да е загази.

— Люк — обърна се тя към стилиста, който си правеше чай, — ако Тарик или Кей ме потърсят, би ли им казал, че ще се върна след малко? Трябва да изтичам горе да си взема нещо от залата на Леонардо да Винчи.

— Разбира се, миличка.

Коридорът беше пуст. Служебният асансьор потегли рязко нагоре, а сърцето на Лора сякаш щеше да изскочи от гърдите ѝ. Тя погледна телефона. Още нямаше сигнал, нито пък отговор от вуйчо ѝ.

Асансьорът се разтресе и спря, вратите се отвориха. Главното осветление беше изключено и в залите светеха само малки лампички на разстояние една от друга. Трудно бе човек да не се стъписа и Лора трябваше да събере цялата си смелост, за да продължи. Замисли се дали да не се върне и да потърси съвет от Тарик или Кей, но щеше да загуби пет или десет минути. Ако някой възнамерява да открадне картината, всяка секунда беше ценна.

С разтуптяно сърце тя се отправи към залата на Леонардо да Винчи. Имаше чувството, че я следват призраците на мъртвите царе и погледите им от портретите. В един момент си представи как екипът на филма си тръгва без нея, а тя остава сама в огромния кънтящ музей и тича от зала в зала, без да може да намери изход...

Но това също беше абсурдно. Оставяше се да я обзема паника. Навсякъде имаше табели „Изход“ и десетки охранители, а хотелът беше само на пет минути пеша от Ермитажа. Освен това беше почти полунощ, а слънцето едва залязваше.

Лора си пое дълбоко въздух и се концентрира, залата на Леонардо да Винчи се намираще в средната част на крилото, с изглед към реката. Стресна се от един пазач, който изникна в мрака и я уплаши до смърт, но не се усъмни в обяснението ѝ, че е забравила

нещо в една от залите. Мъжът избъбри нещо на руски и я пусна да продължи.

В мига, в който се скри от полезрението му, Лора затича. Не можеше повече да чака, трябваше да разбере дали е права, или не.

Вратите на залата на Леонардо бяха затворени, Лора ги откряна внимателно и се вмъкна вътре. Огряна от уличното осветление, залата беше върната в обичайното си безупречно състояние, всички картини си бяха по местата... с изключение на „Мадона Беноа“.

За миг сърцето на Лора спря. Шедьовърът бе изчезнал! Тя се огледа трескаво наоколо, може би е преместен, може би уредникът на музея не е разбрал, че това е оригиналът, и сега се опитва да го върне на Рикардо. Художникът щеше да му обясни грешката и всичко ще се нареди.

Лора си пое дълбоко дъх. Всичко това сигурно имаше някакво логично обяснение. Ако картината е открадната, нали щеше да се включи алармата? Ако е извършен истински обир в един от най-големите музеи на света, нали все някой щеше да забележи?

Телефонът на Тарик изписука, беше уловил сигнал. Лора хвърли око на дисплея. Имаше още едно пропуснато позвъняване от непознат номер. Отново натисна бутона за търсене. Появи се страницата от „Уикипедия“, посветена на заместник министър-председателя Ед Лукас. Тя щракна върху линка, за да види биографията му, включително това, което ѝ беше най-необходимо — цялото му име. Едуард Амброуз Лукас.

Не ѝ помогна особено. Много имена започваха с А, но продължи да чете. В точката „Детство“ подробно беше описано как бъдещият вицепремиер бил даден за осиновяване от майка си само на шест месеца и бил отгледан от семейство Лукас, които променили първото и последното му име, като запазили само бащиното. Решили, че така ще му помогнат да получи нов старт в живота. Името на акта за раждане беше Антъни Амброуз Алингтън.

Антъни Амброуз Алингтън. Мистър А.

Зад гърба ѝ се чу тихо шумолене. Лора се обърна бавно и вдървените ѝ пръсти изпуснаха телефона. Той издрънча на пода.

— Добър вечер, Лора!

— Вечер е, но не бих казала, че е добра. Здравейте, мистър А.

18.

Ед Лукас се засмя с безрадостен смях, от който Лора потръпна.

— Това, което най-много ми харесва у теб, Лора Марлин, е, че никога не ме разочароваш.

Той погледна към сенките и Лора видя, че има съучастник — един от телохранителите.

— Не ти ли казвах, Хлъзгав, че ако има някой, който може да разконспирира грижливо подготвената ни операция и да съсипе две години труд, то е това малко момиченце?

— Да, сър, шефе, казвахте...

— Противно на съветите на Хлъзгавия и против собствения ми здрав разум, ние те очаквахме, Лора Марлин. Сигурен бях, че ще дойдеш. Знаеш ли, че през последните месеци, през които с малкия ти приятел и вуйчо ти струвахте десетки милиони на „Асовете“, единственото, което ме крепеше да не полудея, бе мисълта, че най-добрият и най-достоеен противник, когото съм срещал, е едно единайсетгодишно сираче? Има нещо поетично в това. Не мога да ти опиша с какво нетърпение очаквах срещата ни.

Краката на Лора трепереха от страх, но тя знаеше, че единственият ѝ шанс да оцелее, е да запази хладнокръвие и да печели време с надеждата, че ще се появи някой охранител и ще я спаси.

— Чувствата ни не са взаимни — изсумтя тя.

— Наистина ли? Изглеждаш ми едно от най-честните момичета на света — също като Калвин Редфърн, но не ти вярвам. Всички добри детективи изпитват огромен интерес към кроежите на престъпния ум. Кажи ми, че си поне малко любопитна как измислихме всичко това.

— Да, наистина имам един въпрос.

— Давай. Не се притеснявай, плащаме на двама от охранителите тук, така че никой няма да ни безпокои. Освен това директорът на музея беше много щастлив, че искам да постоя малко сам в залата.

Сърцето на Лора се сви, значи никой няма да се появи и да я спаси... но тя направи всичко възможно да прикрие притеснението си.

— Кое беше първо: планирахте да откраднете картината и случайно разбрахте, че ще се снима филм, или чухте, че ще се снима филм за кражба на произведение на изкуството и ви хрумна идеята?

— Филмът! Преди около шест месеца мой бизнес партньор от Холивуд чул за „Крадецът аристократ“. Стори му се забавна история и решил, че може и ние да направим нещо подобно, само че в реалния живот. Предложих му да отидем още по-нататък и да купим киностудиото „Тайгър Пикчърс“. Така можехме да използваме снимките, за да контролираме достъпа до музея и най-вече да си гарантираме изключена аларма. Оказа се лесно. Разорихме „Тайгър Пикчърс“, появихме се като приказни феи, готови да финансират и компанията, и новия им филм. Останалото скоро ще е история.

Лора не си направи труда да скрие отвращението си.

— Предполагам, че Игор е бил вътрешният ви човек.

— Точно така. За мен е важно в престъплението да се вложи и чувство за хумор, а с Игор добре се посмяхме. Както можеш да предположиш, това не е истинското му име. Сред „Асовете“ е известен като Воина, и неслучайно. Той е легендарен кунгфу боец и превъзходен спортист, а в същото време талантлив актьор. В реалния живот няма и трийсет години, така че му се наложи да се дегизира дълго време всеки ден — фалшив нос, набръчкана кожа... Беше добро попадение! Струваше си дела от пет милиона долара.

— И той ли се спусна през прозореца като крадеца във филма?

— Нямахме нужда от такъв драматизъм. Просто излезе необезпокояван от галерията с „Мадона Беноа“, навита на руло под палтото. Свалихме рамката и той я прибра в една кутия заедно с няколко антики. Те ще ни осигурят достатъчно средства да оцелеем, докато стигнем целта си.

Докато мистър А. говореше, Лора оглеждаше незабелязано залата. Трябваше да има начин да привлече внимание на хората отвън или да избяга.

— Как разменихте картините преди началото на снимките?

— О, неочакван пропуск от страна на най-младия детектив на Великобритания. Изненадваш ме, Лора Марлин. Знаехме, че ако поставим картините една до друга, размяната им пред погледите на всички онези глезени дръвници на приема ще е по-лесна, отколкото да

вземеш бонбон от бебе. Само ти ме притесняваше. Бях сигурен, че ще се досетиш.

— Досетих се, но късно. Нека позная. Уилям Рейвън е ваш партньор или просто ви дължи услуга. Освен това е бивш илюзионист. Разменил е картините в суматохата, която създаде сервитьорът с разпиляния хайвер.

— Правилно! Уилям не е крадец, но ми дължи една-две услуги, а и както знаеш, е даровит фокусник. Отначало нямаше желание да ни сътрудничи и се наложи най-добрите ми хора да му напомнят, че през годините се е облагодетелствал значително от моята щедрост и връзки. Когато му предложихме и допълнително морковче под формата на звездна роля във филм, той се съгласи. Славата винаги съблазнява хора с его, голямо като това на Уилям.

Лора го изглежда убийствено.

— Нали знаете, че няма да ви се размине? Щом разбере кой сте, вуйчо ми ще ви преследва до края на света.

Ед Лукас се изсмя.

— О, моля ти се! Най-забавната част от цялото това пътуване до Русия е фактът, че точно Калвин Редфърн отговаря за сигурността ми. Преди няколко месеца пуснахме муха в МИ-5 за руската мафия, която крои планове да ме убие. Страшно смешно беше да гледам как вуйчо ти си съдира кожата да ме пази. Вероятно и в момента планира безопасното ми връщане в Лондон утре. Поредното безсмислено упражнение.

— Нима няма да се върнете?

— Пак позна. Което ме навежда на въпроса за нашето отпътуване. Хлъзгав, какво е положението по пътя за отстъпление?

Проблесна бяла светлина и Лора видя, че Хлъзгавия, който ѝ напомняше за Дракула, държи мини айпад. На него се виждаха белите и черните екрани на всички камери в музея.

— В момента е чисто. Да вървим, шефе.

— Преди да тръгнем, един бърз съвет, Лора. Буден ум като твоя ще се опита да измисли всякакви варианти за бягство. Повярвай ми: не е добра идея. Ако задействаш аларма или в случай че за лош късмет срещнем някого по пътя и имаш неблагоприятното да не изглеждаш щастлива и спокойна, поставил съм хора, които ще елиминират вуйчо ти и малкия ти приятел, преди да мигнеш. Ясно ли се изразих?

Странното електричество, което излъчваше Ед Лукас, обгърна Лора толкова мощно, че тя се почувства безсилна да се бори. Всички косъмчета по тялото ѝ настръхнаха, но пък вече знаеше какво представлява този магнетизъм — чистото зло. Знаеше също, че шансовете ѝ да се измъкне от „Асовете“ ще се свият до нулата, ако успеят да я изведат незабелязано от Ермитажа.

Хлъзгавият я хвана за ръката.

— Хайде, госпожичке, нямаме време за губене. Закъсняваме благодарение на теб.

— Чакайте! — извика Лора, но забрави да сниши глас.

Вицепремиерът я изгледа страшно.

— Мисля, че се разбрахме!

— Да, да, така е. Но къде ме водите? Няма ли да ми кажете?

Той не отговори, но кимна на Хлъзгавия, който пушна ръката ѝ. Мъжете застанаха малко зад нея и я запобутваха напред. След секунди бяха извън залата и вървяха по аварийното стълбище. Когато слязоха, охранителят, който стоеше долу, ги поздрави и им отключи една врата. От другата страна имаше тъмен тунел, вонящ на влага и на разложена риба.

Хлъзгавият включи фенера си и бутна Лора толкова силно, че тя едва не се просна по лице.

— Играй внимателно, Хлъзгав! — предупреди го Ед Лукас.

Изгубила ориентация, Лора се опитваше да разбере накъде отиват. Към Дворцовия площад или към реката? Съдейки по миризмата, сигурно вървяха към реката. Не се наложи да чака дълго, за да разбере. След един завой видяха едра фигура в черно да отмества тежка желязна решетка.

— Позна ли го? — попита Ед Лукас.

— Не, но предполагам, че е Игор.

Ръцете на Воина се протегнаха в мрака и я вдигнаха нагоре, сякаш тежеше не повече от картината под палтото му.

Намираха се на един кей до реката, скрит от шосето. Черната вода лъщеше като нефт. На дока беше привързана моторна лодка, но не тръгнаха към нея.

На Лора ѝ се повдигаше от страх.

— Къде отиваме? Защо ми причинявате това? Ако ме пуснете, ще се опитам да убедя вуйчо си да прояви снисходителност. Ще му

кажа, че не сте толкова зли, щом сте ме освободили.

Ед Лукас въздъхна.

— Лора, вече сме го играли това. Идваш с нас и точка по въпроса. Не се притеснявай, ще ти хареса. Ще бъде голямо приключение, а ти обичаш приключенията. След секунди ще поемем на път към една приятелска южноамериканска държава... Разбираш ли, пенсионираме се. „Асовете“, искам да кажа. Имам теория, че човек трябва да се оттегли, докато е на върха. Освен това британското правителство може да се досети за тазвечерните събития.

Чу се бръмчене и водата пред Лора се раздвижи, сякаш от дълбините се надига чудовище. Катерът заподскача по вълните, а ръцете на Лора затрепериха неудържимо.

— Що се отнася до теб, Лора, не бива да се тревожиш. Ще се радваш на чудесен живот. Четирима от нашите хора взеха съпругите и децата си, така че ще имаш много приятели. Купили сме ранчо в средата на пустошта. Ще можеш да яздиш коне под слънцето, нали точно такива неща обичаш? А ако някога решим да се върнем на работа, ще можем да сверяваме плановете си с теб и ти ще ни казваш дали допускаме грешки. Но не затова те вземаме с нас.

Хлъзгавият се изхили противно.

— Всъщност това е отмъщение за скъпия ти вуйчо Калвин, подозираме, че загубата на любимата племенница ще му причини дълготрайна болка, а ако го застреляме, всичко ще свърши за секунди.

Ед Лукас се усмихна.

— Виждаш ли, Лора Марлин, мистър Ейвъри греши. В киното всички обичат героя, но в истинския живот обикновено печелят лошите.

— Не забравяте ли нещо? — попита Лора.

— Какво? — смръщи се вицепремиерът.

— Още не сте спечелили.

Черната вода се разплиска и шумът се усили. На повърхността постепенно се очерта силует на подводница. Тя се удари лекичко в кея и една врата се отвори със съсък.

Ед Лукас посочи елегантно с ръка.

— След теб, Лора Марлин — любезно каза той.

19.

Скай накъса последната страница от вестника и се кротна, за да се полюбува на добре свършената работа. Килимът изглеждаше така, сякаш през хотелската стая е минала снежна буря, а по снежинките се виждаха части от реклами и заглавия, поръсени с трохи от плячката от минибара. Освен това сред накъсаните вестници се мъдреше и една връзка от обувките на Тарик и някаква неприятно ухаеща пудра, която хъското беше намерило в банята.

Позабавлява се, но пак му стана скучно.

По коридора се чува приглушени стъпки. Скай се втурна към вратата с надеждата, че е Лора, но стъпките отминаха. Кучето се върна със скимтене при купчината накъсани вестници и се отпусна на пода. Обикновено стопанката му не отсъстваше толкова дълго. Тревожеше се!

След минута Скай стана отново и задраска по вратата на балкона със здравата си лява лапа. Вратата започна леко да поддава. Кучето задраска още по-силно. Чу се прещракване и в стаята нахлу нощният въздух, изпълнен с вълнуващи миризми. Скай изскочи на балкона и провря нос през парапета. Улицата беше някъде долу, а каналът — твърде далеч, за да омекоти падането му.

Тъкмо се нагани да се прибере обратно, когато забеляза някаква издатина. Ако се промуши между стената и парапета, може би ще я стигне. Скай вирна уши. Щом Лора не идва при него, той ще отиде при нея. Без да поглежда назад, кучето скочи.

* * *

Междувременно в Ермитажа течеше разговор между режисьора на филма и директора на музея. Брет Ейвъри молеше да му отпуснат време за още един дубъл.

— Само един нищо и никакъв дубъл, най-много двайсет минути.

— Същото казахте и преди час, мистър Ейвъри. Служителите ми са изтощени, вашите хора също. Не постъпвате честно.

— Аз не постъпвам честно? Вашият смахнат служител спря тока по средата на последната сцена. А преди това друг кретен...

— Това може да отнеме известно време — прошепна Кей на Тарик. — Защо не отидеш да видиш как е Лора? Аз също ще сляза при първа възможност. Повярвай ми, нямам търпение да си легна също като вас. Но не се притеснявай, утре хубаво ще си поспим.

Тарик взе служебния асансьор до сутерена. Там беше пусто, с изключение на няколко гримьори, двама статисти, отегченият охранител, който още пазеше картината, и момчетата, чиято работа бе да пренасят тежките кутии с техника.

Тарик за пръв път усети тревога.

— Някой да е виждал Лора?

— Не — отвърна Глория. — Гледаше картината, а после излезе. Сигурно е в тоалетната, миличък. Сипи си какао.

Тарик ѝ благодари и седна да чака. Минутите минаваха, а тревогата му нарастваше.

Може някой да беше предложил на Лора да я закара до хотела, но тогава тя щеше да предупреди Кей. А може да е решила, че все пак иска да види заснемането на сцената и да се е качила по стълбите, докато той е слизал с асансьора. Кей обаче щеше да ѝ каже къде е той. Значи всеки момент приятелката му ще влезе през вратата.

За да се разсее, Тарик отиде до ъгъла, където охранителят като че ли за малко бе изгубил интерес към опазването на картината на Леонардо и седеше със затворени очи. Когато Тарик се приближи, мъжът веднага се разбуди и вдигна платното още преди момчето да е казало и дума.

— Чудесна картина! Ваша приятелка много хареса.

— Сигурен съм — усмихна се Тарик.

Момчето се загледа в платното. Години наред беше разранявал пръстите си до кръв, докато шиеше гоблени за господарите си в Бангладеш и Корнуол, но това не намали любовта му към изкуството. Докато гледаше картината, се опита да си представи как художникът е смесвал боите, за да постигне определени ефекти. Изведнъж забеляза нещо различно. Нещо, от което кръвта му изстина. Малко петънце върху синьото цвете!

Сърцето му заби лудо. За миг се почуди дали не бърка. Може би охранителят знае, че това е копието на Рикардо, а не оригиналът на Леонардо. Но защо тогава го пази?

В този момент някой докосна Тарик по рамото и момчето подскочи стреснато.

— Чух, че търсиш Лора — усмихна му се Люк. — Помоли ме да ти кажа, че се качва горе да си вземе нещо.

— Каза ли къде?

— Не, но съм сигурен, че няма да се бави.

Тарик благодари и излезе в коридора, претъпкан с кашони оборудване. В сутерена беше хладно, но по гърба на момчето се стичаха струйки пот. Познаваше най-добрата си приятелка по-добре и от самия себе си. Ако и тя е видяла картината и е разбрала, че това е фалшификатът, вероятно е отишла в залата на Леонардо, за да провери дали оригиналът е на мястото си. И ако го няма, значи или е откраднат, или всеки момент ще бъде.

Докато вървеше по коридора, мъчейки се да не привлече излишно внимание, Тарик едва не се спъна в плоска кутия, на която пишеше „Продуцентска къща Жокер“. Момчето спря един мъж, който караше количка, натоварена с осветителна техника.

— Извинете, кои са „Продуцентска къща Жокер“?

Мъжът изсумтя.

— Ти си статист, нали? Това са хората, които ти плащат надницата, хлапе.

На Тарик му се зави свят.

— Мислех... мислех, че компанията се казва „Тайгър Пикчърс“.

— „Тайгър“ фалираха и „Жокер“ поеа финансирането на филма. Ролята им е да се грижат за сметките, а не да се месят в правенето на филма. Имаха само едно условие: в главната роля да е Уилям Рейвън.

— Имате ли представа защо?

Мъжът хвърли поглед през рамо и сниши глас:

— Един приятел ми каза, че Уилям е... как да се изразя... задължен на един от шефовете на „Жокер“. Така получил ролята. Но теб какво те интересува? „Тайгър“, „Жокер“ — все едно, стига да плащат, нали така?

Кръвта забуча в ушите на Тарик. Твърде странно бе, за да е случайност. „Тайгър Пикчърс“, мощна и успешна компания,

банкрутира за една нощ. „Жокер“ — продуцентска къща, носеща името на любимата карта на „Асовете“, решава да финансира „Крадецът аристократ“, използвайки сюжета за кражба на произведение на изкуството като параван, за да извърши истинска кражба. Ами ако това не е съвпадение? Ако е игра на живот и смърт? И къде е Лора?

Дали не прибързва все пак? Картината на Леонардо може би си виси на мястото в залата, а Лора седи спокойно при Кей и го чака.

Асансьорът бавно пълзеше към първия етаж, а Тарик се замисли колко е странно, че всичко продължава по обичайния си ред, докато някакво шесто чувство му нашепваше, че светът всеки миг ще експлодира.

На първия етаж беше тихо. Навън най-после се стъмни. През прозорците се виждаха мачтите на кораб, превърнат в ресторант. Тарик вървеше по сумрачните коридори, надявайки се да остане незабелязан, макар да имаше чувството, че статуите и картините по стените го следят неотлъчно с поглед.

Пред него се отвори врата и се показаха двама от телохранителите на Ед Лукас. Мъжете имаха разтревожен вид. Тарик се учуди, защото вицепремиерът трябваше да е напуснал музея още преди час. Един пазач се показа иззад колоната и се приближи към тях, тримата си размениха няколко думи и телохранителите се втурнаха в различни посоки. Тарик се възползва от суматохата, заобиколи пазача и влезе в залата на Леонардо.

Първото, което видя, беше празното петно на стената на мястото на картината. Второто нещо блестеше на пода. Бързо отиде и го вдигна — беше капачето на собствения му мобилен телефон. Позна го, защото беше надраскал инициалите си отстрани, в случай че някой му го открадне в училище. От останалата част от телефона нямаше и следа.

Тарик се вкамени от страх. Който е взел картината, беше отвлякъл и Лора. Призля му при мисълта, че сигурно са били „Асовете“. Той обичаше Лора повече от всичко на света, тя беше най-добрата му приятелка и най-добрият човек, когото познава. Ако нещо ѝ се случи... Не, нищо нямаше да ѝ се случи, няма да го допусне! Трябва да намери помощ.

Тарик си спомни сцената, която заснеха същата вечер. В нея момчето задейства алармата, като докосна една картина. Може би

точно това трябва да направи сега. Това е най-бързият начин да повика помощ.

Втурна се към една картина, но преди да успее да я докосне, две здрави ръце го хванаха и затиснаха устата му.

— Не издавай и звук, Тарик! — прошепна Калвин Редфърн. — Последното, което ни трябва, е да задействаме аларми. Животът на Лора зависи от това.

20.

Тарик никога не бе изпитвал такова облекчение.

— Сър, някой е отвлякъл Лора! Мисля, че са „Асовете“. Взели са и една картина на Леонардо да Винчи.

Калвин Редфърн изглеждаше изтощен. Костюмът му беше намачкан, косата му стърчеше и беше изгубил вратовръзката си.

— Тарик, чуй ме внимателно. Ед Лукас е шефът на „Асовете“. Той е човекът, когото преследвам толкова години — кралят на тяхната империя на злото.

— Вицепремиерът на Великобритания е мистър А.?! Сигурен ли сте? Това не е ли най-катастрофалният провал на разузнаването в историята?

— Точно така е, прав си. Може да свали правителството. Ще ми се да го бях разбрал по-рано. За пръв път ми хрумна, когато Лора каза, че те е питал кой ще победи — добрите или лошите. Един политик не би задал такъв въпрос на дете и аз заподозрях, че мистър Лукас не е просто корумпиран, а замесен в престъпни заговори и нещата започнаха да се наместват. Проучих връзките му у дома и в Русия. Това, което открих, ме ужаси. После се сетих за сюжета на филма — за аристократа, който краде шедьовър на изкуството. Стори ми се точно от типа дръзки номера, които са любими на бандата на „Асовете“. Когато всички парченца си дойдоха по местата, изведнъж осъзнах, че двамата с Лора се намирате в смъртна опасност. Скочих в колата и потеглих право към летище „Хийтроу“. По пътя отчаяно се опитвах да се свържа с някого от вас, но телефонът на Лора бе изключен, Кей не отговаряше, ти също. Пристигнах в Санкт Петербург преди час и половина, но пътят до Ермитажа и задръстванията бяха кошмарни. Междувременно наредих на охраната на Ед Лукас да не го изпуска от поглед и за секунда, макар да не разкрих подозренията си, че вицепремиерът е мистър А. и добре направих, защото един от агентите също е изчезнал. Най-вероятно е бил член на „Асовете“.

— Лора се канеше да ви пише — каза Тарик бързо, — успяла ли е?

— Получих съобщение от нея преди около четирийсет минути. Беше пуснато от твоя телефон. Казва, че вечерта е минала чудесно и сега чака с нетърпение да поспи. Това ме поуспокои. Но когато таксито спря пред музея, Джейсън, един от най-верните ни агенти, се обади да каже, че Ед Лукас ги е изиграл.

Вратата в другия край на залата се отвори и вътре влезе един от бившите телохранители на Ед Лукас.

— Сър, видели са ги. Смятаме, че отиват към реката.

— Чудесно. — Калвин Редфърн сложи ръка на рамото на Тарик. — Ти най-добре от всички знаеш колко безскрупулни и смъртно опасни са „Асовете“. Ако искаме да спасим Лора, аз и хората ми трябва да го направим сами. Най-добре е да се върнеш в сутерена при екипа и да се преструваш, че нищо не се случва. Ако се включи аларма и хората се паникьосат, няма да имаме никакъв шанс да заловим „Асовете“.

— Не може ли да дойда с вас? Лора е най-добрата ми приятелка. Мога да помогна! Няма да ви преча, обещавам.

— Тарик, единственото, което искам да ми обещаеш, е, че ще отидеш право в сутерена. Не искам да вземат и теб като заложник. Искан ми се да можех лично да те заведа там, но всяка секунда е от значение. Ето, вземи телефона ми. Ако има нещо спешно, звъни на номера на Джейсън. Трябва да бягам. Помни — нито дума на никого!

* * *

Тарик вървеше през тихите галерии, на едно място се отклони, за да заобиколи двама пазачи. Чувстваше се безкрайно нещастен. Лора беше отвлечена от един от най-злите хора на света и всичко стана по негова вина. Ако беше останал при нея, ако не беше настоял да гледа снимките, може би щеше да успее да я спаси. Ако нещо ѝ се случи, никога няма да си прости...

Асансьорът се отвори в сутерена. Стаята, в която се помещаваше екипът, беше празна, само Глория и едно от момичетата от гардеробната разглеждаха някакъв каталог. Охранителят се беше

отпуснал до картината на Рикардо със зачервени от умора очи, без да знае, че истинския шедьовър отдавна го няма тук.

Глория вдигна очи.

— Момче, много си загазил. Виждаш ли си Кей? Тя търси теб и Лора. Мисли, че сте отвлечени от руската мафия. Казах ѝ, че много дълго е работила в Холивуд.

Тарик се опита да се усмихне.

— Съжалявам, че се забавихме. Ще се опитам да намеря Кей, но ако се разминем, кажи ѝ, че сме добре и да не се притеснява.

Тарик излезе в коридора и погледна към противопожарния изход в другия му край. Екипът го използваше за товарене и разтоварване на оборудването, което значи, че вероятно излиза на пътя покрай реката. Ако отиде там и се скрие в сенките, може да забележи нещо и да успее да помогне. Вярно, че даде дума на Калвин Редфърн да се върне в сутерена, но не е обещавал да стои там.

Само след минута Тарик беше на брега на реката. От другата страна на Нева се извисяваше огромната Петропавловска крепост, окъпана в светлина.

Опита се да се постави на мястото на „Асовете“. Бяха дръзки, смятаха се за най-добрите престъпници в света, гордееха се с това и обичаха да смайват хората с ужасните си дела. Представи си какво удоволствие са изпитали, докато са планирали обир, в който изкуството имитира живота. Ключът към залавянето им се крие в това да открие къде животът не имитира изкуството!

Възможно ли е например да са се спуснали от прозореца на галерията? Да, защото ако някой ги попита какво правят, може да обяснят, че снимат „Крадецът аристократ“. От друга страна, биха ли рискували да ги заснемат от камерите, или да ги забележи някой полицаи? Едва ли! Това означава, че сигурно са използвали един-двама вътрешни хора, за да разменят картините и да изнесат шедьовъра от музея. Кого обаче? Уилям Рейвън? Не, той е твърде самовлюбен. Ана-Мария Тайлър? Кой би рискувал да ядоса майка ѝ? Джефри, неприятния мениджър? Не, той е твърде глупав. Някой от екипа? Служител на музея?

О, ставаше безнадеждно... Може да е всеки, а през това време „Асовете“ вероятно отвеждат Лора все по-далеч.

Тарик беше бесен. Защо няма ума на Лора, който сякаш бе създаден да решава загадки? Трябва да мисли. Ако се е наложило да се измъкнат бързо с картината, накъде са тръгнали? Дворцовият площад беше прекалено открит и ако някоя кола спре дори за кратко да ги чака на пътя, веднага ще направи впечатление. Тогава с лодка? Но къде щяха да я вържат и как ще стигнат до нея? По тунел? По канала? Откъде ще излязат?

Тарик тръгна бързо по брега на реката. Кей беше споменала, че на следващия ден ще използват подводница за снимките. Ако „Асовете“ стоят зад финансирането на филма, може да използват политическите или мафиотските връзки на Ед Лукас, за да осигурят истинска подводница — не някоя стара реликва, наета за филма, а здрав съд, който може да ги закара до Мексико или където си искат.

Тарик се затича. Кей каза, че подводницата ще чака в реката пред Ермитажа. Ако още е там, трябва да е съвсем близо. Сега, когато вече знаеше какво търси, я забеляза почти веднага. Силуетът ѝ, подобен на пантера, се криеше в плътния мрак под моста.

Очите му привикнаха с мрака и Тарик видя около подводницата трима-четирима души. Единият пристъпи напред и проблесна светлина, но след част от секундата тъмнината отново се възцари. Тарик се досети, че това беше русата коса на Лора. Качват я на борда! Ако вратите се затворят, приятелката му щеше да изчезне завинаги.

Тарик хукна към моста. Дано „Асовете“ са погълнати от работата си и да не погледнат нагоре! Още не знаеше какво точно ще направи, като се озове там, но искаше да стигне до Лора, преди подводницата да се скрие под водата.

Момчето беше толкова напрегнато, че не видя мъжа с пелерината, който излезе иззад една колона на моста. За втори път тази вечер беше хванат и една здрава ръка запуши устата му.

— Закъсня, Тарик! — чу се гласът на Уилям Рейвън. — За съжаление, този път смелостта няма да ти помогне. Ще се наложи да се примириш.

Тарик яростно ухапа ръката му. Актьорът изруга и ядосано попи кръвта от дланта си.

— Ами вие? Значи се правите на мъж само пред камерата, така ли? — свирепо изхриптя Тарик. — В живота си сте страхливец! Или го

правите заради парите? Вие ли разменихте двете картини? Нали сте фокусник!

Слабата светлина на една улична лампа осветяваше лицето на Уилям Рейвън, който изглеждаше измъчен.

— Може да съм страхливец, но ако познаваш Амброуз Лукас — това е истинското му име, няма да ме виниш. Той е чудовище! Истински зъл гений. Разкажете за хората, които са дръзнали да му се противопоставят, отдавна са легенда... Просто нямах избор. Трябваше да му помогна или щях да свърша в канализацията на Холивуд, забравил за всякаква кариера.

— Значи е за слава — язвително заяви момчето. — А сега ще си стоите тук и ще им позволите да отвлекат Лора, без да се опитате да ги спрете! Не ми пука за картината, може да е шедевър, но е нищо пред живота на Лора. Надявам се да сте доволен, когато спечелите „Оскар“ и се усмихвате на червения килим, съзнавайки, че не си помръднахте пръста, за да попречите на това престъпление. А сега ще ме пуснете! Аз ще се опитам да ѝ помогна, защото, за разлика от вас, имам куража да го направя.

Момчето се опита да се отскубне от хватката на Уилям, но актьорът го стисна още по-здраво.

— Тарик, недей! Само ще отвлекат и теб или ще те убият, а това няма да помогне на Лора!

— Поне ще съм се опитал да я спася... Когато спрях каретата с побеснелите коне и ви спестих болницата или моргата, казахте, че сте ми длъжник. И че винаги плащате дълговете си. Сигурно и за това сте излъгали!

Очите на актьора, които обикновено бяха съвсем студени, пламнаха.

— Не, не съм! Всяка дума беше истина и сега ще ти го докажа, но при едно условие. Остави ме да го направя сам. Ще се опитам да помогна на Лора, но ако и ти загазиш, няма да мога да спася и двама ви.

Тарик зяпна.

— Сериозно ли говорите?

— Абсолютно!

— Добре, само побързайте.

Уилям направи няколко крачки и спря.

— Съжалявам, Тарик! Не трябваше да се стига дотук. Ако можех да върна времето назад, щях да направя всичко по друг начин.

Въпреки обстоятелствата на Тарик му дожаля.

— Просто направете каквото можете, за да оправите нещата, мистър Рейвън.

Уилям изтича до бетонния ръб на брега и погледна надолу.

— Амброуз! — извика той. — Амброуз, почакай!

После, без да дочака отговор, се спусна по няколко тесни стъпала и скочи на дървения кей. Тарик видя само пелерината му, разперена като парашут, и чу силния трясък от приземяването му.

Момчето легна на студения бетон, за да вижда по-добре какво става. Уилям падна тежко и като че ли си навехна глезена. Опитваше се да се изправи на крака. Изглеждаше пребледнял от болка на жълтата светлина, която струеше от вратата на подводницата.

— Не го прави, Амброуз! Вземи картината и си върви, но пусни момичето. Избягай в Южна Америка или накъдето си тръгнал. Желая ти всичко най-хубаво. Но остави Лора при мен, аз ще се погрижа за нея.

Хванал Лора за ръката, Ед Лукас вървеше към него с изражение, което би поразило до дън душа всеки, който е гласувал за него или се е поддал на обаянието му. То излъчваше злоба.

— Жалък глупак! Би трябвало да те заколя още тук, само задето спомена името ми, но имам по-добра идея. Ще те взема с нас, на нашето клаустрофобично пътуване към дъното на океана. Да видим дали ще ти хареса долу. Хлъзгав, ела и хвани тази жалка загуба на пространство.

— Стой, не мърдай! — чу се вик. — Тук е главен инспектор Редфърн. Пусни оръжието и вдигни ръце във въздуха!

Чу се силен съсък и вратата на подводницата се затвори. Вицепремиерът, Хлъзгавия и Лора останаха вън. Водата се раздвижи и големият съд започна да се потапя.

Ед Лукас изруга, но не си губи времето в опити да убеди останалите членове на бандата да отворят вратата. Дръпна Лора пред себе си като щит и извади револвер.

— Ако някой се опита да ме спре, ще я убия! И не се заблуждавайте, че няма да го направя. Племенницата ви си я бива,

бивш главен инспектор Редфърн. По-добър детектив е от вас. Но освен това ми причини много неприятности, така че стига толкова.

С едно плавно движение той се озова на катера, влачейки Лора след себе си. Тя се препъна и падна, но Лукас я изправи пред себе си, за да не го застрелят.

— Хлъзгав, развържи лодката! Сега ела при нас. Сбогом, детектив Редфърн! Ще се видим в ада, Уилям.

Двигателят на катера забръмча и съдът се отдалечи от брега. Пръски посипаха Калвин Редфърн и двамата агенти, които се спуснаха към реката. Уилям Рейвън стоеше отчаян на кея, а Тарик крещеше неистово името на Лора от моста.

Катерът подскачаше по вълните, образувани от подводницата, приближавайки се застрашително към стената на реката. В този миг се чу радостен лай и Скай излетя от мрака.

— Скай! — изкрещя Лора. — Помогни ми!
Хъското скочи.

21.

Лора Марлин лежеше на топлите камъни и гледаше небето. Изглеждаше примамливо, като че ли я кани да се гмурне в него.

— Странно, нали? — рече тихо тя.

— Кое? — попита Тарик.

Той се беше изтегнал от едната ѝ страна, загледан в океана, а от другата лежеше Скай с щръкнала мокра козина. Хъското не можеше да отдели поглед от пикника, който бяха наредили до скалите — корнуолско сирене, домашно изпечен хляб, тапас от кафенето „Портмиър“ и шоколадови сладки, приготвени от Роуина. Естествено, и джинджифилова бира.

— Странно е, че минаха само две седмици, откакто едва не ме отвлякоха с руска подводница. Сякаш се е случило с някой друг, в друг живот. Изглежда ми като насън.

— Знам какво имаш предвид. Като на филм.

— Ще бъде филм, само че ние няма да участваме в него. Е, Скай ще участва, но ние не. И честно казано, много се радвам за това.

Тарик се подпря на лакът и се усмихна хитро.

— Значи вече не искаш да бъдеш прочута актриса?

Лора седна и отвори бутилка джинджифилова бира.

— Тарик, ако някога изразя какъвто и да било интерес към актьорската професия, имаш разрешението ми да ме удариш по главата с голям чук.

— О, не бих го направил! Може би с възглавница... Освен това мисля, че повечето хора са съгласни, че от теб става добър детектив. Щом успя да спреш мистър А., вероятно можеш да спреш всекиго.

— Аз не съм спряла мистър А. Усилията бяха общи. Скай го спря, скочи в лодката и нахапа него и другия противен тип, Хлъзгавия. Ти го спря, защото убеди Уилям Рейвън да постъпи почтено. Именно той накара Ед Лукас да излезе от подводницата, а вуйчо Калвин и агентите бяха страхотни, след като мистър А. и другарчето му се озоваха в реката. И руснаците бяха фантастични. Благодарение на

светкавичната реакция на военноморските им сили подводницата беше засечена, преди да напусне руски води. Мистър А. и останалите членове на бандата ще се върнат във Великобритания, за да ги осъдят, но първо ще прекарат няколко години в размишления в някой руски затвор.

— Нищо чудно, че Брет и Кей размислиха и решиха да направят филм за заснемането на „Крадецът аристократ“, вместо да довършат самия него. Истината определено е по-невероятна и от измислицата.

Лора отпи от джинджифиловата бира и закри очи от слънцето. Във вълните се плискаше един тюлен.

— Нямам търпение да видя какво ще направят. Кей каза, че ще пресъздадат сцената с подводницата, както и онзи епизод, когато ти спря каретата. Пита ме дали искаме да изберат актьори, които да приличат на нас, но вуйчо Калвин каза, че не могат да го направят от съображения за сигурност. Ти сигурно ще се окажеш сладко русо момченце, а аз ще имам огненочервена коса или нещо такова.

— Но може би Скай ще си бъде Скай?

— Ще се наложи. Той е уникален! Ще го гледаме на кино и ще обере много лаври, но никой не бива да знае какво се е случило. Ще трябва да го пазим в тайна до края на живота си.

— Нямам нищо против — отвърна Тарик. — Май ми харесва да бъда човек, когото никой не забелязва. Така е по-лесно да наблюдаваш другите, освен това вече знам, че когато порасна, искам да работя с животни. Бих предпочел да съм неизвестен ветеринар, отколкото прочут актьор.

— Добър избор — съгласи се Лора. — Тази сутрин съседката ни, мисис Крабтрий, го каза добре. Нейната теория е, че славата е като сапунен мехур, изглежда приказно отвън, сякаш е нарисуван с красиви цветове, но когато се спуска, нищо не остава. Каза, че важното са животът, любовта и приятелството, както и че онова, което правиш, е по-важно от това, което показваш. Вуйчо ми е съгласен.

Лора се излегна отново. Всеки път, когато си спомнеше как се наведе над мокрия злощастен шеф на „Асовете“, вече с белезници на ръцете, и му каза: „Този път спечелиха добрите“, й идваше да избухне в смях.

Протегна ръка и погали кадифените уши на Скай.

— Лора Марлин, познавам този поглед. Какви ги замисляш? —
смушка я Тарик.

— Мисля си, че цялото лято е пред нас, като лист, на който няма
нищо написано. Мисля си, че всичко може да се случи... И сигурно ще
се случи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.